

พระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

พระราชบัญญัติ

จัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

รณภิญญ ฤ.ส.

หน้าว่าง

สารบัญ

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518	5
พระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518	45
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2518)	59
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2518)	60
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2518)	61
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2518)	63
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2518)	64
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2519)	65
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2519)	66
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2519)	67
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2520)	68
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2520)	69
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2526)	70
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2537)	72
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2537)	75
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2537)	76
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2538)	82
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539)	89
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 17 (พ.ศ. 2539)	115
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2539)	131
กฎ ก.ร. ฉบับที่ 19 (พ.ศ. 2540)	133

- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 20 (พ.ศ. 2540)	135
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 21 (พ.ศ. 2541)	139
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 22 (พ.ศ. 2541)	141
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 23 (พ.ศ. 2541)	149
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 24 (พ.ศ. 2542)	164
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 25 (พ.ศ. 2542)	168
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 26 (พ.ศ. 2544)	179
- กฎ ก.ร. ว่าด้วยการเลื่อนขึ้นเงินเดือน พ.ศ. 2544	187
- คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ตามระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา	201
- คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ก.ร.)	205
- อ.ก.ร. ระบบงานและอัตรากำลัง	206
- อ.ก.ร. สรรหา พัฒนาและส่งเสริมสมรรถภาพข้าราชการ	208
- อ.ก.ร. กฎหมายและระเบียบ	210
- อ.ก.ร. ประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของ งานราชการของรัฐสภา	211
- ประกาศคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา เรื่อง มาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของข้าราชการ และลูกจ้างของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา	213
- คำอธิบายความหมายประกอบ ประกาศคณะกรรมการ ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา เรื่อง มาตรฐานทางคุณธรรม และจริยธรรมของข้าราชการและลูกจ้างของส่วนราชการ สังกัดรัฐสภา	217

พระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
พ.ศ. 2518

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2518

เป็นปีที่ 30 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

"ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา" หมายความว่า บุคคลซึ่งรับราชการ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณหมวดเงินเดือนในส่วนราชการสังกัดรัฐสภา

"ประธานรัฐสภา" หมายความว่า ประธานรัฐสภาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญในกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีสภานิติบัญญัติสภาเดียว ให้หมายความถึงประธานแห่งสภานั้น

"รองประธานรัฐสภา" หมายความว่า รองประธานรัฐสภาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีสภานิติบัญญัติสภาเดียว ให้หมายความถึงรองประธานแห่งสภานั้น

"รัฐสภา" หมายความว่า สภาซึ่งทำหน้าที่นิติบัญญัติตามรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีสภานิติบัญญัติสภาเดียว ให้หมายถึงสภานั้น

มาตรา 5 ให้ประธานรัฐสภารักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด 1

คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

มาตรา 6* ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า "คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา" เรียกโดยย่อว่า "ก.ร." ประกอบด้วยประธานรัฐสภาเป็นประธานกรรมการ รองประธานรัฐสภาเป็นรองประธานกรรมการ เลขานุการก.พ. เลขานุการวุฒิสภา เลขานุการสภาผู้แทนราษฎรและผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งรัฐสภาเลือกมีจำนวนไม่เกินแปดคนเป็นกรรมการ ในกรณีที่มิสองสภา ให้แต่ละสภาเลือกสภาละไม่เกินสี่คน

ให้ประธานรัฐสภาแต่งตั้งเลขานุการวุฒิสภาหรือเลขานุการสภาผู้แทนราษฎรคนใดคนหนึ่งเป็นเลขานุการ ก.ร.

มาตรา 7* ผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา 6 ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(1) เคยรับราชการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่าอธิบดี หรือตำแหน่งเทียบเท่ามาแล้ว หรือเคยดำรงตำแหน่งกรรมการข้าราชการประเภทใดประเภทหนึ่งมาแล้ว

(2) ไม่เป็นราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ ข้าราชการการเมือง ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง สมาชิกรัฐสภา กรรมการพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง

*มาตรา 6 มาตรา 7 มาตรา 8 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 3 แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทนดังที่พิมพ์ไว้นี้

มาตรา 8* กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละ 3 ปี

มาตรา 9 เมื่อตำแหน่งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิว่างลงเพราะออกจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา 8 หรือเพราะพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา 11 ให้รัฐสภาเลือกตั้งผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 7 ขึ้นแทนภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ตำแหน่งว่าง หรือวันเปิดสมัยประชุมรัฐสภา แล้วแต่กรณี

ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับสำหรับกรณีที่ตำแหน่งว่างเพราะการพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา 11 และวาระของกรรมการที่เหลือไม่ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน หรือเมื่อรัฐสภาสิ้นอายุ หรือถูกยุบ

ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างเพราะพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา 11 อยู่ในตำแหน่งตามวาระของกรรมการซึ่งตนแทน

รัฐสภาอาจเลือกตั้งกรรมการซึ่งออกจากตำแหน่งให้เป็นกรรมการอีกได้

มาตรา 10* ในการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิเป็นกรรมการ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ประธานรัฐสภากำหนด

มาตรา 11 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา 8 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (1) ตาย
- (2) ลาออก
- (3) เป็นผู้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 7

*มาตรา 10 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

มาตรา 12 การประชุมของ ก.ร. ต้องมีกรรมการมาประชุม ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในระหว่างที่รัฐสภาสิ้นอายุหรือถูกยุบ ให้ประธานรัฐสภาและ รองประธานรัฐสภาคงดำรงตำแหน่งประธาน ก.ร. และรองประธาน ก.ร. อยู่ต่อไปจนกว่าจะได้ทรงแต่งตั้งประธานรัฐสภาและรองประธาน รัฐสภาใหม่แล้วจึงให้พ้นจากตำแหน่ง

ในกรณีที่ตำแหน่งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิว่างลงเพราะออกตาม วาระในระหว่างที่รัฐสภาสิ้นอายุหรือถูกยุบ องค์ประชุมของ ก.ร. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการที่เหลืออยู่

มาตรา 13 นอกจากอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราช บัญญัตินี้ ให้ ก.ร. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ด้วย คือ

- (1) ควบคุมดูแลให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
- (2) ติความและวินิจฉัยปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องจาก การใช้พระราชบัญญัตินี้
- (3) ออกกฎ ก.ร. หรือระเบียบ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไป ตามพระราชบัญญัตินี้ กฎ ก.ร. เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา แล้วให้ใช้บังคับได้
- (4) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการปฏิบัติตามพระราช บัญญัตินี้
- (5) รักษาทะเบียนประวัติข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
- (6) ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตาม กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

มาตรา 14 ก.ร. มีอำนาจตั้งอนุกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

เรียกโดยย่อว่า "อ.ก.ร." เพื่อทำการใด ๆ แทนได้

ให้นำความในมาตรา 12 มาใช้บังคับแก่การประชุมของ
อนุกรรมการโดยอนุโลม

หมวด 2

บททั่วไป

มาตรา 15 ข้าราชการฝ่ายรัฐสภามี 2 ประเภท

(1) ข้าราชการรัฐสภาสามัญได้แก่ผู้ซึ่งรับราชการในตำแหน่ง
ประจำ โดยได้รับเงินเดือนในอัตราสามัญ และได้รับแต่งตั้งตามที่
บัญญัติไว้ในหมวด 3

(2) ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง ได้แก่ผู้ซึ่งรับราชการ
ในตำแหน่งการเมืองของรัฐสภา

มาตรา 16* วันเวลาทำงาน วันหยุดราชการตามประเพณี
วันหยุดราชการประจำปี และการลาหยุดราชการของข้าราชการฝ่าย
รัฐสภา ให้เป็นไปตามที่ ก.ร. กำหนด

มาตรา 17 เครื่องแบบของข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ให้เป็นไป
ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และให้ประธานรัฐสภาวางระเบียบว่า
ด้วยการแต่งกายของข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

มาตรา 18 การขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้แก่

*มาตรา 16 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 4)
พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

ข้าราชการฝ่ายรัฐสภาให้ ก.ร. พิจารณาตามระเบียบว่าด้วยการนั้น และให้ประธานรัฐสภานำความกราบบังคมทูลเพื่อขอพระราชทาน
 มาตรา 19 ข้าราชการฝ่ายรัฐสภามีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ เช่นเดียวกับ ข้าราชการพลเรือน

หมวด 3 ข้าราชการรัฐสภาสามัญ

มาตรา 20* การกำหนดตำแหน่ง การให้รับเงินเดือน และการให้ได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้นำ กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ในส่วนที่เกี่ยวกับ ข้าราชการพลเรือนสามัญมาใช้บังคับโดยอนุโลม ทั้งนี้คำว่า "ก.พ." ให้หมายถึง ก.ร. และคำว่า "ส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม และมีหัวหน้าส่วนราชการรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อ นายกรัฐมนตรี" ให้หมายถึงส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม และมี หัวหน้าส่วนราชการรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อ ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี

มาตรา 20 ทวิ* (ยกเลิกหมดทั้งมาตรา)

*มาตรา 20 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 6 แห่ง พ.ร.บ.๓ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

มาตรา 21* อัตราเงินเดือนและอัตราเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวกับอัตราเงินเดือนและอัตราเงินประจำตำแหน่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม ทั้งนี้ คำว่า "ก.พ." ให้หมายถึง ก.ร. และคำว่า "ส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม และมีหัวหน้าส่วนราชการรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี" ให้หมายถึง ส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม และมีหัวหน้าส่วนราชการรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี

การจ่ายเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งให้แก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

เพื่อประโยชน์ในการออมทรัพย์ของข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้นำกฎหมายและระเบียบว่าด้วยการหักเงินเดือนข้าราชการไว้เป็นเงินสะสมมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 22 การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญ ต้องบรรจุจากผู้สอบแข่งขันได้ เว้นแต่การบรรจุผู้รับทุนของทางราชการในการศึกษาวิชาเข้ารับราชการตามสัญญาการบรรจุ ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ชำนาญการ และผู้ใช้ฝีมือ และการบรรจุในกรณีที่มีเหตุ

*มาตรา 20 ทวิ ความในมาตรา 20 ทวิเดิม แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 3 แห่ง พ.ร.บ.7 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2531 ถูกยกเลิกหมดทั้งมาตรา โดยมาตรา 7 แห่ง พ.ร.บ.7 (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535

*มาตรา 21 ความในมาตรา 21 เดิม แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.7 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2531 ถูกยกเลิกโดยมาตรา 8 แห่ง พ.ร.บ.7 (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

พิเศษซึ่งไม่จำเป็นต้องดำเนินการสอบแข่งขัน ก.ร. จะคัดเลือกบรรจุก็ได้

การสอบแข่งขันตามวรรคหนึ่งให้ ก.ร. เป็นผู้ดำเนินการสอบโดยเปิดโอกาสให้ผู้มีคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 24 และมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามที่ ก.ร. กำหนดตามมาตรา 20 เข้าสมัครสอบได้ และให้สอบสำหรับบรรจุในตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 4 ลงมา ทั้งนี้ หลักสูตรและวิธีดำเนินการเกี่ยวกับการสอบแข่งขัน ตลอดจนเกณฑ์การตัดสิน การขึ้นบัญชี และการยกเลิกบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ ให้เป็นไปตามที่ ก.ร. กำหนด

มาตรา 23 ผู้สมัครสอบแข่งขันในตำแหน่งใด ต้องมีคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 24 หรือได้รับการยกเว้นในกรณีที่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 25 และต้องมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้นตามที่ ก.ร. กำหนดตามมาตรา 20 ด้วย

สำหรับผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 24 (4) ให้มีสิทธิสมัครสอบแข่งขันได้ แต่จะมีสิทธิได้รับบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญในตำแหน่งที่สอบแข่งขันได้ต่อเมื่อพ้นจากตำแหน่งข้าราชการการเมืองแล้ว

มาตรา 24* ผู้ที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญ ต้องมีคุณสมบัติทั่วไปดังต่อไปนี้

- (1) มีสัญชาติไทย
- (2) อายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปี

*มาตรา 24 ความเดิมใน (11) ของมาตรา 24 ถูกยกเลิกโดยมาตรา 9 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้นี้

(3) เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยตามรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ

(4) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมือง

(5) ไม่เป็นผู้มีกายทุพพลภาพจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ไร้ความสามารถ จิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคตามที่กำหนดในกฎ ก.ร.

(6) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งให้พักราชการหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา หรือตามกฎหมายอื่น

(7) ไม่เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี

(8) ไม่เป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัว

(9) ไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ

(10) ไม่เป็นผู้เคยถูกลงโทษ ให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากรัฐวิสาหกิจ

(11)* ไม่เป็นผู้เคยถูกลงโทษปลดออก เพราะกระทำผิดวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภาหรือตามกฎหมายอื่น

(12) ไม่เป็นผู้เคยถูกลงโทษไล่ออกเพราะกระทำผิดวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภาหรือตามกฎหมายอื่น

มาตรา 25 ผู้ที่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 24 (7) (8) หรือ (9) ก.ร. อาจพิจารณายกเว้นให้เข้ารับราชการได้ ส่วนผู้ที่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 24 (10) หรือ (11) ถ้าผู้นั้นได้ออกจากงาน หรือออก

จากราชการไปเกินสองปีแล้ว หรือผู้ที่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 24 (12) ถ้าผู้นั้นได้ออกจากงานหรือออกจากราชการไปเกินสามปีแล้ว และมีใช่เป็นกรณีออกจากงานหรือออกจากราชการเพราะกระทำผิด ในกรณีทุจริตต่อหน้าที่ ก.ร. อาจพิจารณายกเว้นให้เข้ารับราชการได้ มติของ ก.ร. ในการประชุมปรึกษายกเว้นเช่นนี้ต้องเป็นเอกฉันท์ การ ลงมติให้กระทำโดยลับ

มาตรา 26 ผู้สอบแข่งขันได้ ซึ่งอยู่ในลำดับที่ที่จะได้รับบรรจุ และแต่งตั้ง ถ้าปรากฏว่าขาดคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 24 โดยไม่ ได้รับการยกเว้นในกรณีที่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 25 หรือขาด คุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามที่ ก.ร. กำหนดตามมาตรา 20 อยู่ก่อนหรือภายหลังการสอบแข่งขัน จะบรรจุและแต่งตั้งผู้นั้นมิได้

มาตรา 27 ผู้ใดได้รับบรรจุเข้ารับราชการแล้ว หากภายหลัง ปรากฏว่าผู้นั้นขาดคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 24 โดยไม่ได้รับการ ยกเว้นในกรณีที่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 25 หรือขาดคุณสมบัติ เฉพาะสำหรับตำแหน่งตามที่ ก.ร. กำหนด ตามมาตรา 20 โดยไม่ ได้รับอนุมัติจาก ก.ร. ตามมาตรา 33 อยู่ก่อนก็ดี มีกรณีต้องหาอยู่ ก่อนและภายหลังเป็นผู้ขาดคุณสมบัติเนื่องจากกรณีต่อนั้นก็ดี ให้ ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการโดยพลัน แต่ทั้งนี้ไม่ เป็นการกระทบกระเทือนถึงการใดที่ผู้นั้นได้ปฏิบัติไปตามอำนาจและ หน้าที่และการได้รับเงินเดือนก่อนมีคำสั่งให้ออกนั้น และถ้าการเข้ารับ ราชการเป็นไปโดยสุจริตแล้ว ให้ถือว่าเป็นการสั่งให้ออกเพื่อรับ บำเหน็จบำนาญเหตุขาดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ

มาตรา 28* การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการ
รัฐสภาสามัญและการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ให้ผู้มีอำนาจดังต่อไปนี้
เป็นผู้สั่งบรรจุและแต่งตั้ง

(1) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ 10 และ
ระดับ 11 ให้ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภา
ผู้แทนราษฎรแล้วแต่กรณี ด้วยความเห็นชอบของ ก.ร. เป็นผู้มีอำนาจสั่ง
บรรจุและนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง

(2) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ 9 ให้ประธาน
รัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่
กรณีเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง

(3) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 8
ลงมาให้หัวหน้าส่วนราชการระดับกรมเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง

มาตรา 29 ผู้สอบแข่งขันได้ และผู้ได้รับคัดเลือก ผู้ใดได้รับ
บรรจุเข้าเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญในตำแหน่งใด ให้ทดลองปฏิบัติ
หน้าที่ราชการในตำแหน่งนั้นเป็นเวลาตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. ใน
ระหว่างเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่าผู้
นั้นมีความประพฤติไม่ดีหรือไม่มีความรู้หรือไม่มีความสามารถเหมาะ
สมที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง หรือเมื่อครบ
กำหนดเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาทำรายงาน
ผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการของผู้นั้นเสนอตามลำดับจนถึงผู้มี
อำนาจสั่งบรรจุ ตามวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร.

*มาตรา 28 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 10 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 4)
พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

เมื่อได้รับรายงานจากผู้บังคับบัญชาตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุพิจารณาว่าผู้นั้นมีความประพฤติ ความรู้ และความสามารถเหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งหรือไม่ ถ้าเห็นว่าไม่ควรให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปหรือควรให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปอีกระยะหนึ่ง จะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ หรือสั่งให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปก็ได้ แต่ถ้าเห็นว่าผู้นั้นควรรับราชการต่อไปได้เมื่อครบกำหนดเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุรายงานให้ ก.ร. ทราบตามวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร.

ผู้อยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งใดถ้าได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอื่นให้เริ่มทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามวรรคหนึ่งใหม่

ผู้ซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีความประพฤติไม่ดี หรือไม่มีความรู้ หรือไม่มีความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งตามวรรคสอง ให้ถือเสมือนหนึ่งว่าไม่เคยเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญ แต่ทั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนถึงการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือการรับเงินเดือนหรือผลประโยชน์อื่นใดที่ได้รับในระหว่างที่ผู้นั้นปฏิบัติหน้าที่ราชการ

มาตรา 30 การย้ายข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ดำรงตำแหน่งใดไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอื่น ต้องแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับเดียวกัน

การย้ายข้าราชการรัฐสภาสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่ต่ำกว่าเดิมและการย้ายข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้มีได้ดำรงตำแหน่งที่ ก.ร. กำหนดตามมาตรา 20 ไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ ก.ร.

กำหนดตามมาตรา 20 จะกระทำได้อีกเมื่อได้รับอนุมัติจาก ก.ร. แล้ว

มาตรา 31 การเลื่อนข้าราชการรัฐสภาสามัญชั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นตำแหน่งใดให้เลื่อนและแต่งตั้งจากผู้สอบแข่งขันเพื่อดำรงตำแหน่งนั้นได้ หรือจากผู้ได้รับการประเมินสมรรถภาพแล้วปรากฏว่าเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และความเหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งนั้นได้

กรณีใดจะเลื่อนและแต่งตั้งจากผู้สอบแข่งขันได้ หรือจากผู้ได้รับการประเมินสมรรถภาพให้เป็นไปตามที่ ก.ร. กำหนด

การสอบแข่งขันเพื่อเลื่อนข้าราชการรัฐสภาสามัญชั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับ 2 และระดับ 3 ให้สอบรวมกับการสอบแข่งขัน เพื่อบรรจุบุคคลเข้ารับราชการตามมาตรา 22 ส่วนการสอบแข่งขันเพื่อเลื่อนข้าราชการรัฐสภาสามัญชั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับ 4 ขึ้นไป ให้ ก.ร. กำหนดผู้ดำเนินการสอบแข่งขัน หลักสูตรและวิธีดำเนินการ เกี่ยวกับการสอบแข่งขันตลอดจนเกณฑ์การตัดสิน การขึ้นบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ และการยกเลิกบัญชีผู้สอบแข่งขันได้

การประเมินสมรรถภาพของข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนด

มาตรา 32 การบรรจุและการเลื่อนตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาสามัญจากผู้สอบแข่งขันได้ ให้ผู้มีอำนาจบรรจุและแต่งตั้งสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามลำดับที่ในบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ ส่วนการเลื่อนตำแหน่งจากผู้ได้รับการประเมินสมรรถภาพ ให้เลื่อนและแต่งตั้งได้ตามความเหมาะสม

มาตรา 33 ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการรัฐสภา

สามัญตำแหน่งใด ต้องมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น ตามที่ ก.ร. กำหนดในมาตรา 20

ในกรณีที่มีความจำเป็น ก.ร. อาจอนุมัติให้แต่งตั้งข้าราชการรัฐสภาสามัญที่มีคุณสมบัติเฉพาะต่างไปจากที่กำหนดไว้ในมาตรา 20 ก็ได้

ในกรณีที่ ก.ร. กำหนดให้ปริญญาหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพใด เป็นคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง ให้หมายถึงปริญญาหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ ก.ร. รับรอง

มาตรา 34 การแต่งตั้งข้าราชการรัฐสภาสามัญให้ดำรงตำแหน่งที่ ก.ร. ยังมีได้กำหนดตามมาตรา 20 จะกระทำมิได้

มาตรา 35 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา 30 มาตรา 31 และมาตรา 40 แล้วหากภายหลังปรากฏว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้นให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งสั่งแต่งตั้งผู้นั้นให้กลับไปดำรงตำแหน่งเดิม หรือตำแหน่งระดับเดียวกันที่ต้องใช้คุณสมบัติเฉพาะที่ผู้นั้นมีอยู่

มาตรา 36* การเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญโดยปกติให้สั่งเลื่อนได้ปีละหนึ่งขั้น และเลื่อนได้ไม่เกินขั้นสูงของระดับที่ผู้นั้นได้รับเงินเดือนอยู่ โดยคำนึงถึงคุณภาพและปริมาณของงานที่ได้ปฏิบัติมา การรักษาวินัย ตลอดจนความสามารถ ความอุตสาหะในการปฏิบัติงาน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร.

การเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญในกรณีพิเศษเกินกว่าหนึ่งขั้น ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร.

*มาตรา 36 ความเดิมในมาตรา 36 วรรคสาม ถูกยกเลิกโดยมาตรา 11 แห่ง พ.ร.บ. (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

และให้เสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณาอนุมัติเป็นราย ๆ ไป

การเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 แล้วแต่กรณีเป็นผู้พิจารณาและสั่งเลื่อน

มาตรา 37 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดถึงแก่ความตาย เนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ก.ร. จะพิจารณาอนุมัติให้เลื่อนขั้นเงินเดือนเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญก็ได้ การเลื่อนเงินเดือนในกรณีเช่นนี้ จะเลื่อนเกินกว่าขั้นสูงของระดับที่ผู้นั้นได้รับเงินเดือนอยู่ก็ได้

มาตรา 38 ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญประจำส่วนราชการสังกัดรัฐสภาเป็นการชั่วคราว โดยให้พ้นจากตำแหน่งหน้าที่เดิมได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร.

การสั่งและการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้เกี่ยวกับข้าราชการรัฐสภาสามัญตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนด

มาตรา 39 การโอนข้าราชการรัฐสภาสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาสามัญในต่างส่วนราชการที่สังกัดรัฐสภา อาจกระทำได้เมื่อส่วนราชการเจ้าสังกัดทั้งสองฝ่ายได้ตกลงยินยอมในการโอนนั้นแล้ว โดยให้แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ไม่สูงกว่าเดิมและรับเงินเดือนในขั้นที่ไม่สูงกว่าเดิม เว้นแต่การโอนข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้สอบแข่งขันได้ สอบคัดเลือกได้หรือได้รับคัดเลือก ให้กระทำได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนด

การโอนข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้มีได้ดำรงตำแหน่งที่ ก.ร.

กำหนดตามมาตรา 20 ไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาสามัญที่ ก.ร. กำหนดตามมาตรา 20 ในต่างส่วนราชการที่สังกัดรัฐสภาจะกระทำได้อีกเมื่อได้รับอนุมัติจาก ก.ร. แล้ว ในการนี้ให้ ก.ร. พิจารณาโดยคำนึงถึงประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับ และให้ ก.ร. กำหนดระดับของตำแหน่งที่จะแต่งตั้งและเงินเดือนที่จะให้ได้รับด้วย

มาตรา 40* การโอนข้าราชการตามกฎหมายอื่น หรือพนักงานเทศบาลมาบรรจุเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญ อาจกระทำได้อีกถ้าเจ้าตัวสมัครใจ โดยผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 แล้วแต่กรณี ทำความตกลงกับเจ้าสังกัดแล้วเสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณาอนุมัติ ทั้งนี้จะแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับใด และได้รับเงินเดือนเท่าใดให้ ก.ร. เป็นผู้พิจารณากำหนด แต่เงินที่จะให้ได้รับจะต้องไม่สูงกว่าข้าราชการรัฐสภาสามัญที่มีคุณวุฒิ ความสามารถ และความชำนาญงานในระดับเดียวกัน

เพื่อประโยชน์ในการนับเวลาราชการ ให้ถือเวลาราชการหรือเวลาทำงานของผู้ที่โอนมาตามวรรคหนึ่งในขณะที่เป็นข้าราชการหรือพนักงานเทศบาลนั้นเป็นเวลาราชการของข้าราชการรัฐสภาสามัญตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

การโอนข้าราชการการเมือง ข้าราชการวิสามัญ พนักงานเทศบาลวิสามัญ และข้าราชการที่อยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการมาเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญตามพระราชบัญญัตินี้จะกระทำมิได้

*มาตรา 40 ความในมาตรา 40 วรรคหนึ่งถูกยกเลิกโดยมาตรา 12 แห่ง พ.ร.บ. ๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

มาตรา 41* ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร เมื่อผู้นั้นพ้นจากราชการทหารโดยไม่มี ความเสียหายแล้วประสงค์จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญในส่วนราชการสังกัดรัฐสภาตามเดิมภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันพ้นราชการทหารให้ผู้นั้นมีอำนาจตามมาตรา 28 สั่งบรรจุแต่งตั้ง และให้ได้รับเงินเดือนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนด

ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งได้รับบรรจุเข้ารับราชการตามวรรคหนึ่งให้มีสิทธิได้นับวันรับราชการก่อนถูกสั่งให้ออกจากราชการรวมกับวันรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารและวันรับราชการเมื่อได้รับบรรจุกลับเข้ารับราชการเป็นเวลาราชการติดต่อกันเพื่อประโยชน์ตามพระราชบัญญัตินี้ และตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการเสมือนว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกสั่งให้ออกจากราชการ

ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารเมื่อได้รับบรรจุและแต่งตั้งตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง ทั้งนี้ ให้นำมาตรา 29 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 41*ทวิ ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดได้รับอนุญาตจาก ก.ร. ให้ออกจากราชการไปปฏิบัติงานใด ๆ ซึ่งให้นับเวลาระหว่างนั้นสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญเหมือนเต็มเวลาราชการตาม

*มาตรา 41 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 13 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้นี้

*มาตรา 41 ทวิ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา 14 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535

กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ถ้าผู้นั้นกลับเข้ารับราชการภายในกำหนดเวลา 4 ปีนับแต่วันออกจากราชการไปปฏิบัติงานดังกล่าวให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 28 สั่งบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งและรับเงินเดือนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนด

มาตรา 42 ข้าราชการรัฐสภาสามัญลาออกจากราชการเพื่อสมัครรับเลือกตั้งประสงค์จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญในส่วนราชการสังกัดรัฐสภาตามเดิม ถ้าข้าราชการผู้นั้นได้แสดงความจำนงไว้ในขณะลาออกว่าจะกลับเข้ามารับราชการ และระยะเวลาที่ออกจากราชการไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวัน ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 28 สั่งบรรจุ แต่งตั้งและให้ได้รับเงินเดือนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนด

ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ไปสมัครรับเลือกตั้ง เมื่อได้รับบรรจุและแต่งตั้งตามวรรคหนึ่งแล้วให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง ทั้งนี้ให้นำมาตรา 29 มาใช้บังคับ

มาตรา 43 ข้าราชการหรือพนักงานเทศบาลผู้ใดออกจากราชการหรือออกจากงานไปแล้วถ้าสมัครเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญและทางราชการต้องการจะรับผู้นั้นเข้ารับราชการ ให้ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาเสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณาอนุมัติ ทั้งนี้ จะแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับใดและได้รับเงินเดือนเท่าใด ให้ ก.ร. เป็นผู้พิจารณา กำหนด แต่เงินเดือนที่จะให้ได้รับ จะต้องไม่สูงกว่าข้าราชการรัฐสภาสามัญที่มีคุณวุฒิ ความสามารถ และความชำนาญงานในระดับเดียวกัน

เพื่อประโยชน์ในการนับเวลาราชการ ให้ถือเวลาราชการหรือ

เวลาทำงานของผู้เข้ารับราชการตามวรรคหนึ่งในขณะที่เป็นข้าราชการหรือพนักงานเทศบาลนั้น เป็นเวลาราชการของข้าราชการรัฐสภาสามัญตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

ความในวรรคหนึ่ง มีให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการการเมือง ข้าราชการวิสามัญ พนักงานเทศบาลวิสามัญ และผู้ซึ่งออกจากราชการในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

มาตรา 44* ข้าราชการรัฐสภาสามัญออกจากราชการเมื่อ

- (1) ตาย
 - (2) พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
 - (3) ได้รับอนุญาตให้ลาออกหรือลาออกตามมาตรา 45 วรรคสอง
 - (4) ถูกสั่งให้ออกตามมาตรา 46 มาตรา 46 ทวิ มาตรา 46 ตริ และมาตรา 46 จัตวา
 - (5) ถูกลงโทษไล่ออก หรือปลดออก
- วันออกจากราชการตาม (4) หรือ (5) ให้เป็นไปตามระเบียบที่ ก.ร. กำหนด

การต่อเวลาราชการให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญที่ต้องออกจากราชการตาม (2) รับราชการต่อไปอีกจะกระทำมิได้

มาตรา 45 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดประสงค์จะลาออกจากราชการ ให้ยื่นหนังสือขอลาออกต่อผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปชั้นหนึ่ง

*มาตรา 44 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 15 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 เป็นผู้พิจารณา เมื่อผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 สั่งอนุญาตแล้ว จึงให้ออกจากราชการตามคำสั่ง

ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญขอลาออกเพื่อดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือเพื่อสมัครรับเลือกตั้ง ให้การลาออกมีผลนับตั้งแต่วันที่ยื่นใบลาออกต่อผู้บังคับบัญชา

ในกรณีที่ผู้ขอลาออกมีเรื่องอุทกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตลาออกจะสั่งอนุญาตให้ลาออกก็ได้ โดยมีเงื่อนไขว่าเมื่อสอบสวนพิจารณาแล้วได้ความว่าผู้ได้รับอนุญาตให้ลาออกกระทำผิดวินัยก็ให้ดำเนินการสั่งลงโทษหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้ตรงตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ การลาออกในกรณีนี้ยังไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ

มาตรา 46* ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้ แต่ในการสั่งให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน นอกจากให้ทำได้ในกรณีที่ระบุไว้ในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการแล้วให้ทำได้ในกรณีต่อไปนี้ด้วยคือ

(1) เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดเจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนได้โดยสม่ำเสมอ ถ้าผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเห็นสมควรให้ออกจากราชการแล้ว ให้สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการได้

(2) เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดสมัครไปปฏิบัติงานใด ๆ

*มาตรา 46 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 16 แห่ง พ.ร.บ.7 (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้นี้

ตามความประสงค์ของทางราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

(3) เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไม่สามารถปฏิบัติราชการให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลในระดับอันเป็นที่พอใจของทางราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร.

(4) เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดขาดคุณสมบัติตามมาตรา 24 (1) (4) หรือ (5) ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

(5) เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร ให้ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

มาตรา 46*ทวิ ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการบกพร่องในหน้าที่ราชการหรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ และผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 เห็นว่ากรณีมีมูลถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยไม่ชักช้าในการสอบสวนนี้จะต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุข้อพยานก็ได้ และต้องให้ออกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ด้วยเมื่อได้มีการสอบสวนพิจารณาแล้วและผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเห็นสมควรให้

*มาตรา 46 ทวิ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา 17 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 4)

ออกจากราชการ ก็สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ เหตุทดแทนได้ ทั้งนี้ให้นำมาตรา 55 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้สอบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนได้สอบสวนในกรณีที่เกี่ยวข้อง หรือพนักงานสอบสวนได้สอบสวนทางอาญา หรือศาลได้มีคำพิพากษาเกี่ยวกับเรื่องที่จะต้องสอบสวนตามวรรคหนึ่งอยู่แล้ว คณะกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่งจะนำสำนวนการสอบสวนของผู้บังคับบัญชาชั้นต้น สำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน สำนวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวน สำนวนของพนักงานอัยการ สำนวนการพิจารณาของศาล หรือสำเนาคำพิพากษาอย่างหนึ่งอย่างใดมาใช้เป็นสำนวนการสอบสวนและทำความเห็นเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยถือว่าได้มีการสอบสวนตามวรรคหนึ่งแล้วก็ได้ แต่ทั้งนี้ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ด้วย

หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณา ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ร.

ในกรณีที่เป็นกรณีที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. จะดำเนินการตามวรรคหนึ่งโดยไม่สอบสวนก็ได้

มาตรา 46 ตริ* ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีกรณีถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา 53 และการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว

*มาตรา 46 ตริ มาตรา. 46 จัตวา บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา 17 แห่ง พ.ร.บ. (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535

ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 เห็นว่ากรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้นั้นได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษตามมาตรา 53 ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกลองโทษเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนได้

มาตรา 46 จัตวา* เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 จะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนก็ได้

มาตรา 47 การออกจากราชการของข้าราชการรัฐสภาสามัญตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 10 ขึ้นไป ในกรณีถูกลงโทษ ให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้พ้นจากตำแหน่ง ส่วนการออกจากราชการในกรณีอื่นให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงทราบ

มาตรา 48 ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องรักษาวินัยตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ร. ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม ถือว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย จักต้องได้รับโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 50

มาตรา 49 ให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ส่งเสริมและดูแลระมัดระวังให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติตามวินัย

ถ้าผู้บังคับบัญชารู้ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาคนใดกระทำผิดวินัยจะต้องดำเนินการทางวินัยทันที ถ้าเห็นว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยที่จะต้องได้รับโทษและอยู่ในอำนาจของตนที่จะลงโทษได้ให้สั่งลงโทษ แต่

ถ้าเห็นว่าผู้นั้นควรจะต้องได้รับโทษสูงกว่าที่ตนมีอำนาจสั่งลงโทษ ให้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาของผู้กระทำผิดวินัยเหนือขึ้นไป เพื่อให้พิจารณาดำเนินการสั่งลงโทษตามควรแก่กรณี

ผู้บังคับบัญชาผู้ใดละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรานี้โดยไม่สุจริต ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย

มาตรา 50* โทษผิดวินัยมี 5 สถาน คือ

- (1) ภาคทัณฑ์
- (2) ตัดเงินเดือน
- (3) ลดขั้นเงินเดือน
- (4) ปลดออก
- (5) ไล่ออก

มาตรา 51 การลงโทษข้าราชการรัฐสภาสามัญ ผู้สั่งลงโทษต้องสั่งลงโทษให้เหมาะสมกับความผิด ในคำสั่งลงโทษให้แสดงว่าผู้ถูกลงโทษกระทำผิดวินัยในกรณีใด ตามมาตราใด

มาตรา 52 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่สำหรับการลงโทษภาคทัณฑ์ ให้ใช้เฉพาะกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อยหรือมีเหตุอันควรลดหย่อน ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษตัดเงินเดือน

*มาตรา 50 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 18 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

ในกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและเป็นความผิดครั้งแรกถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่ามิเหตุอันควรลงโทษ จะงดโทษให้โดยถือว่ากล่าวตักเตือน หรือให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือไว้ก่อนก็ได้

การลงโทษตามมาตรานี้ ผู้บังคับบัญชาใดจะมีอำนาจสั่งลงโทษผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาได้เพียงใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ร.

มาตรา 53* ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดถูกกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. ให้ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยไม่ชักช้าในการสอบสวนนี้จะต้องให้ออกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาด้วย เมื่อได้มีการสอบสวนแล้วและผู้บังคับบัญชาดังกล่าวพิจารณาเห็นว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. ก็ให้สั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามิเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษให้ก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ผู้ถูกสั่งปลดออกตามมาตรา นี้ให้มีสิทธิ์ได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ

ในการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ให้นำมาตรา 46 ทวิ วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้ ก.ร. มีอำนาจออกกฎ ก.ร. กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณาระยะเวลาสอบสวนพิจารณาและสั่งลงโทษ การสั่งสอบสวน การมอบหมายให้สอบสวน การตั้งกรรมการสอบสวน ตลอดจนการส่งประเด็นไปสอบสวนพยานบุคคลซึ่งอยู่ต่างท้องที่

*มาตรา 53 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 19 แห่ง พ.ร.บ.7 (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้นี้

การรวบรวมพยานหลักฐานและกิจการอื่น ๆ เพื่อให้ได้ความจริง

มาตรา 54 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ร. หรือได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือต่อผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้สอบสวนหรือต่อคณะกรรมการสอบสวนผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 จะสั่งลงโทษโดยไม่สอบสวนต่อไปก็ได้

มาตรา 55 ให้ผู้บังคับบัญชาผู้สอบสวน ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้สอบสวนและกรรมการสอบสวนเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และให้มีอำนาจเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพียงเท่าที่เกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาผู้สอบสวนผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้สอบสวนและกรรมการสอบสวนและโดยเฉพาะให้มีอำนาจดังต่อไปนี้ด้วย คือ

(1) เรียกให้กระทรวง ทบวง กรม หน่วยราชการ หรือรัฐวิสาหกิจชี้แจงข้อเท็จจริง ส่งเอกสาร และหลักฐาน ส่งผู้แทน หรือบุคคลในสังกัด มาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน

(2) เรียกผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารและหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน

(3) ส่งประเด็นไปให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพื่อการนี้ให้พนักงานสอบสวน ผู้ทำการสอบสวนเป็นกรรมการสอบสวน และให้ถือว่าการสอบสวนของพนักงานสอบสวนเป็นการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน เมื่อได้สอบสวนเสร็จแล้วให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนดังกล่าวส่งรายงานที่จำเป็นและพยานหลักฐานต่าง ๆ ทั้งหมดไปยังคณะกรรมการสอบสวน

มาตรา 56 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยหรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 ก็ยังมีอำนาจสั่งลงโทษหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้เป็นไปตามหมวดนี้ได้ เว้นแต่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้นั้นจะออกจากราชการเพราะเหตุตาย

มาตรา 57* ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 มีอำนาจสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาได้ แต่ถ้าภายหลังปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาว่าผู้นั้นมิได้กระทำผิดหรือกระทำผิดไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่นให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งในระดับเดียวกันที่ต้องใช้คุณสมบัติเฉพาะที่ผู้นั้นมีอยู่

เงินเดือนของผู้ถูกสั่งพักราชการให้เป็นไปตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น ส่วนในกรณีสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนถ้า ปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาเป็นยุติแล้วว่าผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนมิได้กระทำผิดหรือกระทำผิดไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้ผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินเดือนในระหว่างถูกสั่งให้ออกจาก

*มาตรา 57 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้นี้

ราชการไว้ก่อนเสมือนว่าผู้นั้นถูกสั่งพักราชการ

ให้ ก.ร. มีอำนาจออกกฎ ก.ร. กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสั่งพักราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนและการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา

มาตรา 58* เมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษหรือดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไปแล้ว ให้ส่งรายงานการลงโทษหรือการดำเนินการทางวินัยนั้นต่อผู้บังคับบัญชาของข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้นั้นตามลำดับจนถึงประธานรัฐสภาและให้ประธานรัฐสภารายงานต่อ ก.ร.

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้นั้นซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งตามวรรคหนึ่งเห็นว่าการลงโทษหรือการดำเนินการทางวินัยนั้นไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวมีอำนาจที่จะสั่งลงโทษ เพิ่มโทษ ลดโทษ หรือยกโทษ ตามควรแก่กรณีได้ แต่ถ้าจะลงโทษหรือเพิ่มโทษแล้วโทษที่ลงหรือเพิ่มขึ้นรวมกับที่สั่งไว้แล้วเดิมต้องไม่เกินอำนาจของผู้ซึ่งสั่งใหม่นั้น

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษหรือดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดแล้ว แต่ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 แล้วแต่กรณีเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวมีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 53 ถ้าจะต้องสอบสวนตามมาตรา 53 ก่อนก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวมีอำนาจสอบสวนตามมาตรา 53 ในกรณีที่จะต้องลงโทษตามมาตรา 53 ถ้ามีการตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือนไปแล้ว ก็ให้เป็นอันพับไป

*มาตรา 58 ความเดิมในมาตรา 58 วรรคสาม ถูกยกเลิกโดยมาตรา 21 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

มาตรา 59 เมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษหรือดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญในเรื่องใดไปแล้ว ถ้า ก.ร. พิจารณาเห็นว่าเป็นการสมควรที่จะต้องสอบสวนเพิ่มเติม หรือสอบสวนใหม่เพื่อประโยชน์ในการควบคุมดูแลให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ก็ให้ ก.ร. มีอำนาจสอบสวนเพิ่มเติมหรือสอบสวนใหม่ในเรื่องนั้นได้ตามความจำเป็น โดยจะสอบสวนเองหรือแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือมอบหมายให้ข้าราชการที่เห็นสมควรสอบสวนแทนก็ได้

มาตรา 60 การอุทธรณ์การถูกลงโทษของข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยกฎ ก.ร.

มาตรา 60* ทวิ ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดถูกสั่งให้ออกจากราชการตามพระราชบัญญัตินี้ด้วยเหตุใด ๆ ให้ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ได้ การร้องทุกข์ตามวรรคหนึ่ง ให้ร้องทุกข์ต่อ ก.ร. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง และให้นำมาตรา 60 ตลอดจนหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 60 ตริ* ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมายหรือมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อตนในกรณีตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. ผู้นั้นอาจร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาหรือ ก.ร. แล้วแต่กรณี ตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ร. เพื่อขอให้แก้ไขหรือแก้ความคับข้องใจได้ ทั้งนี้ เว้นแต่กรณีที่มีสิทธิอุทธรณ์ตามมาตรา 60

*มาตรา 60 ทวิ มาตรา 60 ตริ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา 22 แห่ง พ.ร.บ.7 (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535

การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร.

หมวด 4

ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง

มาตรา 61* ตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองมีดังนี้

- (1) ที่ปรึกษาประธานรัฐสภา
- (2) ที่ปรึกษารองประธานรัฐสภา
- (3) ที่ปรึกษาประธานวุฒิสภา
- (4) ที่ปรึกษาประธานสภาผู้แทนราษฎร
- (5) ที่ปรึกษารองประธานวุฒิสภา
- (6) ที่ปรึกษารองประธานสภาผู้แทนราษฎร
- (7) เลขานุการประธานรัฐสภา
- (8) เลขานุการรองประธานรัฐสภา
- (9) เลขานุการประธานวุฒิสภา
- (10) เลขานุการประธานสภาผู้แทนราษฎร
- (11) เลขานุการรองประธานวุฒิสภา
- (12) เลขานุการรองประธานสภาผู้แทนราษฎร
- (13) เลขานุการผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร

*มาตรา 61 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 23 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองตามวรรคหนึ่งจะมีจำนวนเท่าใดให้เป็นไปตามอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 62* ให้ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง

บทบัญญัติตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2499 มิให้ใช้บังคับแก่การรับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองผู้กลับเข้ารับราชการใหม่ตามพระราชบัญญัตินี้

ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองซึ่งดำรงตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรด้วย ถ้าได้เงินประจำตำแหน่ง หรือเงินเพิ่มสำหรับสมาชิกสภาดังกล่าวแล้ว ไม่มีสิทธิได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งในฐานะข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองอีก

การจ่ายเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

มาตรา 63* การแต่งตั้งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองตามมาตรา 61 (1) (2) (3) (4) และ (6) ให้ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภาหรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี แต่งตั้งบุคคลซึ่ง

**มาตรา 62 ความเดิมแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 24 แห่ง พ.ร.บ. (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ถูกยกเลิกโดยมาตรา 3 แห่ง พ.ร.บ. (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2538 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้*

**มาตรา 63 มาตรา 64 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 25 แห่ง พ.ร.บ. (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้*

เห็นสมควรตามเหตุผลในทางการเมืองและต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติทั่วไปที่จะเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญได้ตามมาตรา 24 ยกเว้น (4) และไม่เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ

การแต่งตั้งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองตามมาตรา 61 (7) (8) (9) (10) (11) (12) และ (13) ให้ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี แต่งตั้งบุคคลซึ่งเห็นสมควรตามเหตุผลในทางการเมืองและต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติทั่วไปที่จะเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญได้ตามมาตรา 24 ยกเว้น (4) และไม่เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ

มาตรา 64* ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองออกจากตำแหน่งเมื่อ

(1) ตาย

(2) ลาออก

(3) สำหรับข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองตามมาตรา 61 (1) (2) (3) (4) (5) และ (6) ผู้แต่งตั้งสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง หรือผู้แต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง หรือเมื่อรัฐสภาสิ้นอายุหรือถูกยุบ

(4) สำหรับข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองตามมาตรา 61 (7) (8) (9) (10) (11) (12) และ (13) ผู้แต่งตั้งสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง จะโดยมีความผิดหรือไม่มีความผิดก็ตาม หรือประธานหรือรองประธานแห่งสภาที่ผู้นั้นสังกัด หรือผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร พ้นจากตำแหน่งแล้วแต่กรณี

หมวด 5 บทเฉพาะกาล

มาตรา 65 บรรดาพระราชบัญญัติ ประกาศของคณะปฏิวัติ พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง กฎ ก.พ. ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งที่ยังคงใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในส่วนราชการสังกัดรัฐสภา นอกจากที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ให้มีผลใช้บังคับแก่ข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตามพระราชบัญญัตินี้ต่อไปเว้นแต่พระราชบัญญัตินี้ หรือ กฎ ก.ร. ที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ จะบัญญัติเป็นอย่างอื่น

มาตรา 66 ให้ผู้ซึ่งเป็นข้าราชการพลเรือนของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตามพระราชบัญญัตินี้ และคงดำรงตำแหน่งและมีอัตราเงินเดือนตามที่ได้รับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ทั้งนี้สำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญ ให้เป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญ สำหรับข้าราชการการเมือง ให้เป็นข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง ส่วนข้าราชการพลเรือนวิสามัญให้เป็นข้าราชการรัฐสภาวิสามัญ และให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนวิสามัญมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 67 ในระหว่างที่รัฐสภายังไม่ได้เลือกตั้งผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนทำหน้าที่ ก.ร. ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 68 ในระหว่างที่ ก.ร. ยังมีได้กำหนดตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาสามัญตามมาตรา 20 การดำเนินการเกี่ยวกับข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้เสนอ ก.ร. พิจารณานุมัติเป็นราย ๆ ไป

มาตรา 69 การใดหรือสิทธิใดที่ข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตามมาตรา 66 กระทำหรือมีอยู่ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นการกระทำหรือสิทธิตามพระราชบัญญัตินี้

การใดที่ทางราชการได้ดำเนินการเกี่ยวกับข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตามมาตรา 66 ไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีปัญหาตามมาตรา นี้ ให้ ก.ร. เป็นผู้วินิจฉัย

มาตรา 70 การใดที่เคยดำเนินการได้ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และมีได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ จะดำเนินการได้ประการใดให้เป็นไปตามที่ ก.ร. กำหนด โดยไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมาย

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

สัญญา ธรรมศักดิ์

นายกรัฐมนตรี

ฉบับพิเศษ หน้า 1

เล่ม 92 ตอนที่ 27 ราชกิจจานุเบกษา 6 กุมภาพันธ์ 2518

*บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาสามัญ หมายเลข 1
(ยกเลิกทั้งหมด)

*บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาสามัญ หมายเลข 2
(ยกเลิกทั้งหมด)

*บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาสามัญ หมายเลข 3
(ยกเลิกทั้งหมด)

*บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาสามัญ ท้าย พ.ร.บ.๗ เดิม
แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2531 ถูกยกเลิกโดยมาตรา 5
แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2531

บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภา

ฝ่ายการเมือง บัญชี ก. **

(ยกเลิกทั้งหมด)

บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภา

ฝ่ายการเมือง บัญชี ข. **

(ยกเลิกทั้งหมด)

บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภา

ฝ่ายการเมือง บัญชี ค. **

(ยกเลิกทั้งหมด)

บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภา

ฝ่ายการเมือง บัญชี ง. **

(ยกเลิกทั้งหมด)

** บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง **บัญชี ก
 **บัญชี ข **บัญชี ค **บัญชี ง ท้าย พ.ร.บ.๗ พ.ศ. 2518 แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 7 แห่ง
 พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 3), พ.ศ. 2531 ถูกยกเลิกโดยมาตรา 28 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4)
 พ.ศ.2535

บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง
หมายเลข 1***

บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง
หมายเลข 2***

บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง
หมายเลข 3***

บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง
หมายเลข 4***

บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง
หมายเลข 5***

(ยกเลิกทั้งหมด)

*** บัญชีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง หมายเลข 1, หมายเลข 2, หมายเลข 3, หมายเลข 4, และหมายเลข 5, ท้าย พ.ร.บ.ฯ พ.ศ. 2518 แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 26 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ถูกยกเลิกโดยมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2538 และให้ใช้บัญชีอัตราเงินเดือน และเงินประจำตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง ท้าย พ.ร.บ.เงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. 2538 แทน ดังที่พิมพ์ไว้

บัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง

ตำแหน่ง	จำนวนตำแหน่ง	อัตรา (บาท)
ที่ปรึกษาประธานรัฐสภา	1	48,800
ที่ปรึกษารองประธานรัฐสภา	1	48,800
ที่ปรึกษาประธานวุฒิสภา	2	48,800
ที่ปรึกษาประธานสภาผู้แทนราษฎร	2	48,800
ที่ปรึกษารองประธานวุฒิสภา	เท่าจำนวนรองประธานวุฒิสภา	40,000
ที่ปรึกษารองประธานสภาผู้แทนราษฎร	เท่าจำนวนรองประธานสภาผู้แทนราษฎร	40,000
เลขานุการประธานรัฐสภา	1	40,000
เลขานุการรองประธานรัฐสภา	1	37,500
เลขานุการประธานวุฒิสภา	1	37,500
เลขานุการประธานสภาผู้แทนราษฎร	1	37,500
เลขานุการรองประธานวุฒิสภา	เท่าจำนวนรองประธานวุฒิสภา	37,500
เลขานุการรองประธานสภาผู้แทนราษฎร	เท่าจำนวนรองประธานสภาผู้แทนราษฎร	37,500
เลขานุการผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร	1	37,500

หมายเหตุ

ให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรแต่งตั้งเลขานุการประธานรัฐสภาหรือเลขานุการประธานสภาผู้แทนราษฎรได้เพียงตำแหน่งเดียว และให้ประธานวุฒิสภาแต่งตั้งเลขานุการรองประธานรัฐสภาหรือเลขานุการรองประธานวุฒิสภาได้เพียงตำแหน่งเดียว

บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง

ตำแหน่ง	จำนวนตำแหน่ง	อัตรา (บาท)
ที่ปรึกษาประธานรัฐสภา	1	15,000
ที่ปรึกษาองประธานรัฐสภา	1	15,000
ที่ปรึกษาประธานวุฒิสภา	2	15,000
ที่ปรึกษาประธานสภาผู้แทนราษฎร	2	15,000
ที่ปรึกษาองประธานวุฒิสภา	เท่าจำนวนรองประธานวุฒิสภา	10,000
ที่ปรึกษาองประธานสภาผู้แทนราษฎร	เท่าจำนวนรองประธานสภาผู้แทนราษฎร	10,000
เลขานุการประธานรัฐสภา	1	4,900
เลขานุการรองประธานรัฐสภา	1	4,900
เลขานุการประธานวุฒิสภา	1	4,900
เลขานุการประธานสภาผู้แทนราษฎร	1	4,900
เลขานุการรองประธานวุฒิสภา	เท่าจำนวนรองประธานวุฒิสภา	4,900
เลขานุการรองประธานสภาผู้แทนราษฎร	เท่าจำนวนรองประธานสภาผู้แทนราษฎร	4,900
เลขานุการผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร	1	4,900

หมายเหตุ

ให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรแต่งตั้งเลขานุการประธานรัฐสภาหรือเลขานุการประธานสภาผู้แทนราษฎรได้เพียงตำแหน่งเดียว และให้ประธานวุฒิสภาแต่งตั้งเลขานุการรองประธานรัฐสภาหรือเลขานุการประธานวุฒิสภาได้เพียงตำแหน่งเดียว

พระราชบัญญัติ
 จัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา
 พ.ศ. 2518

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2518
 เป็นปีที่ 30 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่รัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับ ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา 4* ในพระราชบัญญัตินี้

" รัฐสภา " หมายความว่า วุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีสภานิติบัญญัติสภาเดียวให้หมายถึงสภานั้น

" วุฒิสภา " หมายความว่า วุฒิสภตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

" สภาผู้แทนราษฎร " หมายความว่า สภาผู้แทนราษฎรตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

" ประธานรัฐสภา " หมายความว่า ประธานรัฐสภาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีสภานิติบัญญัติสภาเดียว ให้หมายความถึงประธานแห่งสภานั้น

" รองประธานรัฐสภา " หมายความว่า รองประธานรัฐสภาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีสภานิติบัญญัติสภาเดียว ให้หมายความถึงรองประธานแห่งสภานั้น

" ก.ร. " หมายความว่า คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา"

มาตรา 5 ให้ประธานรัฐสภารักษากฎตามพระราชบัญญัตินี้

*มาตรา 4 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.จัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

หมวด 1*

การจัดระเบียบปฏิบัติราชการของรัฐสภา

มาตรา 6* ให้มีส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ดังนี้

- (1) สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
- (2) สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
- (3) ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น

ส่วนราชการตาม (1) (2) และ (3) มีฐานะเทียบกรมและเป็นนิติบุคคล

มาตรา 6 ทวิ* ในกรณีที่มีสภานิติบัญญัติสภาเดียว ให้ประธานของสภานิติบัญญัตินี้ตั้งกล่าวเป็นผู้กำหนดให้สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา หรือสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักงานหนึ่งสำนักงานใด หรือทั้งสองสำนักงานร่วมกันปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการของสภานิติบัญญัติดังกล่าวข้างต้น

การกำหนดตามวรรคหนึ่ง ให้ทำเป็นประกาศของสภานิติบัญญัติดังกล่าวและให้ประธานสภานิติบัญญัติเป็นผู้ลงนาม

มาตรา 7* การจัดตั้งส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) หรือการยุบส่วนราชการตามมาตรา 6 (1) (2) หรือ (3) ให้ตราเป็นพระราชบัญญัติ

*หมวด 1 *มาตรา 6 *มาตรา 7 *มาตรา 8 *มาตรา 9 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ. (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทนดังที่พิมพ์ไว้

การแบ่งส่วนราชการภายในของส่วนราชการตามมาตรา 6 ให้
 ทำเป็นประกาศรัฐสภา ด้วยความเห็นชอบของ ก.ร.

ให้ ก.ร. เป็นผู้พิจารณาแบ่งส่วนราชการภายในตามวรรคสอง
 กำหนดอำนาจหน้าที่และจัดอัตรากำลังของส่วนราชการดังกล่าวด้วย

ประกาศรัฐสภาตามมาวรรคสอง ให้ประธานรัฐสภาเป็นผู้ลงนาม
 และประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 8* สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา มีอำนาจหน้าที่เกี่ยว
 กับราชการประจำทั่วไปของวุฒิสภา มีเลขาธิการวุฒิสภาเป็นผู้บังคับ
 บัญชาข้าราชการ และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อ
 ประธานวุฒิสภาและจะให้มีรองเลขาธิการวุฒิสภา หรือผู้ช่วย
 เลขาธิการวุฒิสภา หรือมีทั้งตำแหน่งรองเลขาธิการวุฒิสภา และ
 ผู้ช่วยเลขาธิการวุฒิสภา เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการรองจาก
 เลขาธิการวุฒิสภา และช่วยเลขาธิการวุฒิสภาพฏิบัติราชการก็ได้

รองเลขาธิการวุฒิสภา หรือผู้ช่วยเลขาธิการวุฒิสภา มีอำนาจ
 หน้าที่ตามที่เลขาธิการวุฒิสภากำหนดหรือมอบหมาย

มาตรา 8 ทวิ* สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจหน้าที่
 เกี่ยวกับราชการประจำทั่วไปของสภาผู้แทนราษฎร มีเลขาธิการสภาผู้แทน
 ราษฎรเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการ
 ขึ้นตรงต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร และจะให้มีรองเลขาธิการสภา
 ผู้แทนราษฎร หรือผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรหรือมีทั้งตำแหน่ง
 รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
 เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการรองจากเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
 และช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรปฏิบัติราชการก็ได้

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร มีอำนาจหน้าที่ตามที่เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรกำหนดหรือมอบหมาย

มาตรา ๑* ส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) จะมีเลขาธิการ ผู้อำนวยการหรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของส่วนราชการนั้น ให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด และจะให้มิรองเลขาธิการ รองผู้อำนวยการหรือตำแหน่งรองของตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น หรือผู้ช่วยเลขาธิการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ หรือตำแหน่งผู้ช่วยของตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น หรือมีทั้งรองเลขาธิการ และผู้ช่วยเลขาธิการหรือทั้งรองผู้อำนวยการ และผู้ช่วยผู้อำนวยการ หรือทั้งตำแหน่งรองและตำแหน่งผู้ช่วยของตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการรองจากเลขาธิการ ผู้อำนวยการหรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น และช่วยเลขาธิการ ผู้อำนวยการ หรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นปฏิบัติราชการก็ได้

รองเลขาธิการ รองผู้อำนวยการ ตำแหน่งรองของตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น ผู้ช่วยเลขาธิการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ หรือตำแหน่งผู้ช่วยของตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นมีอำนาจหน้าที่ตามที่เลขาธิการ ผู้อำนวยการหรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น กำหนดหรือมอบหมาย

มาตรา ๑ ทวิ* สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) อาจแบ่งส่วนราชการภายในเป็นกองหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น ซึ่งมีฐานะเทียบกอง

ในกรณีที่มีความจำเป็น จะแบ่งส่วนราชการโดยให้มีส่วนราชการ

*มาตรา ๑ ทวิ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา 6 แห่ง พ.ร.บ.๑ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535

อื่นนอกจากที่กำหนดในวรรคหนึ่งก็ได้

ส่วนราชการตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้มีอำนาจหน้าที่ตามที่ได้กำหนดไว้ให้เป็นหน้าที่ของส่วนราชการนั้น ๆ โดยมีผู้อำนวยการกอง หัวหน้ากอง หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการ

มาตรา 10 อำนาจบังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ของข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง ให้เป็นไปตามระเบียบที่ประธานรัฐสภากำหนดด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

หมวด 2

การปฏิบัติราชการแทนการรักษาราชการแทน

มาตรา 11* อำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการหรือการดำเนินการอื่นที่ผู้ดำรงตำแหน่งใดจะพึงปฏิบัติ หรือดำเนินการตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งใด หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องใด ถ้ากฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งนั้น หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้น มิได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นอาจมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นปฏิบัติราชการแทนได้ ดังต่อไปนี้

*มาตรา 11 *มาตรา 12 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 7 แห่ง พ.ร.บ.7 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

(1) ประธานรัฐสภา อาจมอบอำนาจให้รองประธานรัฐสภา เลขานุการวุฒิสภา หรือเลขานุการสภาผู้แทนราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3)

(2) ประธานวุฒิสภาอาจมอบอำนาจให้รองประธานวุฒิสภา หรือเลขานุการวุฒิสภา

(3) ประธานสภาผู้แทนราษฎร อาจมอบอำนาจให้รองประธานสภาผู้แทนราษฎร หรือเลขานุการสภาผู้แทนราษฎร

(4) เลขานุการวุฒิสภา อาจมอบอำนาจให้รองเลขานุการวุฒิสภา ผู้ช่วยเลขานุการวุฒิสภา ผู้อำนวยการกอง หัวหน้ากอง หัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 9 ทวิ วรรคสอง หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

(5) เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร อาจมอบอำนาจให้รองเลขานุการสภาผู้แทนราษฎร ผู้ช่วยเลขานุการสภาผู้แทนราษฎร ผู้อำนวยการกอง หัวหน้ากอง หัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 9 ทวิ วรรคสอง หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

(6) หัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) อาจมอบอำนาจให้รองหัวหน้าส่วนราชการ ผู้ช่วยหัวหน้าส่วนราชการ ผู้อำนวยการกอง หัวหน้ากอง หัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 9 ทวิ วรรคสอง หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

(7) ผู้อำนวยการกอง หัวหน้ากอง หัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 9 ทวิ วรรคสอง หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า อาจมอบอำนาจให้ข้าราชการในกอง หรือส่วนราชการที่มีฐานะเทียบกอง หรือส่วนราชการตามมาตรา 9 ทวิ วรรคสอง ได้ตามระเบียบที่เลขานุการวุฒิสภา เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) กำหนด

การมอบอำนาจตามมาตรานี้ให้ทำเป็นหนังสือ

มาตรา 12* ในกรณีที่ประธานรัฐสภาไม่อาจปฏิบัติราชการได้ให้รองประธานรัฐสภาเป็นผู้รักษาราชการแทน

ในกรณีที่ประธานวุฒิสภาไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้รองประธานวุฒิสภาคนที่หนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้ารองประธานวุฒิสภาคนที่หนึ่งไม่สามารถปฏิบัติราชการได้ ให้รองประธานวุฒิสภาคณต่อไปเป็นผู้รักษาราชการแทน

ในกรณีที่ประธานสภาผู้แทนราษฎรไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้รองประธานสภาผู้แทนราษฎรคนที่หนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้ารองประธานสภาผู้แทนราษฎรคนที่หนึ่งไม่สามารถปฏิบัติราชการได้ ให้รองประธานสภาผู้แทนราษฎรคนต่อไปเป็นผู้รักษาราชการแทน

ผู้รักษาราชการแทนตามมาตรานี้ มีอำนาจเช่นเดียวกับผู้ซึ่งตนแทน

มาตรา 13 ในกรณีที่รัฐสภาสิ้นอายุหรือถูกยุบ ให้ผู้ดำรงตำแหน่งประธานรัฐสภาและรองประธานรัฐสภาอยู่ในขณะนั้น ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะได้มีพระบรมราชโองการแต่งตั้งประธานรัฐสภา และรองประธานรัฐสภาใหม่แล้ว จึงให้พ้นจากตำแหน่ง

มาตรา 14* (ยกเลิกหมดทั้งมาตรา)

มาตรา 15* ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการวุฒิสภาหรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้รองเลขาธิการวุฒิสภาเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้ามีรองเลขาธิการวุฒิสภาหลายคน ให้ประธาน

*มาตรา 14 ยกเลิกหมดทั้งมาตราโดยมาตรา 8 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535

*มาตรา 15 มาตรา 16 และมาตรา 17 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 9 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

วุฒิสภาแต่งตั้งรองเลขาธิการวุฒิสภาคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้าไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งรองเลขาธิการวุฒิสภา หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้ประธานวุฒิสภา แต่งตั้งผู้ช่วยเลขาธิการวุฒิสภา หรือข้าราชการรัฐสภาสามัญในส่วนราชการนั้น ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่าขึ้นไปคนใดคนหนึ่ง เป็นผู้รักษาราชการแทน

ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้ามีรองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรหลายคนให้ประธานสภาผู้แทนราษฎร แต่งตั้งรองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้าไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งรองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรแต่งตั้งผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือข้าราชการรัฐสภาสามัญในส่วนราชการนั้น ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่าขึ้นไปคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทน

ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้รองหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) เป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้ามีรองหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) หลายคน ให้ประธานรัฐสภาแต่งตั้งรองหัวหน้าส่วนราชการคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้าไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งรองหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้ประธานรัฐสภาแต่งตั้งผู้ช่วยหัวหน้าส่วนราชการ

ตามมาตรา 6 (3) หรือข้าราชการรัฐสภาสามัญในส่วนราชการนั้น ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่าขึ้นไปคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทนก็ได้

มาตรา 16* ในกรณีที่มีผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) แต่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่ง รองเลขาธิการวุฒิสภา รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือรองหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ เลขาธิการวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) แล้วแต่กรณี จะแต่งตั้งผู้ช่วยเลขาธิการวุฒิสภา ผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ผู้ช่วยหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) หรือข้าราชการรัฐสภาสามัญในส่วนราชการนั้น ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่าขึ้นไปคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทนก็ได้

มาตรา 17* ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 9 ทวิ วรรคสอง หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ เลขาธิการวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) แล้วแต่กรณี จะแต่งตั้งข้าราชการรัฐสภาสามัญในส่วนราชการนั้น ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่าขึ้นไปคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทนก็ได้

มาตรา 18 ให้ผู้รักษาราชการแทนตามมาตรา 15 มาตรา 16 และมาตรา 17 มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ซึ่งตนแทน

ในกรณีที่ผู้ดำรงตำแหน่งใดหรือผู้รักษาราชการแทนผู้ดำรงตำแหน่งนั้น มอบหมายหรือมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นปฏิบัติ

ราชการแทน ให้ผู้ปฏิบัติราชการแทนมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ซึ่งมอบหมาย หรือมอบอำนาจ

ในกรณีที่มีกฎหมายอื่น แต่งตั้งให้ผู้ดำรงตำแหน่งใดเป็นกรรมการหรือให้มีอำนาจหน้าที่อย่างใด ให้ผู้ปฏิบัติราชการแทนหรือผู้รักษาราชการแทน ทำหน้าที่กรรมการหรือมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ดำรงตำแหน่งนั้นในระหว่างที่ปฏิบัติราชการแทน หรือรักษาราชการแทนด้วย แล้วแต่กรณี

มาตรา 19* ให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทำหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยในบริเวณของรัฐสภา

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตามวรรคหนึ่ง เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และให้มีอำนาจเช่นเดียวกับพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาภายในบริเวณของรัฐสภา

บทเฉพาะกาล

มาตรา 20 บรรดากฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งใดที่ใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนหรือลูกจ้างให้นำมาใช้บังคับแก่ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา หรือลูกจ้างด้วยโดยอนุโลม เว้นแต่จะมี

*มาตรา 19 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 10 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

กฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับ หรือคำสั่งของคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภาบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา 21 บรรดาอำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ หรือการปฏิบัติราชการตามที่กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งใดกำหนดว่าเป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรี ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภาเฉพาะที่เกี่ยวกับราชการของส่วนราชการฝ่ายรัฐสภา

มาตรา 22* บรรดาอำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ หรือการปฏิบัติราชการตามที่กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งใดกำหนดว่าเป็นอำนาจของนายกรัฐมนตรี ให้เป็นอำนาจของประธานรัฐสภา อำนาจของรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ให้เป็นอำนาจของประธานวุฒิสภา สำหรับสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา หรือของประธานสภาผู้แทนราษฎร สำหรับสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และอำนาจของปลัดกระทรวง ให้เป็นอำนาจของเลขาธิการวุฒิสภาหรือเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เฉพาะที่เกี่ยวกับราชการของส่วนราชการในสังกัด

มาตรา 23 ให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับราชการของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา และบรรดาอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ตามข้อ 34 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 216 ลงวันที่ 29 กันยายน พุทธศักราช 2515 มาเป็นของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาหรือของเจ้าหน้าที่สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ตามพระราชบัญญัตินี้แล้วแต่กรณี

*มาตรา 22 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 11 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

มาตรา 24 ให้โอนบรรดากิจการทรัพย์สิน หนี้ ข้าราชการ ลูกจ้าง และเงินงบประมาณของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ตามประกาศของ คณะปฏิวัติ ฉบับที่ 216 ลงวันที่ 29 กันยายน พุทธศักราช 2515 มาเป็นของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 25 พระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการของสำนักงาน เลขาธิการรัฐสภาที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ คงใช้บังคับเป็นการแบ่งส่วนราชการของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ได้ต่อไปจนกว่าจะได้มีกฎหมายแบ่งส่วนราชการของสำนักงาน เลขาธิการรัฐสภาตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

สัญญา ธรรมศักดิ์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ตามกฎหมายปัจจุบัน ฝ่ายบริหารเป็นผู้จัดแบ่งส่วนราชการ และจัดงานธุรการให้แก่ฝ่ายนิติบัญญัติ แต่โดยสภาพของการปฏิบัติราชการสมควรจะให้ฝ่ายนิติบัญญัติดำเนินการดังกล่าวเอง เพราะจะทำให้ฝ่ายนิติบัญญัติสามารถปรับปรุงส่วนราชการ และระเบียบปฏิบัติราชการของฝ่ายนิติบัญญัติให้เหมาะสมและอำนวยความสะดวกให้แก่ราชการของฝ่ายนิติบัญญัติได้มากยิ่งขึ้น จึงสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบราชการฝ่ายนิติบัญญัติโดยเฉพาะ และเพื่อการนี้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

ฉบับพิเศษ หน้า 48

เล่ม 92 ตอนที่ 27 ราชกิจจานุเบกษา 6 กุมภาพันธ์ 2518

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2518)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

ยกเลิก

โดยให้ใช้ กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2537) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2518)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ยกเลิก

โดยให้ใช้ กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 25 (พ.ศ. 2542) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2518)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการให้ผู้มีความรู้ความชำนาญจากการศึกษา การฝึกอบรม
หรือการทำงานสูงกว่าที่ ก.ร. กำหนดไว้
เป็นคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง
ได้รับเงินเดือนสูงกว่าขั้นต่ำของเงินเดือนสำหรับตำแหน่ง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) และมาตรา 21 (4)
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518
ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับแก่สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา
และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสังกัดรัฐสภา

ข้อ 2 ผู้มีความรู้ความชำนาญจากการศึกษาในประเทศสูงกว่าที่
ก.ร. กำหนดไว้เป็นคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งให้ได้รับเงินเดือน
สูงกว่าขั้นต่ำของเงินเดือนสำหรับตำแหน่งดังนี้

(1) ผู้ได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ 1 ซึ่งได้
รับประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพสาขาใด
สาขาหนึ่งที่มีหลักสูตรกำหนดเวลาศึกษาต่อ จากประโยคมัธยมศึกษา
ตอนต้นสายสามัญไม่น้อยกว่า 3 ปี ให้ได้รับเงินเดือนไม่สูงกว่าระดับ
1 ขั้น 1,220 บาท

(2) ผู้ได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ 2 ซึ่งได้

รับอนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพเทียบเท่าได้ไม่ต่ำกว่า อนุปริญญาที่มีหลักสูตรกำหนดเวลาศึกษาต่อไม่น้อยกว่า 3 ปี ต่อ จากประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญหรือไม่น้อยกว่า 5 ปี ต่อจากประโยคมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญให้ได้รับเงินเดือนไม่สูงกว่าระดับ 2 ชั้น 1,550 บาท

(3) ผู้ได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ 3 ซึ่งได้รับปริญญาโทที่มีหลักสูตรกำหนดเวลาศึกษาต่อจากปริญญาตรีไม่น้อยกว่า 2 ปี และรวมทั้งปริญญาตรีไม่น้อยกว่า 6 ปี ให้ได้รับเงินเดือนไม่สูงกว่าระดับ 3 ชั้น 2,230 บาท

(4) ผู้ได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ 4 ซึ่งได้รับปริญญาเอก ให้ได้รับเงินเดือนไม่สูงกว่าระดับ 4 ชั้น 3,030 บาท

ข้อ 3 ผู้มีความรู้ความชำนาญจากการศึกษา การฝึกอบรม หรือการทำงานสูงกว่าที่กำหนดไว้เป็นคุณสมบัติเฉพาะสำหรับ ตำแหน่งนอกจากที่กล่าวไว้ในข้อ 2 จะให้ได้รับเงินเดือนสูงกว่าขั้นต่ำ ของเงินเดือน สำหรับตำแหน่งในระดับใด ชั้นใด ให้เสนอ ก.ร. พิจารณาอนุมัติเป็นราย ๆ ไป

ให้ไว้ ณ วันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2518

ป.ส. กาญจนวัฒน์

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2518)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยโรค

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2526) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2518)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2537) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2519)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2537) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2519)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์การถูกลงโทษ

ยกเลิก

โดยให้ใช้ กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2538) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2519)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการสั่งพักราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน
และการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา

ยกเลิก

โดยให้ใช้ กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 17 (พ.ศ. 2539) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2520)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2537) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2520)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา

ยกเลิก

โดยให้ใช้ กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 23 (พ.ศ. 2541) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2526)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยโรค

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) และมาตรา 24 (5) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับแก่สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสังกัดรัฐสภา

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518

ข้อ 3 โรคตามความในมาตรา 24 (5) คือ

1. โรคเรื้อนในระยะติดต่อ หรือในระยะที่ปรากฏอาการเป็นที่รังเกียจแก่สังคม

2. วัณโรคในระยะอันตราย

3. โรคเท้าช้างในระยะที่ปรากฏอาการเป็นที่รังเกียจ

แก่สังคม

4. โรคติดยาเสพติดให้โทษ
5. โรคพิษสุราเรื้อรัง

ให้ไว้ ณ วันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2526
พลอากาศเอก หะริน หงสกุล
ประธานรัฐสภา
ประธาน ก.ร.

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2537)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน
หรือลดขั้นเงินเดือน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) และมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518

ข้อ 3 ในกฎ ก.ร. นี้

"หัวหน้าฝ่ายหรือหัวหน้างาน" หมายความว่ารวมถึง ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ประกอบกับมาตรา 43 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ให้บังคับบัญชาส่วนราชการหรือหน่วยงานในฐานะ

หัวหน้าฝ่ายหรือหัวหน้างานด้วย

"ผู้อำนวยการกองหรือหัวหน้ากอง" หมายความว่ารวมถึงหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นซึ่งมีฐานะเทียบกอง หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ประกอบกับมาตรา 43 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ให้บังคับบัญชาส่วนราชการหรือหน่วยงานในฐานะผู้อำนวยการกองหรือหัวหน้ากองด้วย

"หัวหน้าส่วนราชการที่สูงกว่ากอง" หมายความว่าข้าราชการฝ่ายรัฐสภาที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าส่วนราชการและดำรงตำแหน่งระดับ 9 และหมายความว่ารวมถึงผู้ซึ่งได้รับมอบหมายตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ประกอบกับมาตรา 43 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ให้บังคับบัญชาส่วนราชการหรือหน่วยงานในฐานะหัวหน้าส่วนราชการที่สูงกว่ากองด้วย

ข้อ 4 หัวหน้าฝ่ายหรือหัวหน้างาน ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์

ข้อ 5 ผู้อำนวยการกองหรือหัวหน้ากอง ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกิน 5%

และเป็นเวลาไม่เกินหนึ่งเดือน

ข้อ 6 หัวหน้าส่วนราชการที่สูงกว่ากอง ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกิน 5% และเป็นเวลาไม่เกินสองเดือน

ข้อ 7 ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามมาตรา 6 (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงมีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกิน 5% และเป็นเวลาไม่เกินสามเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกินหนึ่งขั้น

ให้ไว้ ณ วันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2537

ศาสตราจารย์มารุต บุณนาค

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

คัดจากรายกิจจานุเบกษา วันที่ 27 เมษายน 2537 เล่ม 111 ตอนที่ 14 ก

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2537)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 19 (พ.ศ. 2540)

แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2537)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) มาตรา 48 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และกฎ ก.ร. ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2520) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518

ข้อ 3 วินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญได้แก่ข้อห้ามและข้อปฏิบัติดังต่อไปนี้

(1) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยด้วยความบริสุทธิ์ใจ

(2) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม

ห้ามมิให้อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น

การปฏิบัติหรือการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(3) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ ด้วยความอุตสาหะเอาใจใส่ และระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ และต้องไม่ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ

การประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการหรือปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(4) ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ต้องถือว่าเป็นหน้าที่พิเศษที่จะสนใจและรับทราบเหตุการณ์เคลื่อนไหวอันอาจเป็นภัยอันตรายต่อประเทศชาติ และต้องป้องกันภัยอันตราย ซึ่งจะบังเกิดแก่ประเทศชาติจนเต็มความสามารถ

(5) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องรักษาความลับของทางราชการ

การเปิดเผยความลับของทางราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

การเปิดเผยรายงานการประชุมลับ หรือข้อมูลที่ได้จากการประชุมลับของรัฐสภา วุฒิสภา หรือสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งสภาดังกล่าวยังมีได้มีมติให้เปิดเผยได้ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(6) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการโดยไม่ขัดขืนหรือหลีกเลี่ยง แต่ถ้าเห็นว่าการปฏิบัติตามคำสั่งนั้นจะทำให้เสียหายแก่ราชการ หรือจะเป็นการไม่รักษาประโยชน์ของทางราชการ จะเสนอความเห็นเป็นหนังสือทันที เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งนั้นก็ได้และเมื่อได้เสนอความเห็นแล้ว ถ้าผู้บังคับบัญชายินยอมให้ปฏิบัติตามคำสั่งเดิม ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม

การขัดคำสั่งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(7) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องปฏิบัติราชการโดยมิให้เป็นการกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่ผู้บังคับบัญชานเหนือขึ้นไปเป็นผู้สั่งให้กระทำ หรือได้รับอนุญาตเป็นพิเศษชั่วคราว

(8) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องไม่รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา การรายงานโดยปกปิดข้อความซึ่งควรต้องแจ้ง ถือว่าเป็นการ

รายงานเท็จด้วย

การรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(9) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ

(10) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการจะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการมิได้

การละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง หรือละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(11) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องสุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคี และไม่กระทำการอย่างใดที่เป็นการกลั่นแกล้งกัน และต้องช่วยเหลือกันในการปฏิบัติราชการระหว่างข้าราชการด้วยกัน และผู้ร่วมปฏิบัติราชการ

(12) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องต้อนรับ และให้ความสะดวกแก่สมาชิกรัฐสภาและประชาชนผู้ติดต่อราชการอันเกี่ยวกับหน้าที่ของตนโดยไม่ชักช้า และด้วยความสุภาพเรียบร้อยห้ามมิให้ดูหมิ่นเหยียดหยามสมาชิกรัฐสภาและประชาชนผู้ติดต่อราชการ

การดูหมิ่น เหยียดหยาม สมาชิกรัฐสภาและประชาชนผู้ติดต่อราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(13) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องไม่กระทำการ หรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน

(14) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องไม่เป็นการจัดการ ผู้จัดการ หรือผู้จัดการ หรือดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกันนั้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท

(15) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องไม่เป็นการเมือง กรรมการพรรคการเมือง หรือดำรงตำแหน่งอื่นใดในพรรคการเมือง

(16) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องวางตนเป็นกลางทางการเมืองในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ

(17) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว

การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุกเว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ให้ไว้ ณ วันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2537

ศาสตราจารย์มารุต บุณนาค

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้ คือ โดยเห็นเป็นการสมควรปรับปรุงกฎ ก.ร. ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ และกฎ ก.ร. ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2520) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2538)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์การอุทธรณ์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) และมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2519) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518

ข้อ 3 การอุทธรณ์การอุทธรณ์ ให้ทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์และให้อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้นจะอุทธรณ์แทนคนอื่นหรือมอบหมายให้คนอื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้

ข้อ 4 เพื่อประโยชน์ในการอุทธรณ์ ผู้ถูกสั่งลงโทษอาจขอตรวจหรือคัดรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนได้ ส่วนการขอตรวจหรือคัดบันทึกถ้อยคำพยานบุคคลหรือเอกสารอื่นหรือเอกสารการพิจารณาโทษในกรณีที่ไม่มี การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้สั่งลงโทษ โดยให้พิจารณาถึงประโยชน์ในทางการรักษาวินัยของข้าราชการรัฐสภาสามัญ

เหตุผลและความจำเป็นเป็นเรื่อง ๆ ไป

ข้อ 5 การอุทธรณ์การอุทธรณ์โทษให้อุทธรณ์ต่อ ก.ร. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งลงโทษ

ผู้อุทธรณ์จะขอแถลงการณ์ด้วยวาจา เพื่อประกอบการพิจารณาของ ก.ร. ก็ได้โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อ ก.ร. ก่อนที่ ก.ร. จะพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จ

ข้อ 6 การอุทธรณ์ต่อ ก.ร. ให้ทำเป็นหนังสือถึงประธาน ก.ร. หรือเลขานุการ ก.ร. และยื่นที่สำนักงานเลขานุการ ก.ร. พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องหนึ่งฉบับด้วย หรือจะยื่นผ่านผู้บังคับบัญชาเพื่อให้ส่งต่อไปยังสำนักงานเลขานุการ ก.ร. หรือจะยื่นโดยส่งทางไปรษณีย์ก็ได้

เมื่อได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ไว้แล้ว ผู้อุทธรณ์จะยื่นหนังสืออุทธรณ์เพิ่มเติมก่อนที่ ก.ร. จะพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จก็ได้

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่ประสงค์จะให้พิจารณาอุทธรณ์ต่อไป จะขอถอนอุทธรณ์เสียเมื่อใดก็ได้โดยทำเป็นหนังสือ และเมื่อได้ถอนอุทธรณ์แล้ว การพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นอันระงับ เว้นแต่ขอถอนอุทธรณ์หลังจากที่ ก.ร. พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จแล้ว ก็ให้ดำเนินการต่อไปได้เสมือนว่าไม่ได้มีการถอนอุทธรณ์

ข้อ 7 เพื่อประโยชน์ในการนับกำหนดเวลาอุทธรณ์ เมื่อมีผู้นำหนังสืออุทธรณ์มายื่น ให้ผู้รับหนังสือออกไปรับหนังสือ ประทับตรารับหนังสือและลงทะเบียนรับหนังสือไว้เป็นหลักฐานในวันที่ได้รับหนังสือให้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณ และให้ถือวันที่รับหนังสือตามหลักฐานดังกล่าวเป็นวันยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์

ในกรณีที่ส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ ให้ถือวันที่ทำการ

ไปรษณีย์ออกใบรับฝากเป็นหลักฐานฝากส่ง หรือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตราวันที่ซองหนังสือเป็นวันที่ยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์

สำหรับวันทราบคำสั่งลงโทษ ให้ถือวันที่ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง หรือวันที่มีการแจ้งให้ผู้ถูกลงโทษรับทราบคำสั่งในกรณีที่ผู้ถูกลงโทษไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบหรือสิบวันหลังจากวันที่ได้ส่งคำสั่งลงโทษทางไปรษณีย์ลงทะเบียนแล้วแต่กรณีเป็นเวลาเริ่มต้นกำหนดเวลาอุทธรณ์

การนับเวลาเริ่มต้นตามวรรคสาม ให้นับวันถัดจากวันรับทราบคำสั่งลงโทษส่วนเวลาสิ้นสุดนั้น ถ้าวันสุดท้ายแห่งเวลาตรงกับวันหยุดราชการ ให้นับวันเริ่มเปิดราชการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งเวลา

ข้อ 8 อุทธรณ์ที่จะรับไว้พิจารณาได้ต้องเป็นอุทธรณ์ที่ถูกต้องในสาระสำคัญตามข้อ 3 ข้อ 5 และข้อ 6

ในกรณีที่มีปัญหาว่าอุทธรณ์รายใดเป็นอุทธรณ์ที่จะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ ให้ ก.ร. เป็นผู้พิจารณาวินิจฉัย

ข้อ 9 ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาผู้สั่งลงโทษได้รับหนังสืออุทธรณ์ที่ได้ยื่นหรือส่งตาม ข้อ 6 วรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการจัดส่งหนังสืออุทธรณ์ที่ได้รับไว้พร้อมทั้งหลักฐานการรับทราบคำสั่งลงโทษของผู้อุทธรณ์ ส่วนวนการดำเนินการทางวินัย และค่าชี้แจงของตน (ถ้ามี) ไปยังผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกลงโทษเหนือตนขึ้นไปตามลำดับ เพื่อประกอบการพิจารณาตามมาตรา 58

ข้อ 10 เมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไปแล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้นั้นได้อุทธรณ์การถูกลงโทษต่อ ก.ร. ก็ให้

ก.ร. พิจารณาเรื่องอุทธรณ์ร่วมกับเรื่องรายงานการลงโทษหรือการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 58 แต่ถ้าเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาเหนือผู้ส่งลงโทษได้สั่งยกโทษตามมาตรา 58 วรรคสอง การอุทธรณ์ก็ให้เป็นอันพับไป

ข้อ 11 ในการพิจารณาอุทธรณ์ให้พิจารณาจากสำนวนการดำเนินการทางวินัยของผู้บังคับบัญชา และอาจเรียกเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใด ๆ หรือให้ผู้แทนหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท ข้าราชการ หรือบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้

ในกรณีที่นัดให้ผู้อุทธรณ์มาแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อที่ประชุม ก.ร. ให้แจ้งให้ผู้ส่งลงโทษทราบด้วยว่า ถ้าประสงค์จะแถลงแก้ก็ให้มาแถลงหรือมอบหมายให้ข้าราชการที่เกี่ยวข้องเป็นผู้แทนมาแถลงแก้ด้วยวาจาต่อที่ประชุมได้ ทั้งนี้ ให้แจ้งล่วงหน้าตามควรแก่กรณี และเพื่อประโยชน์ในการแถลงแก้ดังกล่าวให้ผู้แถลงแก้เข้าฟังคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้อุทธรณ์ได้

ในการพิจารณาอุทธรณ์ซึ่งพิจารณาร่วมกับเรื่องรายงานการลงโทษ หรือการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 58 ถ้า ก.ร. เห็นเป็นการสมควรที่จะต้องสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์ในการควบคุมดูแลให้ถูกต้องและเหมาะสมตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ก็ให้สอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น โดยจะสอบสวนเองหรือแต่งตั้ง

คณะกรรมการสอบสวน หรือมอบหมายให้ข้าราชการที่เห็นสมควร
สอบสวนแทนก็ได้

ข้อ 12 การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ถ้า ก.ร. เห็นว่า

(1) การลงโทษถูกต้องและเหมาะสมกับความผิดแล้ว
ก็ให้มีมติยกอุทธรณ์

(2) การลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ก็ให้มีมติ
สั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษให้โดยว่ากล่าวตักเตือน หรือให้ทำทัณฑ์บน
เป็นหนังสือ ให้ออกหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นให้ออกจากราชการ
หรือยกโทษ รวมทั้งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการแล้วแต่กรณี

(3) เป็นกรณีที่สมควรให้ออกหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่ง
เป็นให้ออกจากราชการตามมาตรา 46 ทวิ หรือกรณีเป็นการกระทำ
ผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถ้ายังไม่มี การสอบสวนตามมาตรา 46 ทวิ
หรือมาตรา 53 และไม่ใช่เป็นกรณีตามมาตรา 54 ก็ให้มีมติสั่งแต่ง
ตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา 46 ทวิ หรือมาตรา 53 แล้ว
แต่กรณีเสียก่อน

(4) ควรดำเนินการอื่นได้อีก ก็ให้มีมติให้ดำเนินการ
ได้ตามควรแก่กรณี

* "ข้อ 12 ทวิ ในกรณีที่การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์
ก.ร. มีมติเป็นคุณแก่ผู้อุทธรณ์และมีผู้ถูกลงโทษคนอื่นถูกลงโทษทางวินัยใน

* เพิ่มความข้อ 12 ทวิ แห่งกฎ ก.ร. ฉบับที่ 21 (พ.ศ. 2541) ออกตามความใน
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธี
การอุทธรณ์การถูกลงโทษลงในกฎ ก.ร. ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2538) ดังข้อความที่พิมพ์ไว้นี้

ความผิดที่ได้กระทำร่วมกันกับผู้อุทธรณ์อันเป็นความผิดในเรื่องเดียวกัน โดยมีพฤติการณ์แห่งการกระทำอย่างเดียวกัน แต่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ หากพฤติการณ์ของผู้ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์เป็นเหตุในลักษณะคดีอันเป็นเหตุเดียวกับกรณีของผู้อุทธรณ์แล้ว ให้ ก.ร. มีมติให้ผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ได้รับการพิจารณาการลงโทษให้มีผลในทางที่เป็นคุณเช่นเดียวกับผู้อุทธรณ์ด้วย"

* ข้อ 13 เมื่อ ก.ร. ได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และมีมติตามข้อ 12 และข้อ 12 ทวิ เป็นประการใดแล้ว ให้เลขานุการ ก.ร. แจ้งให้ประธานวุฒิสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามมาตรา 6 (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 แล้วแต่กรณี ทราบหรือดำเนินการให้เป็นไปตามมติ ก.ร. โดยเร็ว พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็วด้วย

มติของ ก.ร. ให้เป็นที่สุด

* ยกเลิกความเดิมในข้อ 13 แห่งกฎ ก.ร. ฉบับที่ 15 (2538) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์การถูกลงโทษและให้ใช้ข้อความกฎ ก.ร. ฉบับที่ 21 (พ.ศ. 2541) แทนดังข้อความที่พิมพ์ไว้

ในกรณีที่สั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการให้นำมาตรา 57
มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้ไว้ ณ วันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2538

ศาสตราจารย์มารุต บุณนาค

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 36 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ในกฎ ก.ร. นี้

"ปี" หมายความว่า ปีงบประมาณ

"รอบปีที่แล้วมา" หมายความว่า ระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคมของปีหนึ่ง ถึงวันที่ 30 มิถุนายนของปีถัดไป

"ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือน" หมายความว่า ผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535

ข้อ 3 การเลื่อนชั้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญประจำปี ให้เลื่อนตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคมของปีที่ได้เลื่อนนั้น

ข้อ 4 ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีครั้งขึ้นต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ประการใดประการหนึ่งดังต่อไปนี้

(1) เป็นผู้อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีหนึ่งชั้นตามข้อ 5 (2) (3) (4) (5) (6) (7) และ (8) และในรอบปีที่แล้วมามีผลการปฏิบัติงานซึ่งผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาประเมินแล้วเห็นว่าอยู่ในเกณฑ์ที่สมควรจะได้เลื่อนชั้นเงินเดือนครั้งขึ้น

(2) เป็นผู้ไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีหนึ่งชั้นตามข้อ 5 (3) (7) หรือ (8) แต่มีเวลาปฏิบัติราชการในรอบปีที่แล้วมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหกเดือน ตลอดจนอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีหนึ่งชั้นตามข้อ 5 (2) (4) (5) และ (6) และในรอบปีที่แล้วมามีผลการปฏิบัติงานซึ่งผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาประเมินแล้วเห็นว่าอยู่ในเกณฑ์ที่สมควรจะได้เลื่อนชั้นเงินเดือนไม่น้อยกว่าหนึ่งชั้น

* ข้อ 5 ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีหนึ่งชั้นต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(1) ในรอบปีที่แล้วมาได้ปฏิบัติงานตามหน้าที่ของตนด้วย

ความสามารถ และด้วยความอุทิศสละจนเกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาประเมินแล้วเห็นว่าอยู่ในเกณฑ์ที่สมควรจะได้เลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น

(2) ในรอบปีที่แล้วมาจนถึงวันออกคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน ต้องไม่ถูกลงโทษทางวินัยที่หนักกว่าโทษภาคทัณฑ์ หรือไม่ถูกศาลพิพากษาในคดีอาญาให้ลงโทษในความผิดที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือความผิดที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ซึ่งมีไม่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดอยู่ในหลักเกณฑ์ที่สมควรได้เลื่อนขั้นเงินเดือน และได้ถูกงดเลื่อนขั้นเงินเดือนเพราะถูกลงโทษทางวินัยหรือถูกศาลพิพากษาในคดีอาญาให้ลงโทษในกรณีนั้นมาแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีต่อไปให้ผู้นั้นตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคมของปีที่ได้เลื่อนเป็นต้นไป

(3) ในรอบปีที่แล้วมาต้องไม่ถูกสั่งพักราชการเกินกว่าสี่เดือน

(4) ในรอบปีที่แล้วมาต้องไม่ขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

(5) ในปีที่แล้วมาได้รับบรรจุเข้ารับราชการมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าแปดเดือน

(6) ในรอบปีที่แล้วมาถ้าเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ไปศึกษาในประเทศ หรือไปศึกษา ฝึกอบรม หรือดูงาน ณ ต่างประเทศ ตามระเบียบว่าด้วยการให้ข้าราชการไปศึกษาฝึกอบรม และดูงาน ณ ต่างประเทศ ต้องได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการในรอบปีที่แล้วมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่าแปดเดือน

(7) ในรอบปีที่แล้วมาต้องไม่ลาหรือมาทำงานสายเกินจำนวนครั้งที่ ก.ร. กำหนด

* (8) ในรอบปีที่แล้วมาต้องไม่มีวันลาเกินกว่าสี่สิบห้าวัน แต่ไม่รวมถึงวันลาดังต่อไปนี้

(ก) ลาอุปสมบท หรือลาไปประกอบพิธีฮัจย์ ณ เมืองเมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย เฉพาะวันลาที่มีสิทธิได้รับเงินเดือนระหว่างลาตามกฎหมายว่าด้วยการจ่ายเงินเดือน

(ข) ลาคลอดบุตรไม่เกินเก้าสิบวัน

(ค) ลาป่วยซึ่งจำเป็นต้องรักษาตัวเป็นเวลานานไม่ว่าคราวเดียวหรือหลายคราวรวมกันไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวันทำการ

(ง) ลาป่วยเพราะประสบอันตรายในขณะที่ปฏิบัติราชการตามหน้าที่หรือในขณะที่เดินทางไปหรือกลับจากปฏิบัติราชการตามหน้าที่

(จ) ลาพักผ่อน

(ฉ) ลาเข้ารับการตรวจเลือกหรือเข้ารับการเตรียมพล

(ช) ลาไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศ

การนับจำนวนวันลาไม่เกินสี่สิบห้าวันสำหรับวันลาบางส่วนตัวและวันลาป่วยที่ไม่ใช่วันลาป่วยตาม (ง) ให้นับเฉพาะวันทำการ

ข้อ 6 การประเมินผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 8 ลงมา ตามข้อ 4 (1) (2) และข้อ 5 (1) ให้พิจารณาประเมินตามแบบท้ายกฎ ก.ร. นี้

* ยกเลิกความเดิมใน (8) ของข้อ 5 แห่งกฎ ก.ร. ฉบับที่ 16 (2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนขึ้นเงินเดือนและให้ใช้ข้อความกฎ ก.ร. ฉบับที่ 20 (2540) แทน ดังข้อความที่พิมพ์ไว้นี้

ข้อ 7 ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีหนึ่งขั้นครึ่ง ต้องเป็นผู้อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีหนึ่งขั้นตามข้อ 5 และอยู่ในหลักเกณฑ์ประการใดประการหนึ่งหรือหลายประการดังต่อไปนี้ด้วย

(1) ปฏิบัติงานตามหน้าที่ได้ผลดี มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอันก่อให้เกิดประโยชน์และผลดีต่อทางราชการและสังคม

(2) ปฏิบัติงานโดยมีความคิดริเริ่มในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือได้ค้นคว้าหรือประดิษฐ์สิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นประโยชน์ต่อทางราชการ

(3) ปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่มีสถานการณ์ตราบาตร้าเสี่ยงอันตรายหรือมีการต่อสู้ที่เสี่ยงต่อความปลอดภัยของชีวิต

(4) ปฏิบัติงานที่มีภาระหน้าที่หนักเกินกว่าระดับตำแหน่งจนเกิดประโยชน์ต่อทางราชการ และปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่ของตนเป็นผลดีด้วย

(5) ปฏิบัติงานตามตำแหน่งหน้าที่ด้วยความตราตร้าเหน็ดเหนื่อยยากลำบาก และงานนั้นได้ผลดีเป็นประโยชน์ต่อทางราชการและสังคม

(6) ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้กระทำการกิจอย่างใดอย่างหนึ่งจนสำเร็จเป็นผลดีแก่ประเทศชาติ

ข้อ 8 ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีสองขั้นต้องเป็นผู้อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีหนึ่งขั้นตามข้อ 5 และอยู่ในหลักเกณฑ์ประการใดประการหนึ่งหรือหลายประการ ดังต่อไปนี้ด้วย

(1) ปฏิบัติงานตามหน้าที่ได้ผลดีเด่น มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล อันก่อให้เกิดประโยชน์และผลดียิ่งต่อทางราชการและ

สังคมจนถึงเป็นตัวอย่างที่ติได้

(2) ปฏิบัติงานโดยมีความคิดริเริ่มในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือได้ค้นคว้าหรือประดิษฐ์สิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นประโยชน์ต่อทางราชการเป็นพิเศษ และทางราชการได้ดำเนินการตามความคิดริเริ่มหรือได้รับรองให้ใช้การค้นคว้าหรือสิ่งประดิษฐ์นั้น

(3) ปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่มีสถานการณ์ตราบาตร้าเสี่ยงอันตรายมาก หรือมีการต่อสู้ที่เสี่ยงต่อความปลอดภัยของชีวิตเป็นกรณีพิเศษ

(4) ปฏิบัติงานที่มีภาระหน้าที่หนักเกินกว่าระดับตำแหน่งจนเกิดประโยชน์ต่อทางราชการเป็นพิเศษ และปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่ของตนเป็นผลดีด้วย

(5) ปฏิบัติงานตามตำแหน่งหน้าที่ด้วยความตรากตร้าเหน็ดเหนื่อยยากลำบากเป็นพิเศษ และงานนั้นได้ผลดียิ่งเป็นประโยชน์ต่อทางราชการและสังคม

(6) ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้กระทำการกิจบางอย่างใดอย่างหนึ่งจนสำเร็จเป็นผลดียิ่งแก่ประเทศชาติ

ข้อ 9 การพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญประจำปีตามข้อ 4 ข้อ 5 ข้อ 7 และข้อ 8 ให้ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายนำผลการประเมินผลการปฏิบัติงาน และข้อมูลเกี่ยวกับการลา พุทธกรรมการมาทำงาน การรักษาวินัย และข้อควรพิจารณาอื่น ๆ ของผู้นั้น มาประกอบการพิจารณาอย่างรอบคอบ แล้วรายงานผลการพิจารณานั้นพร้อมด้วยข้อมูลดังกล่าวต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปตามลำดับจนถึงผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน

ในการพิจารณารายงานตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือแต่ละระดับที่ได้รับรายงาน เสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนด้วย

* ข้อ 10 การพิจารณาผลการปฏิบัติงาน ให้นับช่วงเวลาการปฏิบัติราชการและการปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศตามข้อ 5 (8) (ข) ในรอบปีที่แล้วมาเป็นเกณฑ์ เว้นแต่ผู้อยู่ในหลักเกณฑ์ตามข้อ 5 (5) หรือ (6) ให้นับช่วงเวลาปฏิบัติราชการไม่น้อยกว่าแปดเดือนเป็นเกณฑ์การพิจารณา

ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดโอน เลื่อนตำแหน่ง ย้าย สับเปลี่ยนหน้าที่ไปช่วยราชการในต่างส่วนราชการ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานนอกเหนือหน้าที่หรืองานพิเศษอื่นใด หรือลาไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศตามข้อ 5 (8) (ข) ในรอบปีที่แล้วมา ให้นำผลการปฏิบัติราชการและการปฏิบัติงานของผู้นั้นทุกตำแหน่ง และทุกแห่งมาประกอบการพิจารณาด้วย

ข้อ 11 เมื่อผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนได้รับรายงานผลการพิจารณาจากผู้บังคับบัญชาตามข้อ 9 แล้วเห็นว่า ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีครั้งขึ้นตามข้อ 4 ให้เลื่อนชั้นเงินเดือนให้แก่ผู้นั้นครั้งขึ้นหรือถ้าข้าราชการผู้นั้นมีผลการปฏิบัติงานอยู่ในหลักเกณฑ์ตามข้อ 8 ด้วย จะเลื่อนชั้นเงินเดือนให้แก่ผู้นั้นสองขั้นก็ได้ ทั้งนี้ การเลื่อนชั้น

* ยกเลิกความเดิมในข้อ 10 แห่งกฎ ก.ร. ฉบับที่ 16 (2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือนและให้ใช้ข้อความ กฎ ก.ร. ฉบับที่ 20 (2540) แทน ดังข้อความที่พิมพ์ไว้

เงินเดือนให้เกินกว่าหนึ่งขั้นให้เสนอ ก.ร. พิจารณานุมัติตามมาตรา 36
วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 เสียก่อน

ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนพิจารณาเห็นว่า
ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณา
เลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีครั้งขึ้นตามข้อ 4 ให้งดเลื่อนขั้นเงินเดือน
สำหรับผู้นั้น แต่ต้องแจ้งเหตุผลให้ผู้นั้นทราบด้วย

* ข้อ 12 การพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีให้แก่
ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ซึ่งในรอบปีที่แล้วมาได้รับอนุญาตให้ลาไป
ปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศตามข้อ 5 (8) (ข) ให้ผู้มี
อำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนพิจารณาสั่งเลื่อนได้ปีละไม่เกินหนึ่งขั้นเมื่อ
ผู้นั้นกลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยให้สั่งเลื่อนย้อนหลังไปในแต่ละปี
ที่ควรจะได้เลื่อน ทั้งนี้ ให้เสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณานุมัติเป็นราย ๆ ไป

ข้อ 13 ในการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปี ถ้าผู้มี
อำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนเห็นสมควรให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใด
ได้เลื่อนขั้นเงินเดือน แต่ปรากฏว่าได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนข้าราชการผู้นั้นซึ่งถูกกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่า
กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนมีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน ให้ผู้มีอำนาจ
สั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนรอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ก่อน และให้กัน

* ยกเลิกความเดิมในข้อ 12 แห่งกฎ ก.ร. ฉบับที่ 16 (2539) ออกตามความใน
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน
และให้ใช้ข้อความ กฎ ก.ร. ฉบับที่ 20 (2540) แทน ดังข้อความที่พิมพ์ไว้นี้

เงินสำหรับเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ด้วย เมื่อผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้รับรายงานการสอบสวน และมีคำสั่งว่าผู้นั้นไม่มีความผิดหรือดโทษาให้ หรือมีคำสั่งลงโทษ หรือมีคำสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกลสอบสวน ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนพิจารณาดังนี้

(1) ถ้าผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีคำสั่งว่าผู้นั้นไม่มีความผิด หรือดโทษาให้ หรือมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ให้สั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ได้ ถ้าได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้เกินหนึ่งปี ให้สั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนย้อนหลังไปในแต่ละปีที่ได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ แม้ว่าผู้นั้นจะได้ออกจากราชการไปแล้วก็ตาม

(2) ถ้าผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน หรือลดชั้นเงินเดือนให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ ถ้าได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้เกินหนึ่งปี ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ในปีที่ถูกลงโทษ ถ้าผู้นั้นได้ออกจากราชการไปแล้วด้วยเหตุอื่นที่มีไปเพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนในปีที่จะได้เลื่อนชั้นเงินเดือนปีสุดท้าย แต่ถ้าเป็นผู้พ้นจากราชการไปเพราะเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ในวันที่ 30 กันยายนของปีสุดท้ายก่อนที่ผู้นั้นจะพ้นจากราชการ ส่วนในปีอื่นให้สั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนย้อนหลังไปในแต่ละปีที่ได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้

(3) ถ้าผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีคำสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ หรือมีคำสั่งให้ออกจากราชการ

เพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนทุกปีที่ได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้

การพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนตาม (1) (2) และ (3) สำหรับผู้ที่ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนกรณีที่ถูกกล่าวหาหรือกรณีเป็นที่สงสัยว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหลายกรณี ให้แยกพิจารณาเป็นกรณี ๆ ไป

ข้อ 14 ในการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปี ถ้าผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนเห็นสมควรให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดได้เลื่อนชั้นเงินเดือน แต่ปรากฏว่าผู้นั้นถูกฟ้องคดีอาญาในความผิดที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือความผิดที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ซึ่งมีไขความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ หรือความผิดที่พนักงานอัยการรับเป็นทนายแก้ต่างให้ และศาลได้ประทับฟ้องคดีนั้นแล้ว ก่อนมีคำสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือน ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนรอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ก่อน และให้กั้นเงินสำหรับเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ด้วย เมื่อศาลได้มีคำพิพากษาแล้วให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนพิจารณาดังนี้

(1) ถ้าศาลพิพากษาว่าผู้นั้นไม่มีความผิด ให้สั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ได้ ถ้าได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้เกินหนึ่งปี ให้สั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนย้อนหลังไปในแต่ละปีที่ได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ แม้ว่าผู้นั้นจะได้ออกจากราชการไปแล้วก็ตาม

(2) ถ้าศาลพิพากษาให้ลงโทษเบากว่าโทษจำคุก ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ ถ้าได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้เกิน

หนึ่งปีให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ในปีที่ศาลพิพากษาให้ลงโทษ ถ้าผู้นั้นได้ออกจากราชการไปแล้วด้วยเหตุอื่นที่มีไม่เพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนในปีที่จะได้เลื่อนชั้นเงินเดือนปีสุดท้าย แต่ถ้าเป็นผู้พ้นจากราชการไปเพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ในวันที่ 30 กันยายนของปีสุดท้ายก่อนที่ผู้นั้นจะพ้นจากราชการ ส่วนในปีอื่นให้สั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนย้อนหลังไปในแต่ละปีที่ได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้

(3) ถ้าศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุก ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนทุกปีที่ได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้

การพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนตาม (1) (2) และ (3) สำหรับผู้ที่ถูกฟ้องคดีอาญาหลายคดี ให้แยกพิจารณาเป็นคดี ๆ ไป

ข้อ 15 ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไว้เพราะเหตุถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ 13 และเหตุถูกฟ้องคดีอาญาตามข้อ 14 ให้ผู้มีอำนาจดังกล่าวรอการเลื่อนชั้นเงินเดือนผู้นั้นไว้จนกว่าผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้รับรายงานการสอบสวนและมีคำสั่งว่าผู้นั้นไม่มีความผิด หรืองดโทษให้ หรือมีคำสั่งลงโทษ หรือมีคำสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทิน หรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน และจนกว่าศาลมีคำพิพากษาแล้วจึงให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนพิจารณาการเลื่อนชั้นเงินเดือนตามข้อ 13 (1) (2) หรือ (3) หรือตามข้อ 14 (1) (2) หรือ (3) แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ โดยถือ

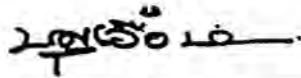
เกณฑ์จำนวนปีที่จะต้องงดเลื่อนชั้นเงินเดือนที่มากกว่าเป็นหลักในการพิจารณา เว้นแต่ผู้นั้นได้พ้นจากราชการไปแล้วตามผลของการถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ 13 หรือตามผลของการถูกฟ้องคดีอาญาตามข้อ 14 กรณีใดกรณีหนึ่ง จึงจะพิจารณาการเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ได้ตามผลของกรณีนั้นโดยไม่ต้องรอผลของอีกกรณีหนึ่ง

ข้อ 16 ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนพิจารณาเห็นสมควรเลื่อนชั้นเงินเดือนให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใด แต่ผู้นั้นจะต้องพ้นจากราชการไปเพราะเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้ผู้นั้นในวันที่ 30 กันยายนของปีสุดท้ายก่อนที่จะพ้นจากราชการ

ข้อ 17 ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนพิจารณาเห็นสมควรเลื่อนชั้นเงินเดือนให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใด แต่ผู้นั้นได้ตายหรือออกจากราชการไม่ว่าด้วยเหตุใด ๆ หลังวันที่ 1 ตุลาคม แต่ก่อนที่จะมีคำสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีตามปกติ ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนจะสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนให้ผู้นั้นย้อนหลังไปถึงวันที่ 1 ตุลาคม ของปีที่จะได้เลื่อนนั้นก็ได้ แต่ถ้าผู้นั้นได้พ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการไปก่อนที่จะมีคำสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญ ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนจะสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนให้ผู้นั้นย้อนหลังไปถึงวันที่ 30 กันยายนของปีที่จะได้เลื่อนนั้นก็ได้

ข้อ 18 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะ
เลื่อนชั้นเงินเดือนได้ตามกฎ ก.ร. นี้ แต่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงิน
เดือนพิจารณาเห็นสมควรเลื่อนชั้นเงินเดือนให้โดยมีเหตุผลเป็นกรณีพิเศษ
ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนเสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณาอนุมัติให้
สั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนเป็นการเฉพาะราย

ให้ไว้ ณ วันที่ 7 พฤษภาคม 2539

(นายบุญเอื้อ ประเสริฐสุวรรณ)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- โดยที่เป็นการสมควรกำหนด กฎ ก.ร. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือน เพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์และวิธีการเลื่อนชั้นเงินเดือนสำหรับข้าราชการฝ่ายรัฐสภาสามัญแทนกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือนที่ได้อนุโลมใช้มาแต่เดิม

แบบประเมินผล
การปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญ
ตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 8 ลงมา
สำหรับตำแหน่งผู้ปฏิบัติงาน

แบบท้าย กฏ ก.ร. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539)

รายงานผลการประเมินผลการทำงาน ประจำปี

1. ชื่อ ตำแหน่งในกองบริหารงาน
 ตำแหน่งในกองงาน ระดับ สำนัก / กอง / ศูนย์
 หน่วยงาน เว้นตำแหน่งอื่น บท บรรจุไว้ในราชการ / ลูกจ้าง เมื่อ

2. วัตถุประสงค์เกี่ยวกับเวลาปฏิบัติงานราชการในประเภทที่ ครั้งที่ 1 ระหว่าง 1 กรกฎาคม - 31 ธันวาคม
 ครั้งที่ 2 ระหว่าง 1 มกราคม - 30 มิถุนายน

ประเภท	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2		รวม	
	(วัน)	(ครึ่ง)	(วัน)	(ครึ่ง)	(วัน)	(ครึ่ง)
ไม่พบ						
ดูบ้าง						
ทำบ้าง						
ขาดส่งงาน						
ขาดไม่เต็ม						
ขาดไปหมด						
ฯลฯ						

3. หน้าที่การรับผิดชอบของตำแหน่งที่จะประเมินโดยย่อ เว้นตำแหน่ง เห็นสมควรสำคัญ

.....

4. การกระทำที่ควรได้ การถูกต้องโทษ และการอื่นก่อน

.....

5. การปฏิบัติหน้าที่ราชการ

.....

แบบประเมินผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญ
ตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 8 ลงมา สำหรับผู้ปฏิบัติงาน

แผนกประเมินผลการปฏิบัติงานสำหรับตำแหน่งผู้ปฏิบัติงาน ประจำปี		() ครั้งที่ 1 ก.ค. - ธ.ค. () ครั้งที่ 2 ม.ค. - มิ.ย.	
1. ชื่อผู้รับการประเมิน			
2. ตำแหน่ง ระดับ เงินเดือน			
3. หน้าที่			
เกณฑ์ 1. การประเมินคุณลักษณะอันดีงาม			
1. ภารกิจประเมิน			
1.1 วัตถุประสงค์ของข้อ			
1.2 หากประสงค์จะวัดเพื่อประเมินขั้นคิด ไปประยุกต์ใช้วิธีใดในการประเมินในข้อ 3			
รายการประเมิน		คะแนน	รวมคะแนน ที่ได้
		เต็ม	ครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2
1. ผลงาน		120	
1.1 คุณภาพของงาน : จรรยาบรรณหรือทัศนคติที่ดีต่อคน หรือหน่วยงาน หน่วยงานต้องทราบถึงด้านคุณบุรณ ตลอดจนความประพฤติ ดีเรียบร้อยของผลงาน ฯลฯ			
1.2 ภารกิจประเมิน : มีผลผลิตหรือความสำเร็จตามที่กำหนดไว้หรือประสิทธิภาพ			
1.3 การวางแผนงานไปใช้ : ประโยชน์ที่เกินขึ้นของงานหรือผลที่ได้จากงาน			
1.4 เวลาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน : ความรวดเร็วของผลึกเวลา			
2. คุณลักษณะอันดีงามผู้ปฏิบัติงาน		80	
2.1 ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน : ปฏิบัติงานได้สำเร็จตามที่รับผิดชอบหมาย โดยละเอียดหรือหากครั้ง ๆ ใดบ้างเวลา งานประจำหรืองาน นอกที่รับผิดชอบผลงาน ตลอดจนมีความสามารถพิเศษอื่น ๆ ที่ ข้าราชการสมควรได้รับ ฯลฯ			
2.2 การมีคุณลักษณะ : ความประพฤติ การปฏิบัติตนหรือความซื่อสัตย์และ ซื่อสัตย์ต่อหน่วยงาน ฯลฯ			
2.3 ความขยันหมั่นเพียร : ความขยันหมั่นเพียรที่จะทำมางานให้สำเร็จ และความมานะ บากบั่น ไม่ย่อท้อหรืออุปสรรคและปัญหา ฯลฯ			
2.4 ความรับผิดชอบ : การยอมรับในภาระหน้าที่ หรือความรับผิดชอบโดยไม่มีส่วน คำเป็นงานไม่ได้หรือความล้มเหลวคำใดคำหนึ่งหรือความ สำเร็จของงานเป็นหลัก นอกเหนือที่เกิดจากการทำงาน อย่างมีเหตุผล ฯลฯ			
รวมคะแนน 1 + 2		200	
3. ข้อที่ประเมินอื่น ๆ			
3.1			
3.2			
3.3			
รวมคะแนน 3			
รวมคะแนนทั้งหมด (1 + 2 + 3)			

(๖)

๖. สรุปผลการประเมินการประเมินผลสัมฤทธิ์ของโครงการ						
คะแนน	ระดับดีมาก (๑๐ - ๑๕ %)	ระดับดี (๒๖ - ๒๖ %)	ระดับพอใช้ (๓๐ - ๓๖ %)	ระดับปรับปรุง (๓๐ - ๓๖ %)	ต้องปรับปรุง (ต่ำกว่า ๓๐%)	
ครั้งที่ ๑	()	()	()	()	()	
ครั้งที่ ๒	()	()	()	()	()	
รวม						
ผลสรุปทั่วไป	()	()	()	()	()	

๗. ผลการประเมินการประเมินผลสัมฤทธิ์ของโครงการ

๗.๑. ความพึงพอใจของประชาชน

- (๑) ความพึงพอใจที่ได้จากโครงการไปปฏิบัติ และความเข้าใจในผลงานที่ได้ดำเนินการประเมินทำไปให้เป็นที่เรียบร้อย
 ความเห็นผู้รับสัมปทาน

ความเห็นผู้รับสัมปทานเห็นดีไม่

- (๒) ความสามารถหรือประโยชน์ในการปฏิบัติงานของบุคลากร/ประเมิน
 ความเห็นผู้ประเมิน

ความเห็นผู้รับสัมปทานเห็นดีไม่

- (๓) ผู้บริหารประเมินความพึงพอใจในการปฏิบัติงานอย่างไร ควรให้มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ในด้านไหนบ้าง หรือหากไม่มี
 ความเห็นผู้ประเมิน

ความเห็นผู้รับสัมปทานเห็นดีไม่

(ลงชื่อ)
 ตำแหน่ง วันที่

(ลงชื่อ)
 ตำแหน่ง วันที่

๖. การประเมินครั้งที่ ๒

- (1) งานตัวถูกที่ได้ริเริ่มลงนามเข้าไปปฏิบัติ และพร้อมทั้งทั้งในสหกรณ์ที่ผู้รับกรมประเมินทำไว้ในรอบนี้
 ความเห็นผู้ประเมิน

ความเห็นผู้บังคับบัญชาสหกรณ์ต่อไป

- (๒) ความสามารถหรือลักษณะเด่นในสหกรณ์ผู้รับกรมประเมิน

ความเห็นผู้ประเมิน

ความเห็นผู้บังคับบัญชาสหกรณ์ต่อไป

- (๓) ผู้รับกรมประเมินพร้อมปรับปรุงการปฏิบัติงานอย่างไร ควรได้รับการศึกษาดูงานหรือพัฒนาในด้านใด
 เพื่อการปฏิบัติงานด้านใดที่ตรงตามความจำเป็น

ความเห็นผู้ประเมิน

ความเห็นผู้บังคับบัญชาสหกรณ์ต่อไป

(8)

(4) ข้อสนใจในการซื้อหุ้นเพิ่ม (ผลการประเมินครั้งที่ 1)

- () ไม่ควรซื้อหุ้นเพิ่ม (ผลการประเมินอยู่ในระดับที่ปรับปรุง คือต่ำกว่า 50%)
 () ควรซื้อหุ้นเพิ่มในสัดส่วน 1.5 เท่า (ผลการประเมินอยู่ในระดับที่ควรปรับปรุง คือ 50 - 59%)
 () ควรซื้อหุ้นเพิ่มในสัดส่วน 1 เท่า (ผลการประเมินอยู่ในระดับปกติ คือ 60 - 79%)
 () ควรซื้อหุ้นเพิ่มในสัดส่วน 1.5 เท่า (ผลการประเมินอยู่ในระดับที่ดี คือ 80 - 89%)
 () ควรซื้อหุ้นเพิ่มในสัดส่วน 2 เท่า (ผลการประเมินอยู่ในระดับที่เด่น คือ 90 - 100%)
 เหตุผล (ระบุเหตุผลโดยย่อพร้อมแนบหลักฐาน ก.ร. ว่าด้วยการเลือกตั้งเงินปันผลแต่ละงวด)

ลงชื่อผู้ประเมิน

ตำแหน่ง

วันที่

ตอนที่ 8 ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาเหนือข้อ 1)

- () เห็นด้วยกับการประเมินข้างต้น
 () มีความเห็นแตกต่าง จากการประเมินข้างต้นดังนี้
 () ไม่เกี่ยวข้องกับการประเมิน

(2) การพิจารณาปรับสภาพประเมิน

(3) ความถี่และระยะเวลาในการประเมิน

(4) การซื้อหุ้นเพิ่ม

ลงชื่อ

ตำแหน่ง

วันที่

**แบบประเมินผล
การปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญ
ตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 8 ลงมา
สำหรับตำแหน่งผู้บังคับบัญชา**

แบบท้าย กฎ ก.ร. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539)

รายงานการประเมินผลการปฏิบัติงาน ประจำปี

1. ชื่อ ตำแหน่งในกรมบริหารงาน
- ตำแหน่งในสายงาน ระดับ สำนัก / กษ / ศูนย์
- ส่วนราชการ จังหวัดปทุมธานี เกษ การรถไฟแห่งประเทศไทย / ลูกจ้าง หนี้
2. ข้อมูลเกี่ยวกับกรมปฏิบัติราชการในกรณี ครั้งที่ 1 ระหว่าง 1 เมษายน - 31 ธันวาคม
 ครั้งที่ 2 ระหว่าง 1 มกราคม - 31 มิถุนายน

ประเภท	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2		รวม	
	(วัน)	(ครั้ง)	(วัน)	(ครั้ง)	(วัน)	(ครั้ง)
มาดาม						
สาวโสด						
ดามิง						
สาวคอกสงขลา						
ดามิงวงกบ						
สาวโสดสมุทร						
อื่นๆ						

3. ทวีติความที่มีลักษณะของผู้นำแห่งที่จะปรารถนไทยยุค เริ่มจากลำดับความสำคัญ

.....

.....

.....

.....

4. แนวระกานำชี้นำ การดูแลของไทย และการแก้ปัญหา

.....

.....

.....

.....

5. ข้อเสนอแนะให้ราชการ

.....

.....

.....

.....

แบบประเมินผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญ
ตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 8 ลงมา สำหรับผู้บังคับบัญชา

แบบประเมินผลการปฏิบัติงานสำหรับผู้บังคับบัญชาแห่งผู้บังคับบัญชา
ประจำปี

() ครั้งที่ 1 พ.ศ. พ.ศ.
() ครั้งที่ 2 พ.ศ. - พ.ศ.

1. ชื่อผู้รับการประเมิน
2. ตำแหน่ง ระดับ ดินแดน
3. วันที่

คำชี้แจง : แบบประเมินผลการทำงานนี้ใช้สำหรับ

1. การประเมินผล
1.1 ไม่ประเมินบุคคล
1.2 หากประสงค์จะประเมินเรื่องใดเพิ่มเติม โปรดระบุแจ้งที่วงเล็บในแบบการประเมินในข้อ ๖

รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	คะแนน ที่ได้	
		ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
1. ทักษะ	150		
1.1 คุณภาพของงาน : ความดีความชอบ ความรอบคอบและผลสัมฤทธิ์ที่ก้าวหน้าและ เหมาะสมเร็ว ความถูกต้อง ความครบถ้วนสมบูรณ์ ตลอดจนความประณีตเรียบร้อยของผลงาน ฯลฯ			
1.2 ความเป็นงาน : มีผลผลิตตรงตามเป้าหมายที่กำหนดทั้งปริมาณและคุณภาพ			
1.3 การใช้จ่ายงานไปรษณีย์ : ประหยัดใช้เงินซึ่งสมควร			
1.4 ความถี่ใ้รับมาปฏิบัติงาน : ระยะเวลาเร็วและทันเวลา			
2. คุณลักษณะในการปฏิบัติงาน	100		
2.1 ความรู้และความรอบรู้ในการปฏิบัติงาน : ความรอบรู้ด้านงานและกว้างไกลเกี่ยวกับ กรมที่วางงานมาใช้ในการปฏิบัติงานได้ เข้าใจ โดยที่ระดับองค์ความรู้กว้าง ๆ ทั้งด้านเวลา งานประมาณ และค่าใช้จ่าย			
2.1.1 ความรู้ทางวิชาชีพ ความรู้ในงานในการทำงาน			
2.1.2 ความสามารถในการวิเคราะห์ ความสามารถและการแก้ปัญหา			
2.1.3 ความละเอียด ความรอบคอบ และทันต่อเหตุการณ์			
2.1.4 การวางแผน การบูรณาการ ทิศทางผลการปฏิบัติงานและพิจารณา			
2.1.5 ความประพฤติที่ดี			
2.2 ความรับผิดชอบ : ความประพฤติ การปฏิบัติงานถูกต้องและเรียบร้อยเป็นแบบอย่าง และซื่อสัตย์ของกระทรวงราชการ ฯลฯ			
2.3 ความซื่อสัตย์ : ความซื่อสัตย์ที่จะรายงานให้ได้รับ และความเหมาะสม มีงาน ไม่ปกปิดข้อผิดพลาดและมีปัญหา ฯลฯ			
2.4 ความร่วมมือ : การยอมรับนโยบายการปฏิบัติ หรือคำสั่งของบุคคลโดยไม่เอียงเอกร ตำแหน่งงานให้สำเร็จรวดเร็วทันต้งถึงเป้าหมาย และความ/ จำเป็นของงานเป็นหลัก มีอุปนิสัยที่พิถีพิถันในการทำงาน อย่างมีเหตุผล ฯลฯ			
รวมคะแนน 1 : 2	250		

(๖)

รวมการประเมิน		คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	
			ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
3. บทสรุปย่ออื่น ๆ				
3.1				
3.2				
3.3				
รวมคะแนน 3				
รวมคะแนนทั้งหมด (1 + 2 + 3)				

2. สรุปผลการประเมินเรื่องว่าคะแนนที่ประเมินได้อยู่ในระดับใด

คะแนน	ระดับที่ 1 (80 - 100 %)	ระดับที่ 2 (60 - 80 %)	ระดับปกติ (40 - 74 %)	การปรับปรุง (20 - 34 %)	ต้องปรับปรุง (ต่ำกว่า 20%)
ครั้งที่ 1	()	()	()	()	()
ครั้งที่ 2	()	()	()	()	()
รวม					
ผลสุทธิทั้ง 2	()	()	()	()	()

ระดับที่ 1 : ดีเยี่ยม / ความเห็นของผู้ประเมิน

1. การประเมินระดับที่ 1

(1) หน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้ปฏิบัติ และความสำเร็จไม่แตกต่างหรือการประเมินว่าใกล้เคียงกับภาค
 ความเห็นผู้ประเมิน

ความเห็นผู้บังคับบัญชาหรืออื่นใด

(2) จำนวนงาน หรือปริมาณงานที่เกินกว่าที่ปฏิบัติงานของรัฐบาลประเมิน
 ความเห็นผู้ประเมิน

ความเห็นผู้บังคับบัญชาหรืออื่นใด

(3) ผู้รับประเมินสามารถปรับปรุงการปฏิบัติงานแตกต่างไป การได้รับการฝึกอบรมหรือพัฒนาพิเศษเกินกำหนด
 หรือความปฏิบัติงานที่ค่าที่ตรงตามความถนัด
 ความเห็นผู้ประเมิน

ความเห็นผู้บังคับบัญชาหรืออื่นใด

ลงชื่อ : _____
 ตำแหน่ง : _____ วันที่ : _____

ลงชื่อ : _____
 ตำแหน่ง : _____ วันที่ : _____

2. ความประณีตละเอียด

- (1) งานสำคัญที่ได้รับมอบหมายไม่ไปปฏิบัติ และความตั้งใจในผลงานที่ผู้ปฏิบัติงานประเมินทำไม่ได้ในขณะปี
ความสิ้นอุประเดือน ความเห็นผู้ปฏิบัติงานที่เขียนไม่

- (2) ความสะอาดความเรียบร้อยของสถานที่ปฏิบัติงานของครูผู้สอน
ความตั้งใจผู้ประเมิน ความเห็นผู้ปฏิบัติงานที่เขียนไม่

- (3) ผู้รับการประเมินสามารถปรับปรุงการปฏิบัติงานอย่างไร การได้รับการฝึกฝนหรือพัฒนาในด้านใด
หรือควรปฏิบัติในส่วนใดที่ควรดำเนินการ
ความเห็นผู้ประเมิน ความเห็นผู้ปฏิบัติงานที่เขียนไม่

(๖)

(4) ข้อตกลงในการซื้อเงินเฟ้อ (ผลการประเมินดังนี้)

- () ไม่มีการซื้อเงินเฟ้อ (ผลการประเมินอยู่ในระดับที่ปรับปรุง คือต่ำกว่า 50%)
 () ผนวกซื้อเงินเฟ้อ 0.5 ปี (ผลการประเมินอยู่ในระดับที่ปรับปรุง คือ 50 - 59 %)
 () ผนวกซื้อเงินเฟ้อ 1 ปี (ผลการประเมินอยู่ในระดับปกติ คือ 60 - 79 %)
 () ผนวกซื้อเงินเฟ้อ 1.5 ปี (ผลการประเมินอยู่ในระดับที่ต่ำ คือ 80 - 89 %)
 () ผนวกซื้อเงินเฟ้อ 2 ปี (ผลการประเมินอยู่ในระดับที่ต่ำ คือ 90 - 100 %)
 เหตุผล (ระบุเหตุผลโดยกว้างต่อลักษณะตามกฎ ก.ร. ว่าจ้างผูกพันเงินเฟ้อเงินเฟ้อประเภท)

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อผู้ประเมิน ตำแหน่ง วันที่

ตอนที่ 3 ความเห็นของคู่สัญญาเอกชนที่ยื่นไม่

- () เห็นด้วยต่อการประเมินข้างต้น
- () มีความเห็นแตกต่างจากผลการประเมินข้างต้นดังนี้
- (1) รายละเอียดในการประเมิน
- (2) การพิจารณาวิธีการประเมิน
- (3) ความเห็นและหาหนทางลดข้อสงสัยในการประเมิน
- (4) การเห็นเงินเฟ้อเงินเฟ้อ

ลงชื่อ

()

ตำแหน่ง

วันที่

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 17 (พ.ศ. 2539)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการสั่งพักราชการ และการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน
และการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. จึงออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎก.ร. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2519) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการสั่งพักราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา

ข้อ 3 การสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญพักราชการ หรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาและการ

ดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ใน กฎ ก.ร. นี้

ข้อ 4 เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ผู้มีอำนาจตามมาตรา 57 จะสั่งให้ผู้นั้นพักราชการได้ก็ต่อเมื่อมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(1) ผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา ในเรื่องเกี่ยวกับการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือเกี่ยวกับความประพฤติหรือพฤติการณ์อันไม่น่าไว้วางใจ และผู้ที่ถูกฟ้องนั้นพนักงานอัยการมิได้รับเป็นทนายแก้ต่างให้ และผู้มีอำนาจดังกล่าวพิจารณาเห็นว่าถ้าให้ผู้นั้นคงอยู่ในหน้าที่ราชการอาจเกิดการเสียหายแก่ราชการ

(2) ผู้นั้นมีพฤติการณ์ที่แสดงว่าถ้าคงอยู่ในหน้าที่ราชการจะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณา หรือจะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้น

(3) ผู้นั้นอยู่ในระหว่างถูกควบคุมหรือขังโดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญา หรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษา และได้ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุกเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวันแล้ว

(4) ผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวนและต่อมามีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น หรือผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวนภายหลังที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็น

ผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น และผู้มีอำนาจดังกล่าวพิจารณาเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้นได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่าการกระทำความผิดอาญาของผู้นั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ 5 การสั่งพักราชการให้สั่งพักตลอดเวลาที่สอบสวนพิจารณา เว้นแต่กรณีผู้ถูกสั่งพักได้ร้องทุกข์และผู้มีอำนาจพิจารณา เห็นว่า คำร้องทุกข์ฟังขึ้นและไม่สมควรที่จะสั่งพักราชการ ก็ให้สั่งให้ผู้นั้น กลับเข้ารับราชการก่อนการสอบสวนพิจารณาเสร็จสิ้นได้

ข้อ 6 ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนหลายสำนวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาหลายคดี เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือผู้ที่ถูกฟ้องนั้นพนักงานอัยการรับเป็นทนายแก้ต่างให้ ถ้าจะสั่งพักราชการให้สั่งพักทุกสำนวนและทุกคดี

ในกรณีที่ได้สั่งพักราชการในสำนวนใดหรือคดีใดไว้แล้ว ภายหลังปรากฏว่าผู้ถูกสั่งพักราชการนั้นมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนในสำนวนอื่น หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาในคดีอื่นเพิ่มขึ้นอีก เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือผู้ที่ถูกฟ้องนั้นพนักงานอัยการรับเป็นทนายแก้ต่างให้ ก็ให้สั่งพักราชการในสำนวนหรือคดีอื่นที่เพิ่มขึ้นนั้นด้วย

ข้อ 7 การสั่งพักราชการ ห้ามมิให้สั่งพักย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่งเว้นแต่

(1) ผู้ซึ่งจะถูกสั่งพักราชการอยู่ในระหว่างถูกควบคุมหรือขัง โดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญา หรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษา การสั่งพักราชการในเรื่องนั้นให้สั่งพักย้อนหลังไปถึงวันที่ถูกควบคุม ขังหรือต้องจำคุก

(2) ในกรณีที่ได้มีการสั่งพักราชการไว้แล้วถ้าจะต้องสั่งใหม่ เพราะคำสั่งเดิมไม่ถูกต้องให้สั่งพักตั้งแต่วันที่ให้พักราชการตามคำสั่งเดิม หรือตามวันที่ควรต้องพักราชการในขณะที่ออกคำสั่งเดิม

ข้อ 8 คำสั่งพักราชการต้องระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกสั่งพักตลอดจนกรณีและเหตุที่สั่งให้พักราชการ

เมื่อได้มีการสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดพักราชการแล้ว ให้แจ้งคำสั่งให้ผู้นั้นทราบพร้อมทั้งส่งสำเนาคำสั่งให้ด้วยโดยพลัน ในกรณีที่ไมอาจแจ้งให้ผู้นั้นทราบได้ หรือผู้นั้นไม่ยอมรับทราบคำสั่งให้ปิดสำเนาคำสั่งไว้ ณ ที่ทำการที่ผู้นั้นรับราชการอยู่ และมีหนังสือแจ้งพร้อมกับส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปให้ผู้นั้น ณ ที่อยู่ของผู้นั้นซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ ในกรณีเช่นนี้เมื่อล่วงพ้นสิบวันนับแต่วันที่ได้ดำเนินการดังกล่าวให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งพักราชการแล้ว

ข้อ 9 เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีเหตุที่อาจถูกสั่งพักราชการตามข้อ 4 และผู้มีอำนาจตามมาตรา 57 พิจารณาเห็นว่าการสอบสวนพิจารณา หรือการพิจารณาคดีที่เป็นเหตุที่อาจถูกสั่งพักราชการนั้น จะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว ผู้มีอำนาจดังกล่าวจะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อนก็ได้

ให้นำข้อ 5 ข้อ 6 และข้อ 8 มาใช้บังคับแก่การสั่งให้

ออกจากราชการไว้ก่อนโดยอนุโลม

ข้อ 10 เมื่อได้สั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดพักราชการไว้แล้ว ผู้มีอำนาจตามมาตรา 57 จะพิจารณาตามข้อ 9 และสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อนอีกชั้นหนึ่งก็ได้

ข้อ 11 การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน จะสั่งให้ออกตั้งแต่วันใด ให้นำข้อ 7 มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่สำหรับการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกรณีตามข้อ 10 ให้สั่งให้ออกตั้งแต่วันพักราชการเป็นต้นไป

ข้อ 12 การสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 10 ขึ้นไป ออกจากราชการไว้ก่อน ให้ดำเนินการนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้พ้นจากตำแหน่งนับแต่วันออกจากราชการไว้ก่อน

ข้อ 13 เมื่อได้สั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอผลการสอบสวนพิจารณาแล้ว ภายหลังปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาเป็นประการใดให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้สั่งลงโทษตามมาตรา 53

(2) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และไม่มีกรณีจะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการด้วยกรณีอื่น ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งในระดับเดียวกันที่ผู้นั้นมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น แล้วดำเนินการตามมาตรา 52

การสั่งให้กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 10 ขึ้นไป

เว้นแต่การให้กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมสำหรับกรณีผู้ถูกสั่งพักราชการให้ดำเนินการนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งด้วย

ในกรณีที่ไม้อาจให้กลับเข้ารับราชการได้ เนื่องจากผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์และสิ้นปีงบประมาณที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์นั้นแล้ว ก็ให้ดำเนินการตามมาตรา 52 โดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ แต่ถ้าเป็นผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ก็ให้มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เพื่อให้ผู้นั้นพ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ในการดำเนินการตามมาตรา 52 สำหรับกรณีตามวรรคสาม ถ้ามีกรณีที่จะสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือน การลงโทษดังกล่าวให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันสุดท้ายก่อนวันพ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

(3) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่มีกรณีจะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้ดำเนินการตามมาตรา 52 แล้วสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการตามเหตุนั้น โดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ การดำเนินการตามมาตรา 52 ถ้ามีกรณีที่จะสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือน การลงโทษดังกล่าวให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันสุดท้ายก่อนวันออกจากราชการ

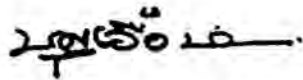
(4) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นมิได้กระทำผิดวินัย และไม่มีกรณีจะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้ยุติเรื่อง และสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตามนัย (2) ในกรณีที่ไม้อาจให้กลับเข้ารับ

ราชการได้สำหรับกรณีผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ก็ให้สั่งยกเลิกคำสั่งตามนัย (2) วรรคสาม

(5) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นมิได้กระทำผิดวินัย แต่มีกรณีจะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้ยุติเรื่อง และสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการตามเหตุนั้น โดยไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ

ข้อ 14 การออกคำสั่งพักราชการ คำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน หรือคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ให้มีสาระสำคัญตามแบบ พอร. 1 พอร. 2 พอร. 3 หรือ พอร. 4 แล้วแต่กรณี ท้ายกฎ ก.ร. นี้

ให้ไว้ ณ วันที่ 20 มิถุนายน 2539

(นายบุญเอื้อ ประเสริฐสุวรรณ)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎก.ร. ฉบับนี้ คือ โดยเห็นเป็นการสมควรปรับปรุงกฎ ก.ร. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2519) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการสั่งพักราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและสอดคล้องกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

คำสั่ง.....(ระบุชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง)
ที่...../.....(เลข ท.ศ.ที่ออกคำสั่ง)
เรื่อง ไว้ข้าราชการระดับราชการ

ด้วย.....(ระบุชื่อผู้บังคับบัญชา).....ข้าราชการรัฐสภาสามัญ
ตำแหน่ง.....ระดับ .. สังกัด.....
รับเงินเดือนในอันดับ.....ชั้น.....บาท ๓๖๖๕.....
(คุณลักษณะประจำระดับสามัญอย่างช้าขยับจนถูกต้องกรรมการตลอดแล้ว หรือถูกต้องคดี
อาญา หรือต้องทนายความหรือทนายความพิเศษ).....ในเรื่อง.....
.....
เพื่อให้ปฏิบัติตามคำสั่งได้ตามกฎหมาย ก.ร.ฉบับที่ .. (พ.ศ.) ข้อ 4 (.....)
กค.....

จะคืน อภิสิทธิ์อย่างเหมาะสมตามบทบัญญัติ มาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๕ ประกอบกับกฎ ก.ร.ฉบับที่ ..
(พ.ศ.) ข้อ ๔ (.....) จึงให้.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งพักราชการ).....
พักราชการเพื่อชดเชยถึงผลหารสภานิติบัญญัติ
ตั้งแต่วันที่.....ถึง.....เป็นต้นไป
สั่ง ณ วันที่..... พ.ศ.

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)
.....(ตำแหน่ง).....

(เลขหน้า)

- พจนานุกรม
1. การระบุนุ้บและตำแหน่งของผู้ถูกตั้ง"ให้ระบุนุ้บตัว" ชื่อสกุล ตำแหน่ง
ในกรมบริหารงาน และตำแหน่งในสถาบัน
 2. การระบุนุ้บซึ่งตั้งขึ้นที่กรมการขนส่ง หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือ
ฟ้องหาว่าประพฤติความผิดอาญา ถ้ามีหลายเรื่องให้ระบุนุ้บเรื่อง
 3. การระบุนุ้บจากคดีกล่าวหาอาชญากรรม บ.ร. ๕๑ ๔ ถ้ามีหลายเหตุ
ให้ระบุนุ้บเหตุ

ขมา/เหตุ

1. ขมาระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกตั้งไว้ระบุชื่อตัว ชื่อสกุล ตำแหน่งในการบริหารงาน และตำแหน่งในสายงาน
2. ขมาระบุ; ชื่อที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือฟ้องหาว่ากระทำความผิดอาญา ถ้ามีหลายเรื่องไว้ระบุระบุชื่อ
3. การระบุเหตุการผิดวินัยตามกฎ ม.ร. ๕ ข้อ 4 ถ้ามีหลายเหตุไว้ระบุระบุเหตุ

แบบ พอ.๓
(ใช้กับใบขับขี่รถยนต์)

กาฬสินธุ์.....(ระบุชื่อส่วนราชการที่ออกหนังสือ)
ที่...../.....(เลข พ.ศ. ที่ออกหนังสือ)
เรื่อง ให้ใช้ใบขับขี่รถกลับเข้าสู่นครกาฬสินธุ์

ตามคำสั่ง.....ที่...../.....วันที่.....

พ.ศ..... ถึงวันที่.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งพักการราชการหรือผู้ถูกสั่งให้
ออกจากราชการไว้ก่อน).....ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตำแหน่ง.....
ระดับ.....ถึงกับ.....วันเริ่มคืนในชั้นต้น.....
ขึ้น.....บาท พักราชการหรือออกจากราชการไว้ก่อนตั้งแต่วันที่.....
.....เป็นต้นไป นั้น

ทั้งนี้ ผลการสอบสวนถึงพฤติการณ์ปรากฏว่า.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งพักการราชการ
หรือผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....มีลักษณะพฤติการณ์และไม่มีกรณีพิเศษของ
ออกจากราชการ

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2511 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๓ ประกอบกับกฎ ก.ร.ฉบับที่ ..
(พ.ศ.) ซึ่ง 1๒ (.....) ถึงวันที่.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งพักการราชการหรือผู้ถูก
สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....กลับเข้าสู่นครกาฬสินธุ์ในตำแหน่ง.....
ระดับ.....ถึงกับ.....ตำแหน่งเลขที่.....โดยให้ได้รับเงินเดือน
ในชั้นต้น.....ขึ้น.....บาท

(เลขหน้า)

ตั้งที่ บ้านเลขที่ เขต กรุงเทพมหานคร
 ตั้ง ณ วันที่ พ.ศ.

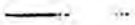
(หนังสือ)

(..... ชื่อผู้ตั้ง)
 (ตำแหน่ง)

- หมายเหตุ
1. การขออนุญาตและดำเนินการของผู้นับตั้งให้ระบุนโยบาย ชื่อสกุล ตำแหน่ง ในการขออนุญาต และดำเนินการในหลายงาน
 2. ไม่ขอความลับที่ได้ใช้ให้ติดออก

แบบ ทบร. 4
(ใช้แก้ไขโดยมติความผิด)

คำสั่ง.....(ระบุชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง)
ที่...../.....(เลข พ.ศ.ที่ออกคำสั่ง)
เรื่อง ให้นำระเบียบกรมส่งเสริมการเกษตร

ตามคำสั่ง.....ที่.....วันที่.....
พ.ศ. ที่งให้.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งตั้งหรือผู้ถูกสั่งให้
ออกจากราชการไว้ก่อน).....ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ฝ่ายนาง.....
ระดับ .. สังกัด.....รับเงินเดือนในขั้นต้น.....
ขั้น.....บาท สืบราชการแทนหรือทดแทนข้าราชการไว้ก่อนตั้งแต่.....
.....เป็นต้นไป นั้น

มีมติ ผลการสอบสวนพิจารณาพบว่า.....(ระบุชื่อผู้ถูกตั้งหรือข้าราชการ
หรือผู้ถูกสั่งให้พ้นจากราชการไว้ก่อน).....กระทรวงมหาดไทยตั้งขึ้นเป็นการกระทำความผิด
วินัยอย่างร้ายแรงและไม่มีความผิดที่ขอลงโทษยกจากราชการ

ฉะนั้น ตามที่ขออำนาจตามความในมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 มาประกอบกับระเบียบ ก.ร.ฉบับที่ ..
(พ.ศ.) ข้อ 13 (.....) จึงให้.....(ระบุชื่อผู้ถูกตั้งหรือข้าราชการหรือผู้ถูก
สั่งให้พ้นจากราชการไว้ก่อน).....กลับเข้ารับราชการในตำแหน่ง.....
ระดับ.....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....โดยให้ได้รับเงินเดือน
ขั้นต้น.....บาท

(เลขหน้า)

ตั้งแต่วันที่ ถึงวันที่..... เป็นต้นไป
 ปี พ.ศ.

(ลงชื่อ)

..... (ชื่อผู้ส่ง)

..... (ตำแหน่ง)

หมายเหตุ

1. การระบุชื่อและตำแหน่งของผู้รับส่งให้ระบุชื่อตัว ชื่อสกุล ตำแหน่ง
 ในตราบริหารงาน และตำแหน่งในสภางาน
2. ชื่อความใดที่มีให้ใช้ให้ชัดเจน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2539)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยกรณีหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการหรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ที่ปรากฏชัดแจ้ง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 46 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. ออก กฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

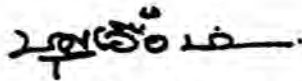
ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ และได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือต่อคณะกรรมการสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา และได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือ ให้ถือเป็นกรณีที่ปรากฏชัดแจ้ง

ถ้าผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 เห็นว่า หากให้ผู้นั้นรับ

ราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวจะ
สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการตามนัยมาตรา 46 ทวิ โดยไม่สอบสวนก็ได้

ให้ไว้ ณ วันที่ 28 สิงหาคม 2539

(นายบุญเหลือ ประเสริฐสุวรรณ)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้ คือ โดยที่
มาตรา 46 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่าย
รัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า กรณีหย่อนความสามารถ
ในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือ
ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ที่ปรากฏชัดแจ้ง
ตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการสั่งให้ออกจาก
ราชการโดยไม่สอบสวนก็ได้ จึงจำเป็นต้องออกกฎ ก.ร. นี้

คัดจากรายกิจจานุเบกษา วันที่ 9 กันยายน 2539 เล่ม 113 ตอนที่ 36 ก

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 19 (พ.ศ. 2540)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
พ.ศ. 2518 ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) และมาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518

ข้อ 3 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีดังต่อไปนี้เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะสั่งลงโทษโดยไม่สอบสวนก็ได้ คือ

(1) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้ลงโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(2) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวัน และผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตาม

ระเบียบของทางราชการ

การละทิ้งหน้าที่ราชการตามวรรคหนึ่ง ถ้าเกิดขึ้นภายหลัง จากที่ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการต่อผู้บังคับบัญชาไว้ก่อนแล้ว ไม่ถือว่าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

ให้ไว้ ณ วันที่ 1 พฤษภาคม 2540

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้ คือ โดยเห็น เป็นการสมควรปรับปรุงกฎ ก.ร. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2537) ออกตาม ความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ซึ่งได้กำหนดกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ป. มีมติเรื่องที่สอบสวนมีมูลว่าได้กระทำความผิด และกรณีละ ทิ้งหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็น กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง แต่เนื่องจากกรณีดังกล่าวยังไม่อาจถือ เป็นยุติได้ว่ามีกรกระทำการอันเป็นความผิดวินัยเกิดขึ้น หรือ มิฉะนั้นเป็นเรื่องที่ยากแก่การวินิจฉัยว่าเกิดผลเสียหายแก่ทางราชการ หรือไม่ จึงสมควรปรับปรุงกฎ ก.ร. ดังกล่าวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คัดจากรายกิจจานุเบกษา วันที่ 12 พฤษภาคม 2540 เล่ม 114 ตอนที่ 15 ก

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 20 (พ.ศ. 2540)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 36 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกความใน (8) ของข้อ 5 แห่งกฎ ก.ร. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือนและให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

* (8) ในรอบปีที่แล้วมาต้องไม่มีวันลาเกินกว่าสี่สิบห้าวัน แต่ไม่รวมถึงวันลาดังต่อไปนี้

(ก) ลาอุปสมบท หรือลาไปประกอบพิธีฮัจย์ ณ เมืองเมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย เฉพาะวันลาที่มีสิทธิได้รับเงินเดือนระหว่างลาตามกฎหมายว่าด้วยการจ่ายเงินเดือน

(ข) ลาคลอดบุตรไม่เกินเก้าสิบวัน

(ค) ลาป่วยซึ่งจำเป็นต้องรักษาตัวเป็นเวลานานไม่ว่าคราวเดียวหรือหลายคราวรวมกันไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวันทำการ

(ง) ลาป่วยเพราะประสบอันตรายในขณะที่ปฏิบัติราชการตามหน้าที่หรือในขณะที่เดินทางไปหรือกลับจากปฏิบัติราชการตามหน้าที่

(จ) ลาพักผ่อน

(ฉ) ลาเข้ารับการตรวจเลือกหรือเข้ารับการเตรียมพล

(ช) ลาไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศ

การนับจำนวนวันลาไม่เกินสี่สิบห้าวันสำหรับวันลากิจส่วนตัว และวันลาป่วยที่ไม่ใช่วันลาป่วยตาม (ง) ให้นับเฉพาะวันทำการ"

ข้อ 3 ให้ยกเลิกความในข้อ 10 และข้อ 12 แห่งกฎก.ร. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539) ออกตามความในระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ข้อ 10 การพิจารณาผลการปฏิบัติงาน ให้นับช่วงเวลาการปฏิบัติราชการและการปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศตามข้อ 5 (8) (ข) ในรอบปีที่แล้วมาเป็นเกณฑ์ เว้นแต่ผู้อยู่ในหลักเกณฑ์ตามข้อ 5 (5) หรือ (6) ให้นับช่วงเวลาปฏิบัติราชการไม่น้อยกว่าแปดเดือน เป็นเกณฑ์การพิจารณา

ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดโอน เลื่อนตำแหน่ง ย้าย สับเปลี่ยนหน้าที่ไปช่วยราชการในต่างส่วนราชการ ได้รับมอบหมาย ให้ปฏิบัติงานนอกเหนือหน้าที่หรืองานพิเศษอื่นใด หรือลาไปปฏิบัติ

งานในองค์การระหว่างประเทศตามข้อ 5 (8) (ข) ในรอบปีที่แล้วมา
ให้นำผลการปฏิบัติราชการและการปฏิบัติงานของผู้นั้นทุกตำแหน่ง
และทุกแห่งมาประกอบการพิจารณาด้วย

ข้อ 12 การพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีให้แก่
ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งในรอบปีที่แล้วมาได้รับอนุญาตให้ลาไป
ปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศตามข้อ 5 (8) (ข) ให้ผู้มี
อำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนพิจารณาสั่งเลื่อนได้ปีละไม่เกินหนึ่งขั้นเมื่อ
ผู้นั้นกลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยให้สั่งเลื่อนย้อนหลังไปในแต่ละ
ปีที่ควรจะได้เลื่อน ทั้งนี้ ให้เสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณาอนุมัติเป็นราย ๆ
ไป"

ให้ไว้ ณ วันที่ 1 พฤษภาคม 2540

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้ คือ โดยที่
 ระเบียบ ก.ร. ว่าด้วยการลาของข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2535
 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบ ก.ร. ว่าด้วยการลาของข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2539 กำหนดให้ข้าราชการมีสิทธิลาคลอดบุตรโดย
 ได้รับเงินเดือนครั้งหนึ่งได้ไม่เกินเก้าสิบวัน และได้ยกเลิกสิทธิการลา
 กิจส่วนตัวเพื่อเลี้ยงดูบุตรต่อเนื่องจากการลาคลอดโดยได้รับเงินเดือน
 ไม่เกินสามสิบวันทำการ เพื่อให้หลักเกณฑ์ในการพิจารณาเลื่อนขั้น
 เงินเดือนประจำปีของข้าราชการรัฐสภาสามัญมีความสอดคล้องกับ
 ระเบียบดังกล่าว จึงจำเป็นต้องออกกฎ ก.ร. นี้

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 21 (พ.ศ. 2541)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์การอุทธรณ์โทษ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) และมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ 12 ทวิ แห่งกฎ ก.ร. ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2538) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์การอุทธรณ์โทษ

"ข้อ 12 ทวิ ในกรณีที่การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ก.ร. มีมติเป็นคุณแก่ผู้อุทธรณ์และมีผู้อุทธรณ์คนอื่นอุทธรณ์โทษทางวินัยในความผิดที่ได้กระทำร่วมกันกับผู้อุทธรณ์อันเป็นความผิดในเรื่องเดียวกัน โดยมีพฤติการณ์แห่งการกระทำอย่างเดียวกัน แต่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ หากพฤติการณ์ของผู้ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์เป็นเหตุในลักษณะคดีอันเป็นเหตุเดียวกับกรณีของผู้อุทธรณ์แล้ว ให้ ก.ร. มีมติให้ผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ ได้รับการพิจารณาการลงโทษให้มีผลในทางที่เป็นคุณเช่นเดียวกับผู้อุทธรณ์ด้วย"

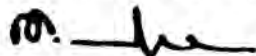
ข้อ 3 ให้ยกเลิกความในข้อ 13 แห่งกฎ ก.ร. ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2538) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์การถูกลงโทษ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ข้อ 13 เมื่อ ก.ร. ได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และมีมติตามข้อ 12 และข้อ 12 ทวิ เป็นประการใดแล้ว ให้เลขานุการ ก.ร. แจ้งให้ประธานวุฒิสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามมาตรา 6 (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 แล้วแต่กรณี ทราบหรือดำเนินการให้เป็นไปตามมติ ก.ร. โดยเร็วพร้อมทั้งแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็วด้วย

มติของ ก.ร. ให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่สั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการให้นำมาตรา 57 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้ไว้ ณ วันที่ 17 มีนาคม 2541

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 22 (พ.ศ. 2541)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์
ขอให้แก้ไขการปฏิบัติไม่ถูกต้องหรือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 60 ตริ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมาย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. นี้

ข้อ 3 เพื่อให้เกิดความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา เมื่อมีกรณีเป็นปัญหาขึ้นระหว่างกัน

ควรจะได้ปรึกษาหารือหรือทำความเข้าใจกัน ฉะนั้น เมื่อผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามีปัญหาเกี่ยวกับการที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมาย และแสดงความประสงค์ที่จะปรึกษาหารือกับผู้บังคับบัญชา ให้ผู้บังคับบัญชานั้นให้โอกาสและรับฟังหรือสอบถามเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวเพื่อเป็นทางแห่งการทำความเข้าใจและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในขั้นต้น

ถ้าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาไม่ประสงค์ที่จะปรึกษาหารือ หรือปรึกษาหารือแล้วไม่ได้รับคำชี้แจงหรือได้รับคำชี้แจงไม่เป็นที่พอใจ ก็ให้ร้องทุกข์ตามข้อ 4

ข้อ 4 การร้องทุกข์ ให้ร้องทุกข์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะร้องทุกข์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นร้องทุกข์แทนไม่ได้ และให้ร้องทุกข์เป็นหนังสือภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

การร้องทุกข์ตามวรรคหนึ่งให้ร้องทุกข์ต่อ ก.ร. และให้ ก.ร. เป็นผู้พิจารณา

ข้อ 5 หนังสือร้องทุกข์ต้องลงลายมือชื่อและตำแหน่งของผู้ร้องทุกข์และต้องประกอบด้วยสาระสำคัญที่แสดงข้อเท็จจริงและปัญหาของเรื่องให้เห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมายอย่างใดและความประสงค์ของการร้องทุกข์

ถ้าผู้ร้องทุกข์ประสงค์จะแถลงการณ์ด้วยวาจาในชั้นพิจารณาของ ก.ร. ให้แสดงความประสงค์ไว้ในหนังสือร้องทุกข์ หรือจะทำเป็นหนังสือต่างหากก็ได้ แต่ต้องยื่นหรือส่งก่อนที่ ก.ร. เริ่มพิจารณาเรื่อง

ร้องทุกข์โดยยื่นหรือส่งตรงต่อ ก.ร.

ข้อ 6 เพื่อประโยชน์ในการนับระยะเวลาร้องทุกข์

(1) ในกรณีที่เหตุร้องทุกข์เกิดจากการที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งเป็นหนังสือต่อผู้ร้องทุกข์ให้ถือวันที่ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ถ้าผู้ถูกสั่งไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง และมีการแจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกสั่งทราบกับมอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกสั่ง แล้วทำบันทึกลงวันเดือนปี เวลา และสถานที่ที่แจ้งและลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมทั้งพยายามรู้เห็นไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถือวันที่แจ้งนั้นเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งได้โดยตรง และได้แจ้งเป็นหนังสือส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกสั่ง ณ ที่อยู่ของผู้ถูกสั่ง ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ โดยส่งสำเนาคำสั่งไปให้สองฉบับเพื่อให้ผู้ถูกสั่งเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งส่งกลับคืนมาเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับ ในกรณีเช่นนี้ เมื่อล่วงพ้นสามสิบวันนับแต่วันที่ปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนว่าผู้ถูกสั่งได้รับเอกสารดังกล่าวหรือมีผู้รับแทนแล้ว แม้ยังไม่ได้รับสำเนาคำสั่งฉบับที่ให้ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งกลับคืนมาให้ถือว่าผู้ถูกสั่งได้ทราบคำสั่งแล้ว

(2) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาไม่มีคำสั่งเป็นหนังสือต่อผู้ร้องทุกข์โดยตรงให้ถือวันที่มีหลักฐานยืนยันว่าผู้ร้องทุกข์รับทราบหรือควรได้ทราบคำสั่งนั้นเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

(3) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายต่อผู้ร้องทุกข์โดยไม่ได้มีคำสั่งอย่างใดให้ถึงวันที่ผู้ร้องทุกข์ควรได้ทราบถึงการใช้อำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ข้อ 7 การร้องทุกข์ต่อ ก.ร. ให้ทำหนังสือร้องทุกข์ถึงประธาน ก.ร. หรือเลขาธิการ ก.ร. พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องหนึ่งฉบับ และยื่นที่สำนักงานเลขาธิการ ก.ร.

ผู้ร้องทุกข์จะยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องหนึ่งฉบับผ่านผู้บังคับบัญชาหรือผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ก็ได้ และให้ผู้บังคับบัญชานั้นดำเนินการตามข้อ 9 วรรคสอง หรือวรรคสาม แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่มีผู้นำหนังสือร้องทุกข์มายื่นเอง ให้ผู้รับหนังสือออกใบรับหนังสือประทับตรารับหนังสือ และลงทะเบียนรับหนังสือไว้เป็นหลักฐานในวันที่ได้รับหนังสือตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณ และให้ถึงวันที่รับหนังสือตามหลักฐาณดังกล่าวเป็นวันยื่นหนังสือร้องทุกข์

ในกรณีที่ส่งหนังสือร้องทุกข์ทางไปรษณีย์ ให้ถึงวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางออกใบรับฝากเป็นหลักฐานฝากส่ง หรือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตรารับที่ซองหนังสือเป็นวันส่งหนังสือร้องทุกข์

เมื่อได้ยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์ไว้แล้ว ผู้ร้องทุกข์จะยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมก่อนที่ ก.ร. เริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ก็ได้ โดยยื่นหรือส่งตรงต่อ ก.ร.

ข้อ 8 ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ไม่ประสงค์จะให้มีการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ต่อไปจะขอถอนเรื่องร้องทุกข์ก่อนที่ ก.ร. พิจารณาเรื่อง

ร้องทุกข์เสร็จสิ้นก็ได้ โดยทำเป็นหนังสือยื่นหรือส่งตรงต่อ ก.ร. เมื่อได้ถอนเรื่องร้องทุกข์แล้ว การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์นั้นให้เป็นอันระงับ

ข้อ 9 เมื่อได้รับหนังสือร้องทุกข์ตามข้อ 7 วรรคหนึ่ง ให้สำนักงานเลขานุการ ก.ร. มีหนังสือแจ้งพร้อมทั้งส่งสำเนาหนังสือร้องทุกข์ให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ทราบโดยเร็ว และให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์นั้นส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง และคำชี้แจงของตน (ถ้ามี) ไปเพื่อประกอบการพิจารณาภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันได้รับหนังสือ

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้รับหนังสือร้องทุกข์ที่ได้ยื่นหรือส่งตามข้อ 7 วรรคสอง ให้ผู้บังคับบัญชานั้นส่งหนังสือร้องทุกข์พร้อมทั้งสำเนาต่อไปยังผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ภายในสามวันทำการนับแต่วันได้รับหนังสือร้องทุกข์

เมื่อผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ได้รับหนังสือร้องทุกข์ที่ได้ยื่นหรือส่งตามวรรคสอง หรือข้อ 7 วรรคสอง ให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์นั้นจัดส่งหนังสือร้องทุกข์พร้อมทั้งสำเนาและเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง และคำชี้แจงของตน (ถ้ามี) ไปยังสำนักงานเลขานุการ ก.ร. ภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันได้รับหนังสือร้องทุกข์

ข้อ 10 การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ให้ ก.ร. พิจารณาเรื่องราวการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ของผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ และในกรณีจำเป็นและสมควรอาจขอเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม รวมทั้งคำชี้แจงจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใด ๆ หรือขอให้

ผู้แทนหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท
ข้าราชการ หรือบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อ
ประกอบการพิจารณาได้

ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา หาก ก.ร.
พิจารณาเห็นว่า การแถลงการณ์ด้วยวาจาไม่จำเป็นแก่การพิจารณา
วินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ จะให้งดการแถลงการณ์ด้วยวาจาเสียก็ได้

ข้อ 11 การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ ถ้า ก.ร. เห็นว่า

(1) การที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ
ต่อผู้ร้องทุกข์นั้นถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ให้มีมติยกคำร้องทุกข์

(2) การที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ
ต่อผู้ร้องทุกข์นั้นไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้มีมติให้แก้ไขโดยเพิกถอน
หรือยกเลิกการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายนั้น หรือให้ปฏิบัติต่อผู้
ร้องทุกข์ให้ถูกต้องตามกฎหมาย

(3) การที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ
ต่อผู้ร้องทุกข์นั้นถูกต้องตามกฎหมายแต่บางส่วน และไม่ถูกต้องตาม
กฎหมายบางส่วน ให้มีมติให้แก้ไขหรือให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย

(4) ควรดำเนินการโดยประการอื่นใดเพื่อให้มีความถูกต้อง
ตามกฎหมายและมีความเป็นธรรม ก็ให้มีมติให้ดำเนินการได้ตาม
ควรแก่กรณี

การพิจารณามีมติตามวรรคหนึ่ง ให้บันทึกเหตุผลของการ
พิจารณาวินิจฉัยไว้ในรายงานการประชุมด้วย

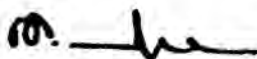
ข้อ 12 เมื่อ ก.ร. ได้พิจารณาวินิจฉัยและมีมติตามข้อ 11
เป็นประการใดแล้วให้เลขานุการ ก.ร. แจ้งให้ประธานวุฒิสภา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร เลขานุการวุฒิสภา เลขานุการสภาผู้แทน
 ราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามมาตรา 6 (3)
 แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518
 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา
 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 แล้วแต่กรณี ทราบหรือดำเนินการให้เป็นไป
 ตามมติ ก.ร. โดยเร็ว พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบเป็นหนังสือ
 โดยเร็วด้วย

มติของ ก.ร. ให้เป็นที่สุด

ข้อ 13 การนับระยะเวลาตามกฎหมาย ก.ร. นี้ สำหรับเวลาเริ่ม
 ต้นให้นับวันถัดจากวันแรกแห่งเวลานั้นเป็นวันเริ่มนับระยะเวลา ส่วน
 เวลาสิ้นสุด ถ้าวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาตรงกับวันหยุดราชการ ให้
 นับวันเริ่มเปิดราชการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งเวลา

ให้ไว้ ณ วันที่ 16 มิถุนายน 2541

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้คือ โดยที่มาตรา 60 ตริ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 กำหนดว่า การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ขอให้แก้ไขการปฏิบัติไม่ถูกต้องหรือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. จึงจำเป็นต้องออกกฎ ก.ร. นี้

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 23 (พ.ศ. 2541)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 มาตรา 46 ทวิ วรรคสาม และมาตรา 53 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2520) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518

ข้อ 3 หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณา เพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรมแก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ซึ่งมีกรณีถูกกล่าวหา หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา 46 ทวิ และหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณา ระยะเวลาสอบสวนพิจารณาและสิ่งลงโทษ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน การ

รวบรวมพยานหลักฐาน การส่งประเด็นไปสอบสวนพยานบุคคลซึ่งอยู่ต่างท้องที่และกิจการอื่น ๆ เพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรมแก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งถูกกล่าวหา หรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามกฎหมาย ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ ออกตามความในมาตรา 48 และมาตรา 53 ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. นี้

ข้อ 4 การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้แต่งตั้งจากข้าราชการที่เห็นสมควร โดยแต่งตั้งประธานกรรมการ และกรรมการมีจำนวนรวมกันไม่น้อยกว่าสามคน และจะให้มิเลขาธิการด้วยก็ได้

ประธานกรรมการต้องดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่า หรือดำรงตำแหน่งเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา

ข้อ 5 คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ทำเป็นหนังสือตามแบบคำสั่งของทางราชการระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา และเรื่องที่ถูกกล่าวหา ตลอดจนชื่อและตำแหน่งของผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ 6 เมื่อได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบพร้อมทั้งสำเนาคำสั่งให้โดยพลันแต่ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบได้ให้ปิดสำเนาคำสั่งไว้ ณ ที่ทำการของผู้ถูกกล่าวหาและแจ้งโดยหนังสือส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปให้ ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการด้วยในกรณีเช่นนี้เมื่อล่วงพ้นสิบวันนับแต่วันที่ส่งสำเนาคำสั่งดังกล่าว ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว

เมื่อได้ดำเนินการตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการส่งเรื่องกล่าวหาทั้งหมด พร้อมทั้งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและหลักฐานการแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไปให้ประธานกรรมการ เพื่อแจ้งให้กรรมการทราบและทำการสอบสวนให้เสร็จโดยเร็ว ประธานกรรมการทราบคำสั่งวันใดให้บันทึกไว้ในสำนวนด้วย

ข้อ 7 ผู้ถูกกล่าวหาอาจคัดค้านกรรมการ หรือเลขานุการในคณะกรรมการสอบสวนที่มีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

- (1) เป็นผู้ที่ได้รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่กระทำการตามเรื่องที่ถูกกล่าวหา
- (2) เป็นผู้มิประโยชน์ได้เสียในเรื่องที่สอบสวน
- (3) เป็นผู้มิเหตุโกรธเคืองกับผู้ถูกกล่าวหา
- (4) เป็นผู้กล่าวหาหรือเป็นคู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือพี่น้องร่วมบิดา มารดา หรือร่วมบิดาหรือมารดาของผู้กล่าวหาหรือของคู่กรณี

การคัดค้าน ให้คัดค้านต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยทำเป็นหนังสือแสดงเหตุที่คัดค้านนั้นยื่นต่อประธานกรรมการ ภายในเจ็ดวัน นับแต่วันทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

เมื่อได้รับหนังสือคัดค้านแล้ว ให้ประธานกรรมการส่งหนังสือคัดค้านนั้นไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาสั่งการโดยด่วน ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าการคัดค้านนั้นมีเหตุอันควรฟังได้ก็ให้สั่งเปลี่ยนกรรมการ หรือเลขานุการที่ถูกคัดค้าน แต่ถ้าเห็นว่าการคัดค้านนั้นไม่มีเหตุอันควรรับฟัง หรือเห็นว่าแม้จะให้ผู้ที่ถูกคัดค้านนั้นร่วมเป็นคณะกรรมการ

สอบสวนก็ไม่ทำให้เสียความเป็นธรรมจะสั่งยกคำคัดค้านนั้นเสียก็ได้แล้วแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาที่คัดค้านทราบ และส่งเรื่องให้คณะกรรมการสอบสวนรวมสำนวนไว้

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาคัดค้านกรรมการ หรือเลขานุการในคณะกรรมการสอบสวนและผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนยังมิได้สั่งการตามวรรคสาม ห้ามมิให้ผู้ที่ถูกคัดค้านนั้นร่วมในการสอบสวน

ข้อ 8 กรรมการ หรือเลขานุการคนใดในคณะกรรมการสอบสวนมีเหตุอันอาจถูกคัดค้านตามข้อ 7 วรรคหนึ่ง ให้ผู้นั้นรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน กรณีเช่นนี้ให้นำข้อ 7 วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ 9 เมื่อได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า มีเหตุอันควรหรือจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนตัวกรรมการหรือเลขานุการคนใดในคณะกรรมการสอบสวนหรือเปลี่ยนทั้งคณะ หรือแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือลดให้น้อยลง ก็ให้ดำเนินการได้ ทั้งนี้ ให้นำข้อ 4 ข้อ 5 และข้อ 6 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

การเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับคณะกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ไม่กระทบกระเทือนการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

ข้อ 10 คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่รวบรวมพยานหลักฐานเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา

เอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนให้ใช้ต้นฉบับที่แท้จริงแต่ถ้ามีความจำเป็นไม่อาจนำต้นฉบับมาได้ จะใช้สำเนาที่กรรมการ หรือเลขานุการในคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้มี

หน้าที่รับผิดชอบรับรองว่าเป็นสำเนาที่ถูกต้องก็ได้

ข้อ 11 ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ประธานกรรมการได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ถ้ามีความจำเป็น ซึ่งจะสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าวไม่ได้ ก็ให้คณะกรรมการสอบสวนขยายเวลาสอบสวนได้อีกสองครั้งแต่ละครั้งเป็นเวลาไม่เกินสิบห้าวัน โดยให้คณะกรรมการสอบสวนบันทึกแสดงเหตุความจำเป็นที่ต้องขยายเวลาทุกครั้งไว้ในสำนวนด้วย

ในกรณีที่ได้ขยายเวลาการสอบสวนสองครั้งตามวรรคหนึ่งแล้วยังสอบสวนไม่แล้วเสร็จให้คณะกรรมการสอบสวนเร่งทำการสอบสวนต่อไปให้แล้วเสร็จโดยเร็ว แต่ทั้งนี้ให้รายงานเหตุที่ทำให้การสอบสวนไม่แล้วเสร็จต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนภายในสามวันนับแต่วันครบกำหนดเวลาที่ได้ขยายครั้งสุดท้าย และต่อไปทุกสิบห้าวัน และให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนติดตามเร่งรัดการสอบสวนให้แล้วเสร็จโดยเร็วด้วย

ข้อ 12 ในการสอบสวนปากคำบุคคล ต้องมีกรรมการสอบสวนอย่างน้อยสองคนจึงจะเป็นองค์คณะทำการสอบสวนได้

ข้อ 13 ในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ห้ามมิให้บุคคลอื่นมาร่วมทำการสอบสวน

ในการสอบสวน ห้ามมิให้บุคคลอื่นนอกจากผู้กำลังถูกสอบสวนปากคำอยู่เข้าฟังการสอบสวนเว้นแต่บุคคลที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกมาเพื่อประโยชน์ในการสอบสวน

การสอบสวนปากคำบุคคลให้บันทึกถ้อยคำเป็นหนังสือแสดงชื่อ

ที่อยู่ อายุ อาชีพ สัญชาติ และศาสนาของผู้ให้ถ้อยคำ และชื่อของ
กรรมการสอบสวนทุกคนไว้ด้วยเมื่อได้สอบสวนบันทึกถ้อยคำเสร็จแล้ว
ให้อ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟัง หรือจะให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองก็ได้ เมื่อรับว่า
ถูกต้องแล้ว ก็ให้ผู้ให้ถ้อยคำและกรรมการสอบสวนทุกคนลงลายมือ
ชื่อไว้เป็นหลักฐานท้ายบันทึกถ้อยคำนั้นด้วย กรรมการผู้ใดมิได้ร่วม
สอบสวนด้วย ห้ามมิให้ลงลายมือชื่อในบันทึกถ้อยคำนั้น ถ้าบันทึก
ถ้อยคำมีหลายหน้าให้ผู้ให้ถ้อยคำกับกรรมการสอบสวนอย่างน้อยหนึ่ง
คนลงลายมือชื่อไว้ทุกหน้าด้วย ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือ
ชื่อ ก็ให้บันทึกเหตุนั้นไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้น

ในการบันทึกถ้อยคำ ห้ามมิให้ขูดลบ หรือบันทึกข้อความทับ
ถ้าจะต้องแก้ไขข้อความที่ได้บันทึกไว้แล้ว ให้ใช้วิธีขีดฆ่า หรือตอกเติม
และให้ผู้ให้ถ้อยคำกับกรรมการสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนลงลายมือ
ชื่อกำกับไว้ทุกแห่งที่ขีดฆ่าหรือตอกเติม

ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ ให้นำ
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม
ข้อ 14 เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รับเรื่องที่ถูกกล่าวหา
ทั้งหมดตามข้อ 6 แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้ง และอธิบาย
ข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบรวมทั้ง
แจ้งให้ทราบด้วยว่า ในการสอบสวนนี้ผู้ถูกกล่าวหาจะมีสิทธิที่จะได้รับ
แจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และให้ถ้อยคำหรือ
ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยาน
หลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ด้วย แล้วให้ถามผู้ถูกกล่าวหาเพียงว่า
ได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพว่าได้กระทำการตามข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจะไม่ทำการสอบสวนต่อไปก็ได้ หรือถ้าเห็นเป็นการสมควรที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์อันเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวนนั้นโดยละเอียด จะทำการสอบสวนต่อไปตามควรแก่กรณีได้

ในกรณีที่ได้ตามผู้ถูกกล่าวหาตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ถูกกล่าวหามิได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพให้คณะกรรมการสอบสวนเริ่มทำการสอบสวน โดยรวบรวมพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาทั้งหมดเสียก่อน แล้วสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุข้อพยานก็ได้ และให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตลอดจนนำสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ภายในเวลาอันสมควร

การนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาจะนำพยานหลักฐานมาเอง หรือจะอ้างพยานหลักฐานโดยขอให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานหลักฐานนั้นมาก็ได้

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการตามข้อนี้แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนบันทึกไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ 15 ในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาจะให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนหรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้ถูกกล่าวหายื่นต่อคณะกรรมการสอบสวนก็ได้

ก่อนการสอบสวนเสร็จ ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้ให้ถ้อยคำ หรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาไว้แล้วจะขอให้ถ้อยคำเพิ่มเติม หรือยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติม หรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติมต่อคณะกรรมการสอบสวน

อีกก็ได้

ข้อ 16 ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำ หรือไม่ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาภายในเวลาที่คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ทราบล่วงหน้าตามสมควรแล้ว และโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร คณะกรรมการสอบสวนจะดำเนินการสอบสวนไปโดยไม่สอบสวนตัวผู้ถูกกล่าวหาก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ในสำนวนการสอบสวน ในกรณีเช่นนี้ถ้าภายหลังผู้ถูกกล่าวหาขอให้ถ้อยคำ หรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาก่อนสอบสวนเสร็จ ก็ให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหา

ข้อ 17 ถ้าผู้ถูกกล่าวหายื่นคำชี้แจงเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวนต่อ คณะกรรมการสอบสวนหรือต่อผู้มีอำนาจพิจารณาในเวลาใด ๆ ก่อนมีคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษหรือคำวินิจฉัยสั่งการอย่างอื่น ให้คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจพิจารณานั้น รับคำชี้แจงเข้าสำนวนได้พิจารณาด้วย

ข้อ 18 ในกรณีที่พยานไม่มา หรือไม่ยอมมาให้ถ้อยคำ หรือ คณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานไม่ได้ภายในเวลาอันสมควร คณะกรรมการสอบสวนจะไม่สอบสวนพยานนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย ทั้งนี้ เว้นแต่คณะกรรมการสอบสวน เห็นว่ามีเหตุผลสมควรที่พยานไม่สามารถมาได้ตามกำหนด หรือได้ตัวพยานมาให้ถ้อยคำก่อนการสอบสวนพยานสิ้นสุดลงก็ให้ผ่อนผันได้ตามควรแก่กรณี

ข้อ 19 ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า การสอบสวนพยานหลักฐานใด จะทำให้การสอบสวนล่าช้าโดยไม่จำเป็น หรือ

มิใช่เป็นพยานหลักฐานในประเด็นสำคัญ คณะกรรมการสอบสวนจะงดการสอบสวนพยานหลักฐานนั้นเสียก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ในสำนวนการสอบสวน

ข้อ 20 ในกรณีที่จะต้องสอบสวนพยานซึ่งอยู่ต่างท้องที่ คณะกรรมการสอบสวนจะส่งประเด็นไปสอบสวนโดยมอบหมายให้หัวหน้าหน่วยราชการหรือหัวหน้าส่วนราชการในท้องที่นั้นทำการสอบสวนพยานแทนก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ให้หัวหน้าหน่วยราชการหรือหัวหน้าส่วนราชการเลือกข้าราชการที่เห็นสมควรอย่างน้อยอีกหนึ่งคนมาร่วมเป็นองค์คณะทำการสอบสวน

ข้อ 21 ในกรณีที่การสอบสวนปรากฏกรณีมีมูลว่าผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องอื่นนอกจากที่ระบุไว้ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ประธานกรรมการรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยไม่ชักช้า ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า ควรให้คณะกรรมการสอบสวนที่ได้แต่งตั้งไว้แล้วทำการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาในเรื่องอื่นที่เพิ่มขึ้นนั้นด้วย ก็ให้ทำเป็นคำสั่งเพิ่มเติมขึ้น และให้นำข้อ 5 ข้อ 6 และข้อ 14 มาใช้บังคับโดยอนุโลม ในกรณีเช่นนี้ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนรวมเป็นส่วนเดียวกันได้ แต่ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า ควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นใหม่ เพื่อทำการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาในเรื่องที่ปรากฏเพิ่มขึ้นนั้น ก็ให้เป็นไปตามที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะสั่ง

ข้อ 22 ในกรณีที่การสอบสวนปรากฏกรณีมีมูลพาดพิงไปถึงข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้อื่นที่มีได้ระบุตัวเป็นผู้ถูกกล่าวหาตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนว่ามีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่สอบสวนนั้นอันควรถูกกล่าวหาว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงด้วย ให้ประธานกรรมการรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการตามควรแก่กรณีโดยไม่ชักช้า

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง ถ้าผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าควรให้คณะกรรมการสอบสวนที่ได้มีการแต่งตั้งไว้แล้วทำการสอบสวนผู้มีส่วนร่วมกระทำการนั้นด้วย ก็ให้ดำเนินการตามข้อ 5 และข้อ 6 โดยอนุโลม ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้พยานหลักฐานที่ได้ทำการสอบสวนมาแล้ว ประกอบการพิจารณากรณีของผู้มีส่วนร่วมกระทำการนั้นได้เท่าที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าไม่ทำให้เสียความเป็นธรรม และให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนรวมเป็นสำนวนเดียวกันได้

ในกรณีที่ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะใหม่เพื่อทำการสอบสวนผู้ที่มีส่วนร่วมกระทำการ ให้ใช้พยานหลักฐานที่คณะกรรมการสอบสวนเดิมได้ทำการสอบสวนมาแล้ว ประกอบการพิจารณาได้เท่าที่คณะกรรมการสอบสวนที่แต่งตั้งขึ้นใหม่เห็นว่าไม่ทำให้เสียความเป็นธรรม

ข้อ 23 เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการตามข้อ 14 วรรคหนึ่งแล้ว ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้บังคับบัญชาชั้นต้น หรือคณะกรรมการสอบสวนในกรณีที่เกี่ยวข้องได้สอบสวน หรือพนักงานสอบสวน

ได้สอบสวนทางอาญา หรือได้มีคำพิพากษาเกี่ยวกับเรื่องที่จะต้องสอบสวนตามข้อ 5 และข้อ 14 วรรคหนึ่ง อยู่แล้ว ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามทางสอบสวนหรือทางพิจารณาหรือตามคำพิพากษานั้นได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการตามข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจะนำเอาสำนวนการสอบสวนของผู้บังคับบัญชาชั้นต้น หรือของคณะกรรมการสอบสวนในกรณีที่เกี่ยวข้อง หรือของพนักงานสอบสวนหรือสำนวนของพนักงานอัยการ สำนวนการพิจารณาของศาล หรือสำเนาคำพิพากษานั้นอย่างหนึ่งอย่างใดมาใช้เป็นสำนวนการสอบสวนและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาโดยไม่สอบสวนพยานหลักฐานอื่นก็ได้ และเมื่อได้ดำเนินการตามข้อ 14 วรรคสามแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนประชุมปรึกษาและดำเนินการตามข้อ 24 ต่อไป

ข้อ 24 เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ทำการรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เสร็จแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนประชุมปรึกษาเพื่อทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยสรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่าง ๆ พร้อมทั้งแสดงความเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือบกพร่องในหน้าที่ราชการหรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา 46 ทวิ หรือไม่ อย่างไร หรือได้กระทำผิดวินัยอย่างไรหรือไม่ โดยอาศัยพยานหลักฐานและเหตุผลอย่างไร ถ้ากระทำผิดวินัยเป็นความผิดตามกฎหมาย ก.ร. ฉบับใด ข้อใด และควรได้รับโทษสถานใด หรือมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะพึงลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ถ้าให้รับราชการ

ต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการตามมาตรา 46 ตริ หรือไม่ อย่างไร หากกรรมการสอบสวนคนใดมีความเห็นแย้ง ให้ทำความเห็นแย้งติดไว้กับรายงานการสอบสวนด้วย รายงานการสอบสวนเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนการสอบสวน และให้คณะกรรมการสอบสวนทำสารบัญสำนวนการสอบสวนติดสำนวนไว้ด้วย

ในการประชุมปรึกษาของคณะกรรมการสอบสวนต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด และไม่น้อยกว่าสามคนจึงจะเป็นองค์คณะทำการประชุมปรึกษาได้ ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่ประธาน ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ทำรายงานการสอบสวนตามวรรคหนึ่งและเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้วจึงจะถือว่าได้สอบสวนเสร็จ

ข้อ 25 ในระหว่างการสอบสวน แม้จะมีการโอน และแต่งตั้งผู้ถูกกล่าวหาไปดำรงตำแหน่งนอกบังคับบัญชาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ก็ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ แล้วทำรายงานการสอบสวนและเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาส่งไปให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่ของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจตามมาตรา 53 พิจารณาดำเนินการต่อไป

ข้อ 26 เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้เสนอสำนวนสอบสวนแล้ว

ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้บังคับบัญชาตามข้อ 25 แล้วแต่กรณีพิจารณาสั่งการให้เสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับสำนวนการสอบสวนนั้น ถ้ายังพิจารณาสั่งการไม่เสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ขยายเวลาได้หนึ่งครั้งเป็นเวลาไม่เกินสิบห้าวันและให้เร่งพิจารณาสั่งการให้เสร็จภายในเวลาดังกล่าว ถ้าขยายเวลาแล้วยังพิจารณาสั่งการไม่เสร็จ ให้รายงานเหตุที่ทำให้พิจารณาสั่งการไม่เสร็จนั้นต่อผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 ของผู้ถูกกล่าวหาในระดับเหนือขึ้นไปภายในสามวัน นับแต่วันครบกำหนดเวลาที่ได้ขยายนั้น และให้ผู้บังคับบัญชาที่ได้รับรายงานนั้น ติดตามเร่งรัดการพิจารณาให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

ข้อ 27 ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจตามมาตรา 53 หรือมาตรา 58 วรรคสาม แล้วแต่กรณี เห็นสมควรให้สอบสวนเพิ่มเติมประการใด ก็ให้กำหนดประเด็นพร้อมทั้งส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องไปให้ประธานกรรมการเพื่อดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น เมื่อประธานกรรมการได้รับเรื่องที่จะต้องสอบสวนเพิ่มเติมแล้ว ให้บันทึกวันรับเรื่องนั้นไว้ในสำนวน

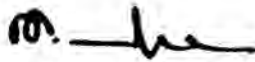
ในกรณีที่จะต้องสอบสวนเพิ่มเติมนี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมให้เสร็จภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ประธานกรรมการได้รับเรื่องที่จะต้องสอบสวนเพิ่มเติม และเมื่อสอบสวนเสร็จแล้วให้ส่งพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวนเพิ่มเติมไปให้ผู้สั่งสอบสวนโดยไม่ต้องทำความเห็น

ข้อ 28 ในกรณีที่ปรากฏว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือการสอบสวนตอนใดทำไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการตาม

กฎ ก.ร. นี้ ในส่วนที่มีข้อสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ไม่ทำให้จำนวนการสอบสวนทั้งหมดเสียไป ผู้มีอำนาจตามมาตรา 53 หรือมาตรา 58 วรรคสาม แล้วแต่กรณี จะสั่งให้แก้ไขหรือดำเนินการเสียใหม่เฉพาะตอนที่ไม่ต้องนั้นก็ได

ข้อ 29 การนับเวลาตามกฎ ก.ร. นี้ สำหรับเวลาเริ่มต้นให้นับวันถัดจากวันแรกแห่งเวลานั้นเป็นวันเริ่มนับวันเวลา แต่ถ้าเป็นกรณีขยายเวลาให้นับวันต่อจากวันสุดท้ายแห่งเวลาเดิมเป็นวันเริ่มเวลาที่ขยายออกไป ส่วนเวลาสุดสิ้นนั้นถ้าวันสุดท้ายแห่งเวลาตรงกับวันหยุดราชการให้นับวันเริ่มเปิดราชการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งเวลา

ให้ไว้ ณ วันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2541

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้คือ โดยเห็นเป็นการสมควรปรับปรุงกฎ ก.ร. ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2520) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาโดยเพิ่มกรณีถูกกล่าวหาหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 46 ทวิ เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

"กฎ ก.ร. ฉบับที่ 23 (พ.ศ. 2541). "ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 115 ตอนที่ 94 ก. 14 ธันวาคม 2541.

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 24 (พ.ศ. 2542)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญออกจากราชการ
กรณีไม่สามารถปฏิบัติราชการให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 46 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 การสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญใดออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนกรณีที่ไม่สามารถปฏิบัติราชการให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลนั้น ให้ส่วนราชการพิจารณาจากผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้นั้นเป็นหลัก และให้ส่วนราชการดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. นี้

ข้อ 3 การพิจารณาผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญในสังกัดตามข้อ 2 ให้ผู้บังคับบัญชากำหนดเป้าหมายหรือมาตรฐานการปฏิบัติงานและคุณลักษณะของการปฏิบัติงานที่ทางราชการ

พึงประสงค์ และประกาศให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญในสังกัดได้ทราบ โดยทั่วกันเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหกเดือนก่อนการประเมินผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญในสังกัด โดยให้ผู้บังคับบัญชาประเมินผลการปฏิบัติงานตามวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ร. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน โดยอนุโลม

ข้อ 4 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดซึ่งผู้บังคับบัญชาได้ประเมินผลการปฏิบัติงานแล้วเห็นว่ามีการปฏิบัติงานต่ำกว่าเป้าหมายหรือมาตรฐานการปฏิบัติงานตามข้อ 3 และไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีเป็นเวลาติดต่อกันเป็นเวลาสองปี ให้ผู้บังคับบัญชาแจ้งผลการประเมินหรือผลการพิจารณาพร้อมเหตุผลและกำหนดให้ผู้ นั้นพัฒนาหรือปรับปรุงตนเองภายในระยะเวลาสามเดือนแต่ไม่เกินหกเดือนหรือตามจำนวนครั้งที่กำหนดภายในระยะเวลาดังกล่าวนับแต่วันที่แจ้งผลการประเมินหรือผลการพิจารณาให้ทราบโดยให้ลงลายมือชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐาน

ในกรณีที่เห็นสมควร ผู้บังคับบัญชาอาจเสนอความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 เพื่อพิจารณาแต่งตั้งให้ไปดำรงตำแหน่งอื่นในระดับเดียวกันกับที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้นั้นมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง ซึ่งอาจคาดหมายได้ว่าจะทำให้ผู้นั้นปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

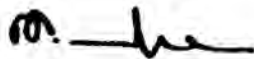
เมื่อได้ดำเนินการตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาประเมินผลการปฏิบัติงานภายหลังการปรับปรุงตนเองของผู้นั้นอย่างน้อยสองครั้งภายในระยะเวลาห่างเท่า ๆ กัน ในการประเมินผลการปฏิบัติงานภายหลังการปรับปรุงตนเองแต่ละครั้งผู้บังคับบัญชา

อาจแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นเพื่อดำเนินการและเสนอแนะความคิดเห็นต่อผู้บังคับบัญชาก็ได้

ข้อ 5 ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้ประเมินผลการปฏิบัติงานตามกฎหมาย ก.ร. นี้ แล้วเห็นว่าข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีผลการปฏิบัติงานต่ำกว่าเป้าหมายหรือมาตรฐานการปฏิบัติงานตามข้อ 3 แต่ไม่เข้ากรณีตามข้อ 4 ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นสมควรให้ได้รับการพัฒนาและปรับปรุงตนเองเพื่อให้การปฏิบัติราชการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลแล้ว ผู้บังคับบัญชาอาจพิจารณาดำเนินการตามข้อ 4 ได้

ข้อ 6 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดซึ่งผู้บังคับบัญชาได้ให้โอกาสพัฒนาและปรับปรุงตนเองตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ 4 แล้ว แต่ผลการประเมินยังต่ำกว่าเป้าหมายหรือมาตรฐานการปฏิบัติงานตามข้อ 3 ให้ผู้บังคับบัญชาทำความเห็นเสนอผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 เพื่อพิจารณาสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการต่อไป

ให้ไว้ ณ วันที่ 29 มกราคม 2542

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้คือ โดยที่ มาตรา 46 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 กำหนดว่า เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไม่สามารถปฏิบัติราชการให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลในระดับอันเป็นที่พอใจของทางราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. จึงจำเป็นต้องออกกฎ ก.ร. นี้

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 25 (พ.ศ. 2542)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) และมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518

ข้อ 3 ในกฎ ก.ร. นี้

"ผู้บังคับบัญชาชั้นต้น" หมายความว่า หัวหน้าส่วนราชการระดับกองหรือผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

"ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ" หมายความว่า ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

"ส่วนราชการ" หมายความว่า สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น ตามมาตรา 6 (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535

ข้อ 4 ภายใต้บังคับข้อ 13 (2) ให้ผู้ได้รับบรรจุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา 22 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งเป็นเวลาหกเดือนนับแต่วันเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นต้นไป

ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาดำเนินการในเรื่องการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการอย่างจริงจัง มีความเที่ยงธรรมและได้มาตรฐานในอันที่จะให้การทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นกระบวนการเลือกสรรบุคคลเข้ารับราชการอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อ 5 ให้ส่วนราชการเจ้าสังกัดกำหนดรายการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ตามความเหมาะสม แต่อย่างน้อยต้องประกอบด้วยความรู้ที่ใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ ความสามารถในการปฏิบัติงาน ปริมาณงาน คุณภาพของงาน ความอดุสาหะ ความรับผิดชอบ ความสามารถในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น ความสนใจที่จะพัฒนาตนเอง คุณธรรม และการรักษาวินัย

วิธีการประเมินและมาตรฐานหรือเกณฑ์การประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามแบบที่ส่วนราชการเจ้าสังกัดกำหนด แล้วรายงานให้ ก.ร. ทราบ

ข้อ 6 ให้ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นดูแลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ และมอบหมายงานให้ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการปฏิบัติ และแจ้งให้ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการทราบอย่างชัดเจนเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติงาน การประพฤติตน รายการประเมิน วิธีการประเมิน และมาตรฐานหรือเกณฑ์การประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ข้อ 7 ให้ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการทำรายงานการปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนตามที่ได้รับมอบหมายเสนอผู้บังคับบัญชาชั้นต้นตามแบบและวิธีการที่ส่วนราชการเจ้าสังกัดกำหนด

ข้อ 8 ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุแต่งตั้งคณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ประกอบด้วยประธานกรรมการและกรรมการอีกจำนวนสองคน ซึ่งอย่างน้อยต้องแต่งตั้งจากผู้บังคับบัญชาชั้นต้นหนึ่งคน และข้าราชการผู้เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกหนึ่งคน

ข้อ 9 ให้คณะกรรมการทำหน้าที่ประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการของผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามรายการประเมิน วิธีการประเมิน และมาตรฐาน หรือเกณฑ์การประเมินที่กำหนดไว้ในข้อ 5 ทำการประเมินสองครั้ง โดยประเมินครั้งแรกเมื่อทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการมาแล้วเป็นเวลาสามเดือน และประเมินครั้งที่สองเมื่อทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการครบหกเดือน เว้นแต่คณะกรรมการไม่อาจประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการในแต่ละครั้งได้อย่างชัดเจน เนื่องจากผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ลาคลอดบุตร ลาป่วย ซึ่งจำเป็นต้องรักษาตัวเป็นเวลานาน ลาป่วย เพราะประสบอันตรายภายในขณะปฏิบัติราชการตามหน้าที่หรือในขณะที่

เดินทางไปหรือกลับจากปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือลาเข้ารับการตรวจเลือก หรือเข้ารับการเตรียมผล คณะกรรมการจะประเมินผลรวมเมื่อทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการครบหกเดือนแล้วก็ได้

ในกรณีที่มีการขยายระยะเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามข้อ 13 (2) เมื่อครบกำหนดระยะเวลาที่ขยายแล้วให้ประเมินอีกครั้งหนึ่ง

ข้อ 10 ผลการประเมินของคณะกรรมการให้เป็นไปตามเสียงข้างมาก กรรมการที่ไม่เห็นด้วยอาจทำความเห็นแย้งรวมไว้ก็ได้

ข้อ 11 เมื่อคณะกรรมการได้ดำเนินการตามข้อ 9 แล้ว ให้ประธานกรรมการรายงานผลการประเมินต่อผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามแบบหมายเลข 1 ท้ายกฎ ก.ร. ดังนี้

(1) ในกรณีที่ผลการประเมินไม่ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อ 5 ให้รายงานเมื่อทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการครบหกเดือนหรือเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาที่ขยายตามข้อ 13 (2) แล้ว

(2) ในกรณีที่ผลการประเมินต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อ 5 ให้รายงานเมื่อเสร็จสิ้นการประเมินแต่ละครั้ง

ข้อ 12 เมื่อผู้มีอำนาจสั่งบรรจุได้รับรายงานตามข้อ 11 (1) แล้ว ให้ประกาศว่าผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการนั้นเป็นผู้ผ่านการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการพร้อมแจ้งให้ผู้ขึ้นทราบบ และรายงานตามแบบหมายเลข 2 ท้ายกฎ ก.ร. นี้ ไปยัง ก.ร. ภายในห้าวันทำการนับแต่วันประกาศ

ข้อ 13 เมื่อผู้มีอำนาจสั่งบรรจุได้รับรายงานตามข้อ 11 (2) ให้ดำเนินการดังนี้

(1) ในกรณีที่เห็นควรให้ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการออกจากราชการ ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุแสดงความเห็นในแบบหมายเลข 1 ท้ายกฎ ก.ร. นี้ และมีคำสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการภายในห้าวันทำการนับแต่วันที่ได้รับรายงานพร้อมทั้งแจ้งให้ผู้นั้นทราบและส่งสำเนาคำสั่งให้ออกไปยัง ก.ร. ภายในห้าวันทำการนับแต่วันที่มิคำสั่ง

(2) ในกรณีที่เห็นควรให้ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปจนครบหกเดือน หรือควรขยายเวลาดทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปอีกระยะเวลาหนึ่งเป็นเวลาสามเดือนแล้วแต่กรณี ให้แสดงความเห็นในแบบหมายเลข 1 ท้ายกฎ ก.ร. นี้ แล้วแจ้งให้ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ผู้บังคับบัญชาชั้นต้น และคณะกรรมการทราบ เพื่อทำการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไป

ในกรณีที่ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการจนสิ้นสุดระยะเวลาที่ขยายแล้ว และผู้มีอำนาจสั่งบรรจุได้รับรายงานว่าผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการของผู้นั้นยังต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานอีก ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุมีคำสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการโดยนำความใน (1) มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ 14 การนับเวลาดทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นเดือนตามกฎ ก.ร. นี้ ให้นับวันที่ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการไม่ได้มาปฏิบัติงานรวมเป็นเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วย และให้นับวันเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการวันแรกเป็นวันเริ่มต้น และนับวันก่อนหน้าจะถึงวันที่ตรงกับวันเริ่มต้นนั้นของเดือนสุดท้ายแห่งระยะเวลาเป็นวันสิ้นสุดระยะเวลา ถ้าไม่มีวันตรงกันในเดือนสุดท้าย ให้ถือเอาวันสุดท้าย

ของเดือนนั้นเป็นวันสิ้นสุดระยะเวลา

ข้อ 15 ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการผู้ใดได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นตามวุฒิ ย้าย โอน หรือออกจากราชการไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารแล้วได้รับบรรจุกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญอีก ให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและนับเวลาดทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ดังนี้

(1) กรณีได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับสูงขึ้นในสายงานเดิมตามวุฒิที่ได้รับเพิ่มขึ้นหรือสูงขึ้น ให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและนับเวลาดทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อเนื่องไปกับตำแหน่งเดิม ถ้าได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับสูงขึ้นในต่างสายงานให้เริ่มทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและนับเวลาดทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการใหม่

(2) กรณีย้ายไปดำรงตำแหน่งในสายงานเดิม ให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและนับเวลาดทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อเนื่องกับตำแหน่งเดิม ถ้าย้ายไปดำรงตำแหน่งในต่างสายงาน ให้เริ่มทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและนับเวลาดทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการใหม่

(3) กรณีออกจากราชการไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร เมื่อได้รับบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา 41 แล้วไม่ว่าในสายงานเดิมหรือต่างสายงาน ให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและนับเวลาดทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อเนื่องกับตำแหน่งเดิม

ข้อ 16 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามกฎหมาย ก.ร. ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2518) ออกตาม

ความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518
ว่าด้วยการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการในวันที่กฎ ก.ร. ฉบับนี้ใช้บังคับ
ให้ผู้นั้นทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามกฎ ก.ร. ฉบับดังกล่าวต่อไป

ให้ไว้ ณ วันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2542

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

แบบหมายเลข 1

แบบรายงานผลการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

นาย..... (ส่วนราชการ.....) ได้มีคำสั่ง /
 ลงวันที่..... แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ
 เพื่อให้การประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ.....
 ซึ่งได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง..... งานกลุ่ม.....
 ประเภทวิชา..... กรม.....
 ตั้งแต่วันที่ เดือน..... พ.ศ. ปี

คณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ทำการประเมินผลการทดลอง
 ปฏิบัติหน้าที่ราชการของข้าราชการชั้นผู้น้อย ผลการประเมินผลการทดลองปฏิบัติราชการเป็นดังนี้
 การประเมินครั้งที่ 1
 ระหว่างวันที่.....เดือน..... พ.ศ. ถึงวันที่.....เดือน..... พ.ศ.

- ไม่ดีกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด
- ดีกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด
 - () ดีเฉพาะให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ
 - () ดีสมควรให้ดำรงการราชการ

เหตุผล.....

ลงชื่อ.....
 ประธานกรรมการประเมินผล
 ภาวคตสหภาพฯ คณิตศาสตร์
 วันที่.....

ความคิดเห็นของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ

.....

ลงชื่อ.....
 ตำแหน่ง.....
 วันที่.....

หมายเหตุ * ระบุที่ถูกต้องของปฏิบัติหน้าที่ราชการ
 ** ราชการผู้มีอำนาจสั่งบรรจุเฉพาะกรณีต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด

2-

แบบประเมินครั้งที่ 2 หรือ ผลการประเมินรวมเมื่อทดสอบปฏิบัติหน้าที่ครบครบทุกเดือน
ระหว่างวันที่.....เดือน..... พ.ศ..... ถึงวันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

- ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด
- ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด
- () เห็นควรให้ขยายระยะเวลาทดลองปฏิบัติภาระกิจไปอีกสามเดือน
- () เห็นควรให้ขยายภาระกิจ

เหตุผล.....

ลงชื่อ.....

(.....)
ประธานคณะกรรมการประเมินผล
การทดลองปฏิบัติหน้าที่
วันที่.....

ความเห็นของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ

ลงชื่อ.....

ตำแหน่ง.....

วันที่.....

แบบประเมินกรณีขยายเวลาการทดลองปฏิบัติงานซึ่งนับเป็นระยะเวลา

ระหว่างวันที่.....เดือน..... พ.ศ. ถึงวันที่.....เดือน..... พ.ศ.

ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด

ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด

ลงชื่อ.....

.....

ประธานคณะกรรมการประเมินผล

การทดลองปฏิบัติงานข้าราชการ

วันที่.....

ความเห็นของผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

.....

ตำแหน่ง.....

วันที่.....

แบบหมายเลข 2
แบบรายงาน ก.ร.

ด้วย..... เลขราชการ..... ได้มีคำสั่ง /

ตั้งวันที่..... บรรพบุรุษแต่งตั้ง..... เจ้าบริหารราชการใน

ตำแหน่ง..... งานปกครองภายใน.....

กรม..... โดยให้เหตุผลของปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งที่ได้รายงานตั้ง

ตั้งแต่วันที่ เดือน พ.ศ. เป็นต้นไป

บัดนี้ ข้าพเจ้าขอด้วยเกล้าฯ ได้ขอลงปฏิบัติหน้าที่ราชการครบถ้วนตามคำสั่งเมื่อ วันที่ เดือน

พ.ศ. รวมเป็นเวลาทั้งสิ้น เดือน บัญชีว่ามีผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดและมีความเหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งที่ได้ให้

แต่งตั้งต่อไปได้ จึง..... (ขอขมา) ได้ประกาศให้เป็นผู้นำนการทดลอง

ปฏิบัติงานหน้าที่ราชการและได้แจ้งให้บุคคลดังกล่าวทราบแล้ว

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่.....

หมายเหตุ

* ให้ระบุชื่อผู้ที่ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการทุกคน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 26 (พ.ศ. 2544)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยกรณีที่อาจารย์ร้องทุกข์ การร้องทุกข์ และการพิจารณา
เรื่องร้องทุกข์ข้อให้แก้ไขหรือแก้ความคับข้องใจ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 60 ตริ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 กรณีที่อาจารย์ร้องทุกข์ การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อตน ให้เป็นไปตามกรณีและหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. นี้

ข้อ 3 ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชา อาจารย์ร้องทุกข์ได้ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาปฏิบัติต่อตน ดังนี้

(1) บริหารงานบุคคลโดยเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อกฎหมาย

(2) ไม่มอบหมายงานให้ปฏิบัติ หรือ

(3) ประวิงเวลาหรือหน่วงเหนี่ยวการดำเนินการบางเรื่องเป็นเหตุให้เสียสิทธิหรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ในเวลาอันสมควร

ข้อ 4 เมื่อผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อตนในกรณีที่กำหนดไว้ตามข้อ 3 ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชานั้นจะร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจก็ได้ หรือถ้าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาไม่ประสงค์จะร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาดังกล่าว อาจร้องทุกข์โดยตรงต่อ ก.ร. ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ข้อ 5 ในกรณีที่ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาซึ่งมีความคับข้องใจได้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจ ให้ผู้บังคับบัญชาจัดให้มีการปรึกษาหารือหรือแก้ไขความคับข้องใจนั้น ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการร้องทุกข์ ถ้าผู้บังคับบัญชามีได้ดำเนินการใดๆ หรือดำเนินการแล้วแต่ไม่เป็นที่พอใจ ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาอาจร้องทุกข์ต่อ ก.ร. ต่อไปได้อีกภายในสิบห้าวันนับแต่วันสิ้นสุดระยะเวลาสามสิบวันดังกล่าว

ข้อ 6 การร้องทุกข์ขอให้แก้ไขหรือแก้ความคับข้องใจ จะต้องร้องทุกข์ด้วยตนเอง

การร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจจะกระทำด้วยวาจาหรือทำเป็นหนังสือก็ได้

คำร้องทุกข์ในกรณีที่ร้องทุกข์ต่อ ก.ร. ต้องทำเป็นหนังสือและลงลายมือชื่อและตำแหน่งของผู้ร้องทุกข์และต้องมีสาระสำคัญที่แสดงข้อเท็จจริงและปัญหาของเรื่องให้เห็นว่าผู้บังคับบัญชาปฏิบัติต่อตนทำให้เกิดความคับข้องใจอย่างไร และความประสงค์ของการร้องทุกข์

ถ้าผู้ร้องทุกข์ประสงค์จะแถลงการณ์ด้วยวาจาในชั้นพิจารณาของ ก.ร. ให้แจ้งไว้ในหนังสือร้องทุกข์หรือจะทำเป็นหนังสือต่างหากก็ได้ แต่ต้องยื่นหรือส่งก่อนที่ ก.ร. เริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์โดยยื่นหรือส่งตรงต่อ ก.ร.

ข้อ 7. เพื่อประโยชน์ในการนับระยะเวลาร้องทุกข์

(1) ในกรณีที่เหตุร้องทุกข์เกิดจากการที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งเป็นหนังสือต่อผู้ร้องทุกข์ให้ถึงวันที่ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ถ้าผู้ถูกสั่งไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง และมีการแจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกสั่งทราบกับมอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกสั่ง แล้วทำบันทึกลงวันเดือนปี เวลา และสถานที่ที่แจ้งและลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมทั้งพยายามรู้เห็นไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถึงวันที่แจ้งนั้นเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งได้โดยตรง และได้แจ้งเป็นหนังสือส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกสั่ง ณ ที่อยู่ของผู้ถูกสั่ง ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ โดยส่งสำเนาคำสั่งไปให้สองฉบับเพื่อให้ผู้ถูกสั่งเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งส่งกลับคืนมา

เพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับ ในกรณีเช่นนี้ เมื่อล่วงพ้นสามสิบวันนับแต่วันที่ปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนว่าผู้ถูกสั่งได้รับเอกสารดังกล่าวหรือมีผู้รับแทนแล้ว แม้ยังไม่ได้รับสำเนาคำสั่งฉบับที่ให้ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งกลับคืนมาให้ถือว่าผู้ถูกสั่งได้รับทราบคำสั่งแล้ว

(2) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาไม่มีคำสั่งเป็นหนังสือต่อผู้ร้องทุกข์โดยตรง ให้ถือว่าวันที่มีหลักฐานยืนยันว่าผู้ร้องทุกข์รับทราบหรือควรได้ทราบคำสั่งนั้นเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

(3) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์โดยไม่ได้มีคำสั่งอย่างใด ให้ถือว่าวันที่ผู้ร้องทุกข์ควรได้ทราบถึงการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ข้อ 8 การร้องทุกข์ต่อ ก.ร. ให้ทำหนังสือร้องทุกข์ถึงประธาน ก.ร. หรือเลขานุการ ก.ร. พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องหนึ่งฉบับ และยื่นที่สำนักงานเลขานุการ ก.ร.

ผู้ร้องทุกข์จะยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องหนึ่งฉบับผ่านผู้บังคับบัญชาหรือผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจก็ได้ และให้ผู้บังคับบัญชานั้นดำเนินการตามข้อ 12 วรรคสอง หรือวรรคสาม แล้วแต่กรณี

ข้อ 9 ในกรณีที่มีผู้นำหนังสือร้องทุกข์มายื่นเอง ให้ผู้รับหนังสือร้องทุกข์ออกไปรับหนังสือประทับตรารับหนังสือ และลงทะเบียนรับหนังสือไว้เป็นหลักฐานในวันที่ได้รับหนังสือตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณ และให้ถือว่าวันที่รับหนังสือตามหลักฐานดังกล่าวเป็นวันยื่นหนังสือร้องทุกข์

ในกรณีที่ส่งหนังสือร้องทุกข์ทางไปรษณีย์ ให้ถือว่าวันที่ทำการ

ไปรษณีย์ต้นทางออกใบรับฝากเป็นหลักฐานฝากส่งหรือวันที่ที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตราวันที่ของหนังสือเป็นวันส่งหนังสือร้องทุกข์

ข้อ 10 เมื่อได้ยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์ไว้แล้ว ผู้ร้องทุกข์จะยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มก่อนที่ ก.ร. เริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ก็ได้ โดยยื่นหรือส่งตรงต่อ ก.ร.

ข้อ 11 ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ไม่ประสงค์จะให้มีการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ต่อไปจะขอถอนเรื่องร้องทุกข์ก่อนที่ ก.ร. พิจารณาเรื่องร้องทุกข์เสร็จสิ้นก็ได้ โดยทำเป็นหนังสือยื่นหรือส่งตรงต่อ ก.ร.

เมื่อได้ถอนเรื่องร้องทุกข์แล้ว การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์นั้นให้เป็นอันระงับไป

ข้อ 12 เมื่อได้รับหนังสือร้องทุกข์ตามข้อ 8 วรรคหนึ่ง ให้สำนักงานเลขานุการ ก.ร. มีหนังสือแจ้งพร้อมทั้งส่งสำเนาหนังสือร้องทุกข์ให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจทราบโดยเร็ว และให้ผู้บังคับบัญชาผู้นั้นทำคำชี้แจงและส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี) ไปยังสำนักงานเลขานุการ ก.ร. ภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับหนังสือ

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้รับหนังสือร้องทุกข์ที่ได้ยื่นหรือส่งตามข้อ 8 วรรคสอง ให้ผู้บังคับบัญชานั้นส่งหนังสือร้องทุกข์พร้อมทั้งสำเนาต่อไปยังผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจภายในสามวันทำการนับแต่วันที่ได้รับหนังสือร้องทุกข์

เมื่อผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจได้รับหนังสือร้องทุกข์ที่ได้ยื่นหรือส่งตามวรรคสอง หรือข้อ 8 วรรคสอง ให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจนั้นจัดส่งคำชี้แจงของตน

และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี) ไปยังสำนักงานเลขานุการ ก.ร. ภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันได้รับหนังสือร้องทุกข์

ข้อ 13 การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ให้ ก.ร. พิจารณาจากเรื่องราวการปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ของผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจ ในกรณีจำเป็นและสมควรอาจขอเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม รวมทั้งคำชี้แจงจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือบุคคลใด หรือขอให้ผู้แทนหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือบุคคลใดมาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้

ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา หาก ก.ร. พิจารณาเห็นว่า การแถลงการณ์ด้วยวาจาไม่จำเป็นแก่การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์จะให้งดการแถลงการณ์ด้วยวาจาเสียก็ได้

ข้อ 14 การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ ถ้า ก.ร. เห็นว่า

(1) การปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อผู้ร้องทุกข์มิได้มีลักษณะตามที่กำหนดในข้อ 3 ให้มีมติยกคำร้องทุกข์

(2) การปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อผู้ร้องทุกข์มีลักษณะที่กำหนดในข้อ 3 ให้มีมติให้แก้ไข หรือถ้าแก้ไขไม่ได้ ให้สั่งดำเนินการประการอื่นหรือให้ขอแนะนำตามที่เห็นสมควรเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ

การพิจารณามีมติตามวรรคหนึ่ง ให้บันทึกเหตุผลของการพิจารณาวินิจฉัยไว้ในรายงานการประชุมด้วย

ข้อ 15 เมื่อ ก.ร. ได้พิจารณาวินิจฉัยและมีมติตามข้อ 13 เป็น

ประการใดแล้วให้เลขานุการ ก.ร. แจงให้ประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการวุฒิสภา หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามมาตรา 6 (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 แล้วแต่กรณีสั่งผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจให้ปฏิบัติให้เป็นไปตามมตินั้น และเมื่อได้สั่งหรือปฏิบัติตามมติดังกล่าวแล้วให้แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว มติของ ก.ร. ให้เป็นที่สุด

ข้อ 16 การนับระยะเวลาตามกฎหมาย ก.ร. นี้ สำหรับเวลาเริ่มต้นให้นับวันถัดจากวันแรกแห่งเวลานั้นเป็นวันเริ่มนับระยะเวลา ส่วนเวลาสิ้นสุด ถ้าวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาตรงกับวันหยุดราชการ ให้นับวันเริ่มเปิดราชการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งเวลา

ให้ไว้ ณ วันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2544

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้คือ เนื่องจาก มาตรา 60 ตี แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ.2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 บัญญัติให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ซึ่งมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อตนในกรณีตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. อาจร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชา หรือ ก.ร. แล้วแต่กรณี ตามที่กำหนดไว้เพื่อขอให้แก้ไขหรือแก้ความคับข้องใจได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. จึงจำเป็นต้องออกกฎ ก.ร. นี้

กฎ ก.ร.
ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือน
พ.ศ. 2544

เพื่อให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ปฏิบัติราชการมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในระดับอันเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ ได้รับบำเหน็จความชอบโดยการเลื่อนชั้นเงินเดือน

ก.ร. จึงเห็นสมควรวางหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือน เพื่อให้ผู้บังคับบัญชานำไปใช้ประกอบการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนให้เกิดความเป็นธรรม ได้มาตรฐาน และเป็นสิ่งจูงใจให้ข้าราชการเกิดความกระตือรือร้นที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลดียิ่งขึ้น รวมทั้งดำเนินการเพื่อให้ผู้ที่ไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือมีความประพฤติที่ไม่เหมาะสมได้เกิดความสำนึก โดยได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างจากผู้ปฏิบัติหน้าที่ราชการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล รักษาวินัย และปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นข้าราชการ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 36 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ.2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2535 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2544

เป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิก

(1) กฎ ก.ร. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน

(2) กฎ ก.ร. ฉบับที่ 20 (พ.ศ.2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ.2518 ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน

ข้อ 3 ในกฎ ก.ร. นี้

"ปี" หมายความว่า ปีงบประมาณ

"ครึ่งปีแรก" หมายความว่า ระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม ถึงวันที่ 31 มีนาคม

"ครึ่งปีหลัง" หมายความว่า ระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน ถึงวันที่ 30 กันยายน

"ครึ่งปีที่แล้วมา" หมายความว่า ระยะเวลาครึ่งปีแรกหรือครึ่งปีหลังที่ผ่านมาแล้วแต่กรณี

"ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน" หมายความว่า ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ.2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2535

ข้อ 4 ให้ผู้บังคับบัญชาและผู้ที่ได้รับมอบหมายประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญปีละสองครั้งตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนด

ข้อ 5 การเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้เลื่อนปี

ละสองครั้ง ดังนี้

- (1) ครั้งที่หนึ่งครึ่งปีแรก เลื่อนวันที่ 1 เมษายนของปีที่ได้เลื่อน
- (2) ครั้งที่สองครึ่งปีหลัง เลื่อนวันที่ 1 ตุลาคมของปีถัดไป

ข้อ 6 การเลื่อนขึ้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้เลื่อนได้ไม่เกินขั้นสูงของอันดับเงินเดือนสำหรับตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง เว้นแต่

(1) ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับต่ำกว่าเดิมโดยได้รับเงินเดือนในอันดับและขั้นที่ได้รับอยู่เดิม ให้เลื่อนได้ไม่เกินขั้นสูงของอันดับเงินเดือนเดิม

(2) ผู้ที่ได้รับเงินเดือนถึงขั้นสูงของอันดับและได้รับเงินเดือนในอันดับที่สูงขึ้นอีกหนึ่งอันดับ ให้เลื่อนได้ไม่เกินขั้นสูงของอันดับเงินเดือนนั้น

ข้อ 7 ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนครั้งขึ้นในแต่ละครั้งต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(1) ในครึ่งปีที่แล้วมาได้ปฏิบัติงานตามหน้าที่ของตนด้วยความสามารถ และด้วยความอดสาหะจนเกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาประเมินตามข้อ 4 แล้วเห็นว่าอยู่ในเกณฑ์ที่สมควรจะได้เลื่อนขึ้นเงินเดือนครั้งขึ้น

(2) ในครึ่งปีที่แล้วมาจนถึงวันออกคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนต้องไม่ถูกสั่งลงโทษทางวินัยที่หนักกว่าโทษภาคทัณฑ์ หรือไม่ถูกศาลพิพากษาในคดีอาญาให้ลงโทษในความผิดที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือความผิดที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ซึ่งมีโทษความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดอยู่ในหลักเกณฑ์ที่สมควรได้เลื่อนขึ้นเงินเดือนและได้ถูกงดเลื่อนขึ้นเงินเดือนเพราะถูกลงโทษ

ทางวินัยหรือถูกศาลพิพากษาในคดีอาญาให้ลงโทษในกรณีนั้นมาแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำครั้งต่อไปให้ผู้นั้นตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน หรือวันที่ 1 ตุลาคมของครั้งที่จะได้เลื่อนเป็นต้นไป

(3) ในครั้งที่แล้วมาต้องไม่ถูกลงโทษจรรยาบรรณเกินกว่าสองเดือน

(4) ในครั้งที่แล้วมาต้องไม่ขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

(5) ในครั้งที่แล้วมาได้รับบรรจุเข้ารับราชการมาแล้วเป็นเวลา ไม่น้อยกว่าสี่เดือน

(6) ในครั้งที่แล้วมาถ้าเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ไปศึกษาในประเทศ หรือไปศึกษาฝึกอบรม หรือดูงาน ณ ต่างประเทศ ตามระเบียบว่า ด้วยการให้ข้าราชการไปศึกษา ฝึกอบรม และดูงาน ณ ต่างประเทศ ต้องได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการในครั้งที่แล้วมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่เดือน

(7) ในครั้งที่แล้วมาต้องไม่ลา หรือมาทำงานสายเกินจำนวนครั้งที่ ก.ร. กำหนด

(8) ในครั้งที่แล้วมาต้องไม่มีวันลาเกินกว่ายี่สิบสามวัน แต่ไม่รวมถึงวันลาดังต่อไปนี้

(ก) ลาอุปสมบท หรือลาไปประกอบพิธีฮัจย์ ณ เมืองเมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย เฉพาะวันลาที่มีสิทธิได้รับเงินเดือนระหว่าง ลาตามกฎหมายว่าด้วยการจ่ายเงินเดือน

(ข) ลาคลอดบุตรไม่เกินเก้าสิบวัน

(ค) ลาป่วยซึ่งจำเป็นต้องรักษาตัวเป็นเวลานานไม่ว่าคราวเดียว หรือหลายคราวรวมกันไม่เกินหกสิบวันทำการ

(ง) ลาป่วยเพราะประสบอันตรายในขณะที่ปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือในขณะที่เดินทางไปหรือกลับจากปฏิบัติราชการตามหน้าที่

(จ) ลาพักผ่อน

(ฉ) ลาเข้ารับการตรวจเลือกหรือเข้ารับการเตรียมพล

(ข) ลาไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศ

การนับจำนวนวันลาไม่เกินยี่สิบสามวันสำหรับวันลากิจส่วนตัว และวันลาป่วยที่ไม่ใช่วันลาป่วยตาม (8) (ง) ให้นับเฉพาะวันทำการ

ข้อ 8 ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นในแต่ละครั้ง ต้องเป็นผู้อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งขึ้นตามข้อ 7 และอยู่ในหลักเกณฑ์ประการใดประการหนึ่งหรือหลายประการ ดังต่อไปนี้ด้วย

(1) ปฏิบัติงานตามหน้าที่ได้ผลดีเด่น มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล อันก่อให้เกิดประโยชน์และผลดียิ่งต่อทางราชการและสังคมจนถือเป็นตัวอย่างที่ดีได้

(2) ปฏิบัติงานโดยมีความคิดริเริ่มในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือได้ค้นคว้าหรือประดิษฐ์สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อทางราชการเป็นพิเศษ และทางราชการได้ดำเนินการตามความคิดริเริ่มหรือได้รับรองให้ใช้การค้นคว้าหรือสิ่งประดิษฐ์นั้น

(3) ปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่มีสถานการณ์ตราบาตร้าเสี่ยงอันตรายมาก หรือมีการต่อสู้ที่เสี่ยงต่อความปลอดภัยของชีวิตเป็นกรณีพิเศษ

(4) ปฏิบัติงานที่มีภาระหน้าที่หนักเกินกว่าระดับตำแหน่งจนเกิดประโยชน์ต่อทางราชการเป็นพิเศษ และปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่ของตนเป็นผลดีด้วย

(5) ปฏิบัติงานตามตำแหน่งหน้าที่ด้วยความตราบาตร้าเหน็ดเหนื่อย ยากลำบากเป็นพิเศษ และงานนั้นได้ผลดียิ่งเป็นประโยชน์ต่อทางราชการและสังคม

(6) ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้กระทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งจนสำเร็จเป็นผลดียิ่งแก่ประเทศชาติ

ข้อ 9 การพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญตามข้อ 7 และข้อ 8 ให้ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายนำผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานที่ได้ดำเนินการตามข้อ 4 มาเป็นหลักในการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สอง โดยพิจารณาประกอบกับข้อมูลการลา พดติกรรมการมาทำงาน การรักษาวินัย การปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นข้าราชการ และข้อควรพิจารณาอื่นๆ ของผู้นั้น แล้วรายงานผลการพิจารณานั้นพร้อมด้วยข้อมูลดังกล่าวต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปตามลำดับจนถึงผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน

ในการพิจารณารายงานตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือแต่ละระดับที่ได้รับรายงานเสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนด้วย

ข้อ 10 การพิจารณาผลการปฏิบัติงานและผลสัมฤทธิ์ของงานให้นับช่วงเวลาการปฏิบัติราชการและการปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศตามข้อ 7 (8) (ข) ในครั้งปีที่แล้วมาเป็นเกณฑ์เว้นแต่ผู้อยู่ในหลักเกณฑ์ตามข้อ 7 (5) หรือ (6) ให้นับช่วงเวลาปฏิบัติราชการไม่น้อยกว่าสี่เดือนเป็นเกณฑ์พิจารณา

ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดโอน เลื่อนตำแหน่ง ย้าย สับเปลี่ยนหน้าที่ ไปช่วยราชการในต่างส่วนราชการ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานนอกเหนือหน้าที่หรืองานพิเศษอื่นใด หรือลาไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศตามข้อ 7 (8) (ข) ในครั้งปีที่แล้วมาให้นำผลการปฏิบัติราชการและการปฏิบัติงานของผู้นั้นทุกตำแหน่ง

และทุกแห่งมาประกอบการพิจารณาด้วย

ข้อ 11 ในการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนแต่ละครั้ง ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน พิจารณารายงานผลจากผู้บังคับบัญชาตามข้อ 9 ถ้าเห็นว่าข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งขึ้นตามข้อ 7 และปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นข้าราชการ ให้เลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้นั้นครั้งขึ้น ถ้าเห็นว่าข้าราชการผู้ใดมีผลการปฏิบัติงานอยู่ในหลักเกณฑ์ตามข้อ 8 ด้วย และเห็นควรเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้นั้นหนึ่งขั้นก็ให้เสนอขออนุมัติ ก.ร. เป็นราย ๆ ไป

ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนครึ่งปีแรกไม่ถึงหนึ่งขั้น ถ้าในการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครึ่งปีหลัง ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนได้พิจารณาผลการปฏิบัติงานครึ่งปีแรกกับครึ่งปีหลังรวมกันแล้วเห็นว่ามีมาตรฐานสูงกว่าการที่จะได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นสำหรับปีนั้น ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนอาจมีคำสั่งให้เลื่อนขั้นเงินเดือนรวมทั้งปีของข้าราชการผู้นั้นเป็นจำนวนหนึ่งขั้นครึ่งได้ แต่ผลการปฏิบัติงานทั้งปีของข้าราชการผู้นั้นจะต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ประการใดประการหนึ่งหรือหลายประการดังต่อไปนี้ด้วย

- (1) ปฏิบัติงานตามหน้าที่ได้ผลดี มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล อันก่อให้เกิดประโยชน์และผลดีต่อทางราชการและสังคม
- (2) ปฏิบัติงานโดยมีความคิดริเริ่มในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือได้ค้นคว้า หรือประดิษฐ์สิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นประโยชน์ต่อทางราชการ
- (3) ปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่มีสถานการณ์ตรากตรำเสี่ยงอันตราย หรือมีการต่อสู้ที่เสี่ยงต่อความปลอดภัยของชีวิต

(4) ปฏิบัติงานที่มีภาระหน้าที่หนักเกินกว่าระดับตำแหน่งจนเกิดประโยชน์ต่อทางราชการและปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่ของตนเป็นผลดีด้วย

(5) ปฏิบัติงานตามตำแหน่งหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและขยันหมั่นเพียรได้ผลดีเป็นประโยชน์ต่อทางราชการและสังคม

(6) ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้กระทำกิจการอย่างใดอย่างหนึ่งจนสำเร็จเป็นผลดีแก่ประเทศชาติ

ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีผลการปฏิบัติงานอยู่ในเกณฑ์ที่ควรจะได้รับ การเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งปีแรกหนึ่งขั้น แต่ไม่อาจส่งเลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นให้ได้เพราะมีข้อจำกัดเกี่ยวกับจำนวนเงินที่จะใช้เลื่อนขั้นเงินเดือนของส่วนราชการนั้น ถ้าในการเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งปีหลัง ข้าราชการผู้นั้นมีผลการปฏิบัติงานอยู่ในเกณฑ์ที่ควรจะได้รับ การเลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นอีก และไม่มียกข้อจำกัดเกี่ยวกับจำนวนเงินที่จะใช้เลื่อนขั้นเงินเดือนในคราวนั้น ผู้มีอำนาจส่งเลื่อนขั้นเงินเดือนอาจมีคำสั่งให้เลื่อนขั้นเงินเดือนรวมทั้งปีของข้าราชการผู้นั้นเป็นจำนวนสองขั้นได้

การเลื่อนขั้นเงินเดือนตามวรรคสอง และวรรคสาม ให้เสนอ ก.ร. พิจารณานุมัติเป็นราย ๆ ไป

ข้อ 12 การพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งปีให้แก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ซึ่งในครั้งที่แล้วมาได้รับอนุญาตให้ลาไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศตามข้อ 7 (8) (ข) ให้ผู้มีอำนาจส่งเลื่อนขั้นเงินเดือนพิจารณาส่งเลื่อนได้ครั้งละไม่เกินครึ่งขั้นเมื่อผู้นั้นกลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยให้ส่งเลื่อนย้อนหลังไปในแต่ละครั้งที่ควรจะได้เลื่อน ทั้งนี้ ให้เสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณานุมัติเป็นราย ๆ ไป

ข้อ 13 ในการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนแต่ละครั้ง ถ้าผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนเห็นสมควรให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดได้เลื่อนขั้นเงินเดือน แต่ปรากฏว่าได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการผู้นั้น ซึ่งถูกกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนมีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนรอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ก่อน และให้กั้นเงินสำหรับเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ด้วย เมื่อการสอบสวนและการพิจารณาแล้วเสร็จ ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนพิจารณา ดังนี้

(1) ถ้าผู้ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่มีความผิด หรือได้รับการงดโทษให้หรือถูกลงโทษภาคทัณฑ์ ให้สั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ได้ ถ้าได้รอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้เกินหนึ่งครั้ง ให้สั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนย้อนหลังไปในแต่ละครั้งที่ได้รอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ แม้ว่าผู้นั้นจะได้ออกจากราชการไปแล้วก็ตาม

(2) ถ้าผู้ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะต้องถูกลงโทษตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ให้งดเลื่อนขั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ ถ้าได้รอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้เกินหนึ่งครั้ง ให้งดเลื่อนขั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ในครั้งที่ถูกลงโทษ ถ้าผู้นั้นได้ออกจากราชการไปแล้วด้วยเหตุอื่นที่มีไม่ใช่เพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้งดเลื่อนขั้นเงินเดือนในครั้งที่จะได้เลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งสุดท้าย แต่ถ้าเป็นผู้พ้นจากราชการไปเพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้งดเลื่อนขั้นเงินเดือนที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนได้รอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ในวันที่ 30 กันยายนของครึ่งปีสุดท้ายก่อนที่ผู้นั้นจะพ้นจากราชการ ส่วนในครั้งอื่นให้สั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนย้อนหลังไปใน

แต่ครั้งที่ได้ออกรอการเลื่อนขึ้นเงินเดือนไว้

(3) ถ้าผู้ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะต้องถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ หรือจะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง ในกรณีที่ถูกลสอบสวนให้งดเลื่อนขึ้นเงินเดือนทุกครั้งที่ได้ออกรอการเลื่อนขึ้นเงินเดือนไว้

การพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนตาม (1) (2) และ (3) สำหรับผู้ที่ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนกรณีที่ถูกกล่าวหาหรือกรณีเป็นที่สงสัยว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหลายกรณี ให้แยกพิจารณาเป็นกรณี ๆ ไป

ข้อ 14 ในการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนแต่ละครั้ง ถ้าผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนเห็นสมควรให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดได้เลื่อนขึ้นเงินเดือน แต่ปรากฏว่าผู้นั้นถูกฟ้องคดีอาญาในความผิดที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือความผิดที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ซึ่งมีข้อความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ หรือความผิดที่พนักงานอัยการรับเป็นทนายแก้ต่างให้ และศาลได้ประทับฟ้องคดีนั้นแล้วก่อนมีคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือน ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนรอการเลื่อนขึ้นเงินเดือนไว้ก่อน และให้กันเงินสำหรับเลื่อนขึ้นเงินเดือนไว้ด้วยเมื่อศาลได้มีคำพิพากษาแล้วให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนพิจารณา ดังนี้

(1) ถ้าศาลพิพากษาว่าผู้นั้นไม่มีความผิด ให้สั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ได้ ถ้าได้ออกรอการเลื่อนขึ้นเงินเดือนไว้เกินหนึ่งครั้ง ให้สั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนย้อนหลังไปในแต่ละครั้งที่ได้ออกรอการเลื่อนขึ้นเงินเดือนไว้ แม้ว่าผู้นั้นจะได้ออกจากราชการไปแล้วก็ตาม

(2) ถ้าศาลพิพากษาให้ลงโทษเบากว่าโทษจำคุก ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ ถ้าได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้เกินหนึ่งครั้ง ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ในครั้งที่ศาลพิพากษาให้ลงโทษ ถ้าผู้นั้นได้ออกจากราชการไปแล้วด้วยเหตุอื่นที่มีใช่เพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนในครั้งที่จะได้เลื่อนชั้นเงินเดือนครั้งสุดท้าย แต่ถ้าเป็นผู้พ้นจากราชการไปเพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ในวันที่ 30 กันยายนของครั้งสุดท้ายก่อนที่ผู้นั้นจะพ้นจากราชการ ส่วนในครั้งอื่นให้สั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนย้อนหลังไปในแต่ละครั้งที่ได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้

(3) ถ้าศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกหรือโทษหนักกว่าจำคุก ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนทุกครั้งที่ได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้

การพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนตาม (1) (2) และ (3) สำหรับผู้ที่ถูกฟ้องคดีอาญาหลายคดี ให้แยกพิจารณาเป็นคดี ๆ ไป

ข้อ 15 ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนได้รอการเลื่อนชั้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไว้เพราะเหตุถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ 13 และเหตุถูกฟ้องคดีอาญาตามข้อ 14 ให้ผู้มีอำนาจดังกล่าวรอการเลื่อนชั้นเงินเดือนผู้นั้นไว้จนกว่าการสอบสวนและการพิจารณาทางวินัยแล้วเสร็จ และจนกว่าศาลมีคำพิพากษาแล้วจึงให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนพิจารณาการเลื่อนชั้นเงินเดือนตามข้อ 13 (1) (2) หรือ (3) หรือตามข้อ 14 (1) (2) หรือ (3) แล้วแต่กรณี ทั้งนี้โดยถือเกณฑ์จำนวนครั้งที่จะต้องงดเลื่อนชั้นเงินเดือนที่มากกว่าเป็นหลักในการพิจารณา เว้นแต่ผู้นั้นได้พ้นจาก

ราชการไปแล้วตามผลของการถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ 13 หรือตามผลของการถูกฟ้องคดีอาญาตามข้อ 14 กรณีใดกรณีหนึ่ง จึงจะพิจารณาการเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ได้ตามผลของกรณีนั้นโดยไม่ต้องรอผลของอีกกรณีหนึ่ง

ข้อ 16 ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนพิจารณาเห็นสมควรเลื่อนชั้นเงินเดือนให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใด แต่ผู้นั้นจะต้องพ้นจากราชการไปเพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้ผู้นั้นในวันที่ 30 กันยายนของครึ่งปีสุดท้ายก่อนที่จะพ้นจากราชการ

ข้อ 17 ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนพิจารณาเห็นสมควรเลื่อนชั้นเงินเดือนให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใด แต่ผู้นั้นได้ตายในหรือหลังวันที่ 1 เมษายน หรือวันที่ 1 ตุลาคม หรือออกจากราชการไม่ว่าด้วยเหตุใดๆ หลังวันที่ 1 เมษายนหรือวันที่ 1 ตุลาคม แต่ก่อนที่จะมีคำสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนในแต่ละครั้ง ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนจะสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนให้ผู้นั้นย้อนหลังไปถึงวันที่ 1 เมษายนหรือวันที่ 1 ตุลาคมของครึ่งปีที่จะได้เลื่อนนั้นก็ได้ แต่ถ้าผู้นั้นได้พ้นจากราชการเพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการไปก่อนที่จะมีคำสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญ ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนจะสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนให้ผู้นั้นย้อนหลังไปถึงวันที่ 30 กันยายนของครึ่งปีสุดท้ายที่จะได้เลื่อนนั้นก็ได้

ข้อ 18 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะเลื่อนชั้นเงินเดือนได้ตามกฎ ก.ร. นี้ แต่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้น

เงินเดือนพิจารณาเห็นสมควรเลื่อนขั้นเงินเดือนให้โดยมีเหตุผลเป็นกรณีพิเศษให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนเสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณาอนุมัติให้สั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนเป็นการเฉพาะราย

ข้อ 19 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดถูกรอกการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ก่อน กฎ ก.ร. นี้ใช้บังคับ เนื่องจากอยู่ในระหว่างถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนว่ากระทำผิดวินัยหรือถูกฟ้องคดีอาญา ถ้าการสอบสวนและการพิจารณากรณีทางวินัยเสร็จสิ้นลง หรือคดีอาญาศาลมีคำพิพากษาเมื่อกฎ ก.ร. นี้ใช้บังคับแล้ว และเป็นเวลาภายหลังวันที่ 31 มีนาคม 2544 การพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนที่รอกการเลื่อนไว้สำหรับผู้นั้นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. นี้ แต่ถ้าการสอบสวนและการพิจารณากรณีทางวินัยหรือคดีอาญานั้นเสร็จสิ้นลงก่อนสิ้นวันที่ 31 มีนาคม 2544 การพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนที่รอกการเลื่อนไว้สำหรับผู้นั้น ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎ ก.ร. ฉบับที่ 20 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน

ข้อ 20 การเลื่อนขั้นเงินเดือนในวันที่ 1 เมษายน 2544 ให้นำผลการปฏิบัติงานและข้อมูลเกี่ยวกับการลา พฤติกรรมการมาทำงาน การรักษาวินัย การปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นข้าราชการ และข้อควรพิจารณาอื่น ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2543 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2544 ที่ข้าราชการผู้นั้นมีอยู่ก่อนกฎ ก.ร. นี้ใช้บังคับ และผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาไว้ตามกฎ ก.ร. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539) ออก

ตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ.2518 ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือน ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎ ก.ร. ฉบับที่ 20 (พ.ศ.2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือน มาประกอบการพิจารณาสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนตามกฎ ก.ร. นี้ได้ ทั้งนี้ สำหรับผู้ที่ได้รับบรรจุเข้ารับราชการใหม่ บรรจุกลับ หรือผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ไปศึกษาในประเทศ หรือไปศึกษา ฝึกอบรม หรือดูงาน ณ ต่างประเทศ ต้องได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการมาแล้วนับถึงวันที่ 31 มีนาคม 2544 เป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่เดือน

ให้ไว้ ณ วันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2544

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

**คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
ตามระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา**

มาตรา 6 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า "คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา" เรียกโดยย่อว่า "ก.ร." ประกอบด้วยประธานรัฐสภา เป็นประธานกรรมการ รองประธานรัฐสภา เป็นรองประธานกรรมการ เลขาธิการ ก.พ. เลขาธิการวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐสภาเลือกจำนวนไม่เกินแปดคนเป็นกรรมการ ในกรณีที่มีสองสภาให้แต่ละสภาเลือกสภาละไม่เกินสี่คน

ให้ประธานรัฐสภาแต่งตั้งเลขาธิการวุฒิสภา หรือเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรคนใดคนหนึ่งเป็นเลขานุการ ก.ร.

มาตรา 7 ผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา 6 ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(1) เคยรับราชการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่าอธิบดี หรือตำแหน่งเทียบเท่ามาแล้ว หรือเคยดำรงตำแหน่งกรรมการข้าราชการประเภทใดประเภทหนึ่งมาแล้ว

(2) ไม่เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่ง หรือเงินเดือนประจำ ข้าราชการการเมือง ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง สมาชิกรัฐสภา กรรมการพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง

มาตรา 8 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่ง

คราวละ 3 ปี

มาตรา 9 เมื่อตำแหน่งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิว่างลงเพราะออกจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา 8 หรือเพราะพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา 11 ให้รัฐสภาเลือกตั้งผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 7 ขึ้นแทนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ตำแหน่งว่าง หรือวันเปิดสมัยประชุมรัฐสภาแล้วแต่กรณี

ความในวรรคหนึ่ง มิให้นำมาใช้บังคับสำหรับกรณีที่ตำแหน่งว่างเพราะการพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา 11 และวาระของกรรมการที่เหลือไม่ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน หรือเมื่อรัฐสภาสิ้นอายุหรือถูกยุบ

ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งได้รับเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างเพราะพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา 11 อยู่ในตำแหน่งตามวาระของกรรมการซึ่งตนแทน

รัฐสภาอาจเลือกตั้งกรรมการ ซึ่งออกจากตำแหน่งให้เป็นกรรมการอีกได้

มาตรา 10 ในการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิเป็นกรรมการ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ประธานรัฐสภากำหนด

มาตรา 11 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ตามมาตรา 8 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (1) ตาย
- (2) ลาออก
- (3) เป็นผู้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตาม

มาตรา 7

มาตรา 12 การประชุมของ ก.ร. ต้องมีกรรมการมาประชุม ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในระหว่างที่รัฐสภาสิ้นอายุหรือถูกยุบ ให้ประธานรัฐสภาและรองประธานรัฐสภาคงดำรงตำแหน่งประธาน ก.ร. และรองประธาน ก.ร. อยู่ต่อไป จนกว่าจะได้ทรงแต่งตั้งประธานรัฐสภาและรองประธานรัฐสภาใหม่แล้วจึงให้พ้นจากตำแหน่ง

ในกรณีที่ตำแหน่งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิว่างลง เพราะออกตามวาระในระหว่างที่รัฐสภาสิ้นอายุหรือถูกยุบ องค์ประชุมของ ก.ร. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการที่เหลืออยู่

มาตรา 13 นอกจากอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ให้ ก.ร. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ด้วย คือ

(1) ควบคุมดูแลให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
 (2) ติความและวินิจฉัยปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น
 เนื่องจากการใช้พระราชบัญญัตินี้

(3) ออกกฎ ก.ร. หรือระเบียบ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ กฎ ก.ร. เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

(4) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(5) รักษาทะเบียนประวัติข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

(6) ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
 ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

มาตรา 14 ก.ร. มีอำนาจตั้งอนุกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา เรียกโดยย่อว่า "อ.ก.ร." เพื่อทำการใด ๆ แทนได้

ให้นำความในมาตรา 12 มาใช้บังคับแก่การประชุมของอนุกรรมการโดยอนุโลม

คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ก.ร.)

1. ประธานรัฐสภา
(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)	ประธาน ก.ร.
2. รองประธานรัฐสภา
(พลตรี มนูญกฤต รูปขจร)	รองประธาน
3. เลขาธิการ ก.พ.
(คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์)	ก.ร.
4. เลขาธิการวุฒิสภา
(นายจำนงค์ สวมประจำ)	เลขานุการ ก.ร.
5. เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
(นางศิริลักษณ์ ปันบำรุงกิจ)	ก.ร.
6. พลตรี กระจวี สุทัศน์ ณ อยุธยา	ก.ร.
7. นายสมชอบ ไชยเวช	ก.ร.
8. พลตรี นิยม รัตนสุด	ก.ร.
9. นายกำพล อดุลวิทย์	ก.ร.
10. นายเกษม นาชัยเวียง	ก.ร.
11. นายวิลาศ สิงห์วิสัย	ก.ร.
12. ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒนกุล	ก.ร.
13. ศาสตราจารย์ติน ปรัชญพฤทธิ์	ก.ร.

หมายเหตุ:- ข้อมูล ณ วันที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2545

อ.ก.ร. ระบบงานและอัตรากำลัง

1. นายวิลาศ สิงห์วิสัย	ประธาน อ.ก.ร.
2. นายเกษม นาชัยเวียง	รองประธาน อ.ก.ร.
3. เลขธิการวุฒิสภา หรือผู้แทน
(นายจำนงค์ สวมประจำ)	อ.ก.ร.
4. เลขธิการสภาผู้แทนราษฎร
หรือผู้แทน
(นางศิริลักษณ์ ปั้นบำรุงกิจ)	อ.ก.ร.
5. ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล	อ.ก.ร.
6. นายสมชอบ ไชยเวช	อ.ก.ร.
7. พลตรี นิยม รัตนสุด	อ.ก.ร.
8. นายกำพล อดุลวิทย์	อ.ก.ร.
9. นายสีมา สีมานันท์	อ.ก.ร.
10. ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาโครงสร้าง
ส่วนราชการและอัตรากำลัง
สำนักงาน ก.พ.
(นายอาวุธ วรรณวงศ์)	อ.ก.ร.
11. ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานกลาง
สำนักงานเลขธิการวุฒิสภา
(นายสิทธิพร สหกันทรภพ)	อ.ก.ร. และเลขานุการ

ผู้อำนวยการกองกลาง

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ผู้ช่วยเลขานุการ
(นายวิจักขณ์ นาควัชระ)

นางสาวนงลักษณ์ สติตย์เสถียร ผู้ช่วยเลขานุการ

อ.ก.ร. คณะนี้รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดโครงสร้าง การจัดระบบ
งาน การกำหนดตำแหน่ง การกำหนดสายงาน การกำหนด
คุณสมบัติของผู้ดำรงตำแหน่งในสายงานต่าง ๆ และงานอื่นที่ได้รับ
มอบหมาย

หมายเหตุ:- ข้อมูล ณ วันที่ 1 มีนาคม พ.ศ.2545

อ.ก.ร. คณะนี้รับผิดชอบเกี่ยวกับกระบวนการในการสรรหาบุคคล การบรรจุและแต่งตั้ง การพัฒนาและส่งเสริมสมรรถภาพข้าราชการ และงานอื่นที่ได้รับมอบหมาย

หมายเหตุ:- ข้อมูล ณ วันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2545

อ.ก.ร. กฎหมายและระเบียบ

1. นายเกษม นาชัยเวียง	ประธาน อ.ก.ร.
2. นายสมชอบ ไชยเวช	รองประธาน อ.ก.ร.
3. เลขานุการวุฒิสภา หรือผู้แทน
(นางสุวิมล ภูมิสิงหราช)	อ.ก.ร.
4. เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร
หรือผู้แทน
(นายจเร พันธุ์เปรื่อง)	อ.ก.ร.
5. พลตรี นิยม รัตนสุด	อ.ก.ร.
6. นายกำพล อตุลวิทย์	อ.ก.ร.
7. นายสมเกียรติ ชุมวิสูตร	อ.ก.ร.
8. ผู้ช่วยผู้อำนวยการ
สำนักงานเลขานุการ ก.ร.
(นางพรรณนิภา เสริมศรี)
นางสาวผ่องศรี เอื้อบุญกนก
นายสมชาติ ธรรมศิริ	อ.ก.ร.และเลขานุการ
ผู้ช่วยเลขานุการ
ผู้ช่วยเลขานุการ

อ.ก.ร. คณะนี้รับผิดชอบเกี่ยวกับกฎหมาย ระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง การดำเนินการทางวินัย การร้องทุกข์ การออกจากราชการ และงานอื่นที่ได้รับมอบหมาย

หมายเหตุ:- ข้อมูล ณ วันที่ 7 มกราคม พ.ศ.2545

**อ.ก.ร. ประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผล
ของงานราชการของรัฐสภา**

1. นายวิลาศ สิงห์วิสัย	ประธาน อ.ก.ร.
2. เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร
หรือผู้แทน	อ.ก.ร.
3. เลขานุการวุฒิสภา หรือผู้แทน	อ.ก.ร.
4. ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล	อ.ก.ร.
5. นายสมชอบ ไชยเวช	อ.ก.ร.
6. นายสีมา สีมานันท์	อ.ก.ร.
7. นายปรีชา วัชรภักย์	อ.ก.ร.
8. นายกุลิศ สมบัติศิริ	อ.ก.ร.
9. ผู้แทนสำนักงบประมาณ
(นางอรวรรณ ชยางกูร)	อ.ก.ร.
10. ผู้อำนวยการสำนักงานเลขานุการ กร.
(นางพรรณิภา เสริมศรี)	อ.ก.ร.และเลขานุการ

อ.ก.ร. คณะนี้มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(1) พิจารณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการประเมิน
ประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญ

(2) ให้คำปรึกษาแนะนำแก่ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาในการ
จัดทำข้อเสนอการปรับปรุงประสิทธิภาพและประสิทธิผล

- (3) จัดทำข้อตกลงผลงานและประเมินผลสัมฤทธิ์ของงาน
ตลอดจนให้ความเห็นชอบการจัดสรรเงินรางวัลประจำปี
- (4) แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อปฏิบัติงานใด ๆ ตามที่ อ.ก.ร.
มอบหมาย
- (5) ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่ ก.ร. มอบหมาย
-

หมายเหตุ:- ข้อมูล ณ วันที่ 1 มีนาคม พ.ศ.2545

**ประกาศคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
เรื่อง มาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของข้าราชการและ
ลูกจ้างของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา**

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 77 บัญญัติว่า "รัฐต้องจัดให้มีแผนพัฒนาการเมือง จัดทำมาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ข้าราชการและพนักงานหรือลูกจ้างอื่นของรัฐ เพื่อป้องกันการทุจริต และประพฤติมิชอบ และเสริมสร้างประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่"

ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ และเพื่อเป็นการปลูกจิตสำนึกของข้าราชการ และลูกจ้างของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ให้ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดำรงไว้ซึ่งศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิ มุ่งมั่น สร้างความเสมอภาค สรรพคุณ ให้ได้รับความเชื่อถือยกย่องจากบุคคลทั่วไป จึงกำหนดมาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของข้าราชการและลูกจ้างของส่วนราชการสังกัดรัฐสภาขึ้นไว้ ดังนี้

1. จงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ โดยมุ่งมั่นปฏิบัติหน้าที่เพื่อสนองคุณของแผ่นดิน รักษาประโยชน์ของประเทศชาติ ปฏิบัติตนตามหลักของศาสนา และเกิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์

2. ภักดีต่อองค์กร โดยเชิดชูองค์กร ปฏิบัติงานโดยยึดมั่น

เป้าหมายขององค์กรเป็นหลัก รักษาความลับของทางราชการ อนุรักษ์วัฒนธรรมและสร้างภาพลักษณ์ที่ดีขององค์กร รวมทั้งเคารพสถานที่และช่วยกันรักษาความสงบเรียบร้อยในองค์กร

3. มุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน โดยมุ่งมั่นที่จะทำงานให้เกิดผลดีแก่องค์กรและประโยชน์ส่วนรวม มีแบบแผน เป็นมืออาชีพ มีการทำงานร่วมกันอย่างเป็นทีมโดยยึดผลลัพธ์ขององค์กรเป็นหลัก และให้แล้วเสร็จตามกำหนดอย่างมีคุณภาพ ตลอดจนมีการติดตามตรวจสอบ วัตถุประสงค์และค่าใช้จ่ายอย่างเป็นรูปธรรม

4. โปร่งใส ตรวจสอบได้ โดยเน้นการปรับปรุงกลไกการทำงานขององค์กรให้มีความโปร่งใส มีกลไกให้ประชาชนตรวจสอบความถูกต้องได้ และจัดให้มีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารภายใต้กรอบของกฎหมาย

5. ซื่อสัตย์ สุจริต โดยยึดมั่นปฏิบัติตนให้อยู่ในหลักคุณธรรม มีความซื่อตรง ไม่คดโกง ปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมา กระทำแต่ความดีละเว้นความชั่ว ไม่ประพฤติตนเป็นที่เสื่อมเสีย และไม่คิดไม่พูด ไม่ทำในสิ่งที่ไม่ดี

6. กล้ายืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง โดยยึดมั่นในหลักการและถือปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด ยึดหลักวิชาและจรรยาวิชาชีพในการปฏิบัติงาน กล้าคิด กล้าทำ และกล้ารับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ ที่ได้รับมอบหมาย มุ่งที่จะกระทำในสิ่งที่ถูกต้องดีงาม โดยปราศจากอคติ และไม่ยอมโอนอ่อนผ่อนตามอิทธิพลใด ๆ

7. มีจิตให้บริการ โดยมีใจรักที่จะให้บริการด้วยความจริงใจ สุภาพ อ่อนโยน ยิ้มแย้มแจ่มใสด้วยมิตรไมตรี มีความเอื้ออาทรต่อกัน ไม่นิ่งดูดาย และพร้อมให้บริหารอยู่เสมอด้วยความรวดเร็ว ถูกต้อง ครบถ้วน โดยไม่หลบหลีกหรือเลี่ยงการให้บริการแก่ผู้มาติดต่อ

8. ไม่เลือกปฏิบัติ โดยการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเป็นกลาง ทางการเมือง มุ่งที่จะปฏิบัติต่อผู้มาขอรับบริการด้วยความเสมอภาค และเป็นธรรม โดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ไม่ยึดระบบอุปถัมภ์และความใกล้ชิดส่วนตัวในการให้บริการ

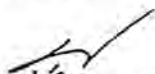
9. เคารพซึ่งกันและกัน โดยการรู้จัก สามัคคี ให้เกียรติกับ สมาชิกรัฐสภา ประชาชน ผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานด้วยความจริงใจ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และไม่ก้าวก่ายสิทธิส่วนบุคคล หรือเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น

10. เสียสละ โดยการทุ่มเทกายใจและอุทิศเวลาให้งานอย่างเต็มที่ เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ ช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานและผู้อื่นด้วยใจบริสุทธิ์ และมุ่งที่จะทำงานโดยไม่หวังอามิสสินจ้างหรือผลประโยชน์ตอบแทนอื่นใด

11. พัฒนาตนเองอยู่เสมอ โดยการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ ทั้งทางด้านวิชาการ ประสบการณ์และวิทยาการใหม่ ๆ ให้ทันโลก ทันการณ์ อยู่เสมอ มุ่งที่จะพัฒนา ฝึกฝนตนให้เป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์ มี ทักษะ และเชี่ยวชาญในงานสร้างสรรค์ผลงานให้เป็นที่ยอมรับ รวมทั้งพร้อมที่จะรับการเปลี่ยนแปลงในสิ่งใหม่ ๆ

12. ประหยัด โดยการใช้ทรัพย์สินของทางราชการให้เหมาะสม
ถูกวิธี คุ่มค่า ไม่สิ้นเปลือง สูญเปล่า รวมทั้งจัดการ ดูแล บำรุง
รักษาทรัพย์สินทางราชการเสมือนเป็นของตน และดำรงชีวิตอยู่อย่าง
พอเพียงสมฐานะ รู้จักประมาณตน ไม่ฟุ่มเฟือย

ประกาศ ณ วันที่ 29 พฤษภาคม พ.ศ.2544

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)

ประธาน ก.ร.

คำอธิบายความหมายประกอบ
ประกาศคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
เรื่อง มาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของข้าราชการและ
ลูกจ้างของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา

1. จงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์

- หมายถึง - สนองคุณของแผ่นดิน
- รักษาประโยชน์ของชาติ
 - ปฏิบัติตนตามหลักศาสนา
 - เทิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์

2. ภักดีต่อองค์กร

- หมายถึง - เชิดชูองค์กร
- มุ่งปฏิบัติงานโดยคำนึงถึงเป้าหมายขององค์กร
 - รักษาความลับขององค์กร
 - รักษาวัฒนธรรมและภาพลักษณ์ที่ดีขององค์กร
 - เคารพสถานที่และช่วยกันรักษาความสงบเรียบร้อยในองค์กร

3. มุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน

- หมายถึง - ทำงานให้เกิดผลดีแก่องค์กรและประโยชน์ส่วนรวม
- ทำงานอย่างมีแบบแผน เป็นมืออาชีพ
 - เน้นการทำงานเป็นทีม โดยยึดผลลัพธ์เป็นหลัก
 - มุ่งมั่นทำงานให้แล้วเสร็จตามกำหนดอย่างมีคุณภาพ

- มีการติดตาม ตรวจสอบ วัดผลลัพธ์และค่าใช้จ่าย
อย่างเป็นรูปธรรม

4. โปร่งใส ตรวจสอบได้

- หมายถึง - ปรับปรุงกลไกการทำงานขององค์กรให้มีความโปร่งใส
- มีกลไกให้ประชาชนตรวจสอบความถูกต้องได้
 - เปิดเผยข้อมูลข่าวสารภายใต้กรอบของกฎหมาย

5. ซื่อสัตย์ สุจริต

- หมายถึง - ซื่อตรง
- ไม่คดโกง
 - ปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมา
 - กระทำความดี ละเว้นความชั่ว ไม่ประพฤติดนเป็นที่
เสื่อมเสีย
 - ไม่คิด ไม่พูด ไม่ทำ ในสิ่งที่ไม่ดี

6. กล้ายืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง

- หมายถึง - ยึดมั่นในหลักการและถือปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่าง
เคร่งครัด
- ยึดหลักวิชาและจรรยาวิชาชีพ
 - มุ่งมั่นกระทำในสิ่งที่ถูกต้องดีงาม โดยปราศจากอคติ
 - กล้าคิด กล้าทำ และกล้ารับผิดชอบในหน้าที่
 - ไม่ยอมโอนอ่อนผ่อนตามอิทธิพลใด ๆ

7. มีจิตให้บริการ

- หมายถึง- บริการด้วยความจริงใจ ยิ้มแย้มแจ่มใสด้วยมิตรไมตรี
- บริการด้วยความสุภาพ อ่อนโยน เอื้ออาทรต่อกัน
 - บริการรวดเร็ว ถูกต้อง ครบถ้วน
 - ไม่นิ่งดูดาย
 - ไม่หลบหลีก เลี่ยงงาน
 - พร้อมบริการอยู่เสมอ

8.ไม่เลือกปฏิบัติ

- หมายถึง- มีความเป็นกลางทางการเมือง
- บริการด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม
 - ไม่เลือกที่รักมักที่ชังในการให้บริการ
 - ไม่ยึดระบบอุปถัมภ์ และความใกล้ชิดส่วนตัว

9.เคารพซึ่งกันและกัน

- หมายถึง- ให้เกียรติกับสมาชิกรัฐสภา ประชาชน ผู้บังคับบัญชา
ผู้ใต้บังคับบัญชา และเพื่อนร่วมงานด้วยความจริงใจ
- รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นด้วยความเต็มใจ
 - รู้รัก สามัคคี
 - ไม่ก้าวร้าวยกยัดยอส่วนบุคคลและเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น

10.เสียสละ

- หมายถึง- ท่วมเทกายใจให้งานเต็มที่
- อุทิศเวลาให้งานก่อนเรื่องส่วนตัว
 - เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ

- ทำงานโดยไม่หวังอามิสสินจ้างหรือผลประโยชน์ตอบแทนอื่นใด
- ให้ความช่วยเหลือเพื่อนร่วมงาน
- ให้ความช่วยเหลือผู้อื่น

11. พัฒนาตนเองอยู่เสมอ

- หมายถึง - มุ่งใฝ่หาความรู้ วิทยาการใหม่ ๆ ทันโลก ทันการณ์ อยู่เสมอ
- ฝึกฝนตนให้เกิดความเชี่ยวชาญในงาน
 - มองการณ์ไกล ใฝ่พัฒนา
 - มุ่งสร้างสรรค์ผลงานให้เป็นที่ยอมรับ
 - พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงทุกเมื่อ

12. ประหยัด

- หมายถึง - ดูแล บำรุง รักษาทรัพย์สินของทางราชการเสมือนทรัพย์สินของตน
- ใช้ทรัพยากรอย่างเหมาะสม ถูกวิธี คัดมูลค่า ไม่สิ้นเปลืองและสูญเปล่า
 - ดำรงชีวิตอยู่อย่างพอเพียงสมฐานะ
 - ไม่ฟุ่มเฟือย และรู้จักประมาณตน

